

ဂမ္ဘီရဆန်းကြွယ်

သို့ဝနတ်ဘုရား၏ ဂမ္ဘီရအစွမ်း ဝတ္ထုများ

BURMESE CLASSIC

မင်းနန္ဒီရိန်
ဇော်ထက်

မင်းမျိုးအောင်

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)

ဘုမ္မာနန္ဒီ (ဟင်္သာတ)

သီတာသန်းအောင် (ပြင်ဦး

ရသေ့ကြီးရွှေထီး)

မောင်စိန် (ငါးသင်္ဘော)

www.burmeseclassic.com

N

ပဉ္စ ဂုဏ် အဟံ ဝဇ္ဇာမိ

- အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀ ၂၁၀၆၀၂
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၈၃၀၅၁၂
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပမထအကြိမ်၊ ၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ မေလ။
- အုပ်စု ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၆၅၀ ကျပ်
- အပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သီဂီပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၈) လမ်း-၃၀၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - မြိတ်စာပေ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀)
၁၉၀၊ ၃၁လမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်။
- စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- အထက်ဖြန့်မာပြည် - နဂါးစာပေ၊ (မန္တလေး)
- ဖြန့်ချိရေး - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

ဂမ္ဘီရသန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

မာတိကာ

ဂန္ထီရစာန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

- ၁။ မင်းနန္ဒဂိုဏ်း တစ်ပွင့်သောသစ္စာပန်း
- ၂။ ဇော်ထက် သို့ဝနတ်ဘုရား၏ ဂန္ထီရအစွမ်း
- ၃။ မင်းပျိုးအောင် ပိညာဉ်ကမ္ဘာမှ ရှေ့နီ
- ၄။ မောင်မောင် (မြန်မာပြည်) ချစ်သူပိညာဉ်
- ၅။ ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) လရောင်ကတဲည
- ၆။ သိန်းသန်းအောင်(မြင်နွဲ့) အိမ်မက်ပမာ စိတ်မာယာ
- ၇။ ရသေ့ကြီးရွှေထီး ဝါးဖြူတောင်မှ ယက္ခမယ်တော်
- ၈။ မောင်ဝင်းနိုင် (ငိုသရောက်) အသက်မပျောက်သောက်မရောက်

မင်းသားနှင့်မိန်းမ

တစ်ခုလုံးပုံပြင်

တစ်ပွင့်တည်းသော သစ္စာပန်း

တောနှင့်တောင်သည် လွမ်းဖွယ်
 အတိပင်တည်း . . ဘယ်နေရာကို
 ပဲကြည့်ကြည့်ညှိညှိ မိုင်းမိုင်းအံ့အံ့
 ဆိုင်းဆိုင်း . . မြူခိုးများက ယှက်
 သန်းလျှက်ရှိနေလေသည် . . တ
 ဘက်လျှံနှင့် ချောက်ရှေ့မှာတော့
 တောင်းခါးပန်းယံကို ကွေ့ကွေ့
 ဝိုက်ဝိုက်ဖောက်လုပ်ထားသော

လမ်း ကလေးတစ်ခု . . ထိုအခိုက်

...

ခွပ် . . ခွပ် . . ခွပ် . . ခွပ်

မြင်း ခွါသံတချို့ . . သူ၏

နားထဲတွင် သဲ့သဲ့ကြား လိုက်ရ

သလို အဘိဉာဏ်က . . ဖြတ်ကနဲ

သတိပေး လာသည် . . ဆေချာ

အောင်မြေပြင်ကို နားနှင့် ကွပ်

ထောင်လိုက် သည်ဆိုရင်ပဲ . . .

ဟော . . နောက်မှလိုက်လာ

သည့် မြင်းခွါသံတွေပါလား . .

သို့သော်မြင်းခွါသံက သိပ်မစိတ်လှ

. . ကျဲပါးလှသည့် ခွါသံတွေကို

ထောက်ချင့်၍ ရန်သူသိပ်များပုံ

မပေါ်အလွန်ဆုံးရှိမှ သုံးလေး

ယောက် . . လေထုထဲက . . နား

စည်ကို လျှပ်တစ်ပြက်တွင်းဖောက်

လာသည့်သတိပေးနှိုးဆော်ချက်

ကြောင့် လုလင်ပျံဆတ်ကနဲသ၍

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝစွာမျှ

ရပ်လိုက်ကာ . . မေးကြောများ ထောင်ကာလက်သီးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်လိုက်နှင့် တောင်ခါး ပန်းယံအကွက်သို့လျှင် မြန်စွာပြေး သွားပြီး မျက်စိကိုရှင်ရှင်ထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သော်ခါးပန်းစွန်း တွင် ရှားရှားပါးပါးပေါက်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင် . . နွယ်ကြီးတစ်စ ကိုခုတ်တွင် ယူပြီး သစ်ပင်တွင် ချည်လိုက်ကာ ကျန်တစ်စကို ဖြစ် လက်စတုန်းရန်ကိုင်၍ ကျောက်ဂ မှုစွန်းအကွယ်တွင် ဝင်ရောက်နေ ရာယူလိုက်ပြီးအသင့်အနေအထားကို ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

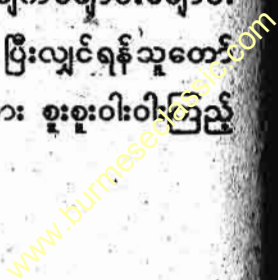
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ သော မြင်းခွါသံတွေကို နားစွင့်ရင်း အသာအယာကြည့်လိုက်သော အခါ . . ရှေ့ဆုံးမှ လက်နက်ဓား သမားဝတ်စုံနက်က . . သူ၏ ဣန္ဒြေယောက်ကို အရှေ့သို့ ကျော်

တက်ခိုင်းလိုက်သည်ကို တွေ့ သည်။ ရှေ့သို့သာမဲနေသော ဓား သမားများမှာ ရုတ်တရက်ထွက် ပေါ်လာမည့်အန္တရာယ်ကို မမြင် မိချေ။

အရှိန်နှင့် နှင်လာခဲ့သော မြင်းတွေမှာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ် လာသည် အန္တရာယ်အတား အဆီးကြောင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ် သွားပြီးလျှင် . .

အား . . ဝုန်း . . ဟီး . . ဟီး နှင့် လူရောမြင်းနှစ်စီးပါ တစ်ဘက် ကျောက်ထဲသို့ ကျသွားလေသည်။

နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ဓား သမားမှာ သူ့လူနှစ်ယောက်နှင့် အဖြစ်ဆိုးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ သအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွား ပြီးလျှင်ရန်သူတော် လုလင်ပျိုအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်

ဂဗိဂုဆန်းကြွယ်ဝစွာများ

လိုက်ပြီး . .

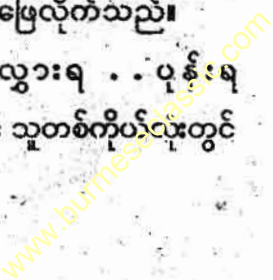
သေပေရော့ဟယ် . . ရာမ
ညအရိုင်းအစိုင်းကောင် . . ဟု
ကြိမ်းဝါးလျှက် ဓားဖြင့် ဒရကြမ်း
ခုတ်လိုက် . . ထိုးလိုက်တွက်လို
လိုက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ
တော့သည်။ လုလင်ပျိုမှလည်း ရန်
သူတော်ဓားသမားကို သူ၏လက်
စွဲတော်ဓားဖြင့် အကွက်ကျကျပြန်
လည်ခုခံ၍ တိုက်ခိုက်လေသော
ကြောင့် သံသံချင်းထိသံ ချွင်ချွမ်နှင့်
မွီးပွင့်များထက်လာသည် . . နေ
ရောင်တွင် တလက်လက်ဖြစ်နေ
သော မီးပွင့်များက ကြောက်ခမန်း
လိလိ . . တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကြွယ်
ဝကြသူတွေပေမို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
အလစ်အငိုက်ဟာကွက်ကို မပေး
. . လျှင် သူစားစတမ်းအသက်ကို
ထပ်၍ ပုံရသည့်ပွဲတွင် မကြာမီသေ

သပ်လှပသော လုလင်ပျို၏ ဓား
ချက်အောက်တွင်ရန်သူဓားသမား
ခများတစ်ချက်အမှားနှင့် . . အား
ကနဲအော်လျှက် . . ကားကနဲတစ်
ဘက်ရှောက်အတွင်းသို့ ထိုးကြ၍
သွားလေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ
သောနေကလည်းပူလိုက်သမျှ ကျ
ကျတောက်သွေးညှိနံ့ကို မည်
သည့် အရပ်ကအနံ့ခံ၍ ခြေ
ကောက် လာသည်မ သိကြား
လင်းတနုစ်ကောင် ကောင်းနု
တွင် ဝဲ၍နေရာ မှ ချောက်အတွ
ထိုးဆင်းသွား သည် . .

လုလင်ပျိုမှာ တောင်ခါး
ပန်းအကွယ်ကို မှီလျှက်ခေတ္တ
အမော့ပန်း ဖြေလိုက်သည်။

ပြေးရလွှားရ . . ပုန်းရ
ရင်ဆိုင် ရနှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင်

ပွန်းရာပဲ့ ရာသွေးစဒဏ်ရာများနှင့် တစ် ကောင်တည်းသာကျန်ရှိနေ တော့ သည် မြင်းညှို့ကြီးကို အသာချော့ မြူရင်း ရှိသမျှခွန်အား ကို စုစည်း၍ မြင်းကုန်းနှီးပေါ် ခုန် တက်ကာ ဖနောင့်တစ်ချက်ဖြင့် မြင်းတင်ပါးကို ပေါက်လျက် ဇက်ကြိုးကို နှင်လေ တော့သည်။

စောစောက . . . ကမ္ဘာပျက်မ ချွတ် ဆူသံအော်ဟစ်သံ ဓားခုတ် လက်ထွက်ပေါ်ခဲ့သည့် အန္တရာယ် ခွစွန်းနန်းလေးမှာတော့ ယခုမူသုနှင့် နားမျှမဆိုင်သလိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်လျက်ရှိနေတော့၏။

အချိန်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ကုန်မှန်းမသိကုန်ဆုံး၍ လာ လပြီလုလင်ပျိုစီးလာသော မြင်း ဖြူကြီးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းပြေး ခားကျကာမောဟိုက်လာသလို

လုလင်ပျိုလေးမှာလည်း ဒဏ်ရာ များ၏ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုက တဆစ် ဆစ်နှင့် တိုးဆွလာ၏။ မကြာမှီ ပြေပြစ်သောကုန်းလျှောလေးတစ်ခု ကို တွေ့ရှိပြီးအားတက်သရောမြင်း ဇက်ကြိုးကိုနှင်လေရာ ကွမ်းတစ် ယာညက်ခန့်အကြာတွင် ရွေ့၍ စမ်း ရေလေးများတသွင်သွင်စီး ဆင်းလျက်ရှိသည့် စမ်းချောင်း လေတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ စမ်းရေစီးသံများက ကြည် လင်ချိုမြသော ဂီတသံသဖွယ်စိတ် နှလုံးကို သိမ်းကြိုးဆွဲငင်ယူရန် နေလေသည်။

ကျေးငှက်ကလေးများ၏ သာယာသော မာဂစတေးသံများ က အပူထဲကလှမ်းလာသူကို အ အေးဓာတ်ဖြင့် လွမ်းပတ်ချည် နှောင် သလိုသာယာစွာတွန့်ကျ

ဂဗိဂဆန်းကြယ်စန္ဒရီများ

၍ နေ၏။

မောပန်းသမျှကို အတိုးချရင်း စမ်းချောင်းရေအလျဉ်ထဲ၌ လူတစ် ကိုယ်လုံးနှစ်မြုပ်သည် အထိရေစိမ့် မိုးနေချိန်တွင် မြင်းညိုကြီးက လည်း ရေအလျဉ်တွင် မြူးတူးလျှက်ရှိနေ သည်။

စမ်းချောင်းထဲတွင် ရေတဝကြီး မျိုးလိုက်ရသဖြင့် တစ်လျှောက်လုံး နှမ်းနယ်ပင်ပန်းထားသမျှတွေမေ့ ပပျောက်ကာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လန်းဆန်း၍ လာပါသည် . . . ရေ သည်ကားဆေးတစ်မျိုးပင်တည်း။

လူကလည်းလန်းဆန်းလာ သည်နှင့် အမျှ အစာအိမ်ဝမ်းဗိုက် ကလည်း တကြိတ်ကြိတ်အသံပေး လျှက်ဆာလောင်မွတ်သိမ့်လာ သည်။ အနီးရှိ ရေသဖန်းပင်ကြီး ။ ပါမှ ဘေးဘီဝဲယာကို တက်၍

ကြည့်သောအခါတွင် အရှေ့ဘက် ၌မီးခိုတအူအူနှင့် တောင်ယာတဲ လေးတစ်ခု . . . သေချာပြီ တောင်ယာတဲကလေးထဲမှ ယာ ခင်းရှင်တွေထဲတွင် အကူအညီ တောင်းလျှင်ဖြင့် စားစရာတစ်ခုခု နိုင်လိမ့်မယ်ထင်ရဲ့ဟူသော မျှော် လင့်ချက်ဖြင့် လုလင်ပျိုသည် မြင်း ဇက်ကြိုးကိုဆွဲလျက် တောင်ယာ တဲလေးအနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည် နေသည်ကား အနောက်ဂေါယာကျွန်းသို့ဝင်ရန် ပုဇွန်ဆီရောင် အသွေးဖြင့် တောအုပ် ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း အိဆင်းလာ နေသည်။

လုလင်ပျိုသည် ခြံစည်း ရိုးဘေးမှ တောင်ယာထဲအတွင်းသို့ အသာ အယာအကဲခတ်လိုက်ပြီး နောက် ယာခင်းရှင် . . . တို့

ဂမ္ဘီရအနိစ္စကြယ်ဝတ္ထုများ

.. ဗျိုလှာခင်း ရှင် .. တို့ဟု
"အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်လိုက်ပါ
သည်။

မကြာမီ... တဲအတွင်းမှ
ကဲလားတံခါးပွင့်လာပြီး ယာခင်းရှင်
ဖြစ်ဟန်တူသော တောင်သူဦးကြီး
တစ်ယောက်ထွက်လာကာ မြင်း
တစ်စီးနှင့် ခရီးသည်ဖြစ်ဟန်တူ
သော လူလင်ပျိုကို ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံးလှေ့လာအကဲခတ်နေပါသည်
.. ထို့နောက် .. တောင်သူဦးကြီး
မှ .. "ဟေ့ .. သူငယ် .. ဘာ
များ အလိုရှိလို့လည်းကွယ် ..
အဘိက- ဒီတောင်ယာတဲ့ရှင်ပဲ
ကွယ် " "ဒီလိုပါအဘရယ် . ကျွန်
တော်မျိုးဟာ တောထဲမှာတော
ကြောင်တွေနဲ့တွေ့ပြီးအဖော်ကွဲလာ
တဲ့ ဒုက္ခသည်ပါ .. တောထဲမှာ
မျက်စိလည်လမ်းများနေတာ သုံး

ရက်ရှိနေပြီခိုး စားစရာတစ်ခုခုရှိရ
အနည်းငယ်မျှ ဖို့တောင်းပန်ပ
တယ်" ထိုအခါတောင်သူဦးကြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်နှင့်
လူလင်ပျို၏ ဖြစ်အင်ကိုကြည့်
.. စုတ်သတ်လိုက်ပြီ ..

"အော် .. တောကြောင်တွေ
တစ်စခန်းထလို့ မျက်စိလည် လမ်း
မှားလာတဲ့ ဒုက္ခသည်ကိုး ဒီသူငယ်
ဒဏ်ရာတွေလည်းရလာသကို
.. ကဲ .. ကဲလာ တဲပေါ်တထ
အနာကို ဖန်ရည်လေးဆေးပြ
ဆေးမြစ်စုံအုံရတာသပကွယ် .
ဟုပြောပြီး တဲနောက်သို့ လှမ်း
ကြည့်၍ လုံမရေ .. ဒီမှာကွယ်
တောထဲမှာ အဖော်တွေနဲ့ကွဲလာ
ပြီး ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်
ကို စားစ ရာတစ်ခုခု စီစဉ်ခဲ့ပါပြီ
ကွယ် .. ဟု လှမ်းပြော၍

လုလင်ပျို၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေး
မြစ်စုံစည်းပြီးနောက်မကြာခင်တွင်
လွန်းလှပုံကြီးတစ်ခုတွင် ထမင်းနှင့်
စားစရာအတို့ဟင်းလျာတစ်ချို့
ကည့်၍ လုံမပျိုလေးတစ်ဦးရောက်
ရှိလာပါသည်။

“ဖိစက်မောင်ကြီးနဲ့ အဘတို့ပြော
မနတာကြားလို့ စားစရာအဆင်
ယင်ပြင်ထားပြီးပါပြီ . . . တောထဲမှာ
ဖာဖော်တွေနဲ့ ကွဲလာတဲ့ မောင်ကြီး
မဟုတ်ဘူး အရမ်းဆာနေရောမယ် . . .”

“ပျိုငှါစွာဆက်ဆံလာသော
ကျေးဝေတော သူလုံမပျိုလေး
ယူလာ သည့် ထမင်းဟင်းများကို
လုလင်ပျိုမှာ ဟန်ပင်မဆောင်
နိုင်အောင်ပဲ စားပြီးမှ လုံမပျိုလေးကို
ရပြုလိုက်မိလေသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးအကြည့်ချင်း
မိမိသည် တဒဂ်တခါဘူးမျှမခဲစား

ဘူးသောအဖြစ်နှင့် လုလင်ပျိုမှ ရင်
တဖိုဖိုရိုရိုတမြေမြေဖြစ်၍ သွားသည်။
ကျေးတောသူ လုံမပျိုမှာဖြင့် ရှက်
သလိုလိုခေါင်းကို ငုံ့၍ ဆိတ်ဆိတ်
နေရင်း မိန်းခလေးတို့ က “ကဲပါ
ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။”

“လုလင်ပျိုသည် ကျေးကတိ
သူအလှလုံမပျိုကို ကျေးဇူး
သော မျက်လုံးနှင့် ကျေးဇူးပါပဲဒီ
ကန့မရယ် . . . အခုလိုဒုက္ခရောက်
နေတုန်းမှာ အကူအညီပေးတဲ့
အတွက်တစ်ချိန်မှာ အဘနဲ့ ဒီက
န့မလေးရယ်ကကျေးဇူးကို တုန်ပြန်
ခွင့် ပေးနိုင်ပါစေလိုဆုတောင်းပါ
တယ်”

အိုကွယ် . . . လူကလေးရယ်
. . . ဒီလောက်ထိပြောဖို့မလိုပါဘူး
ကွယ် ဟု လက်ကာပြု၍ အဘတို့
ရာမညသားတွေဟာ စည်းလုံး

ဂဗိဂုဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

တယ်ချစ်ခင်တယ် . . သစ္စာရှိ
ကယ်မွန်ရည်တယ် . . မျိုးဂုဏ်ကို
၎င်းထိန်းကြတတ်လွန်းလို့ မွန်
ကဲလဲလို့ခေါ်တာကွယ် . . ”

ဖြစ်ဟန်တော့ အဘတို့မွန်လူမျိုး
တစ်ယောက်မျိုးစပါးရောင်းစားခြင်း
တစ်စီးရောင်းခြင်းအမှုကို မပြုလုပ်
ရဘူး . . စပါးမျိုးပျက်တတ်သ
ကွယ် . . အကယ်တန္ဆာအလိုရှိလို့
တောင်းလာပြန်ရင်လည်း အဖိုး
သားနားမကန့်သတ်ရဘဲ လက်
ဆောင်အဖြစ်သာပေးရတယ် . .
အဲဒါမျိုးစပါးတောင်းသူကလည်း
သီးနှံပေါ်တဲ့အခါ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်
တဲ့ အနေနဲ့ စပါးဖြစ်ဖြစ် ဆန်ဖြစ်
ဖြစ်ပြန်ပေးရိုးထုံးစံရှိသကွယ် . . ”

“အခုလိုကိုယ်နဲ့မသိကျွမ်း
သော်လည်း ခရီးလမ်းကြုံသဖြင့်
ဝင်ရောက်လာသူကို ထမင်းအရင်

ကျေးရလေ့ရှိပြီး ဧည့်သည်က အိမ်
မှုကိစ္စဝင်လုပ်ရင် အိမ်ရှင် ကျက်သ
ရေကို ထိခိုက်တဲ့ ထုံးစံရှိတယ် . .
အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်မှ
သာ မိမိတို့ကို မိမိအိမ်ရှင်လို့ခွင့် ပန်
ပြောပြီး . . ဗဟိရ ကိစ္စဝင်လုပ်လို့
ရတယ် ။

ဗလိငါးပါးမှာ ဧည့်သည်ကို
ပြုစုတဲ့ “အဋ္ဌတိဗလီ”ကို များစွာ
ဂရုပြုကြရတယ်။ ဒါကြောင့် လူ
ကလေးအဖော်တွေနဲ့ မတွေ့မချင်
ဒီတောင်ယာမှာ နားခိုနိုင်ပါတယ်
တိုင်းပြည်အရေးပေါက်နဲ့ ကျေးဇူး
သလို အခါမျိုးမှာ တောထဲ
လျှောက်သွားနေရတာ အန္တရာယ်
ထူပြောလှတယ်ကွယ် . . ရိုးသာ
စွာ ကျေးတောသားတို့၏ စရိုက်ကို
လှစ်ဟပြလိုက်သော အဖိုးအို
စိတ်ရင်းမှန်ကို သိလိုက်ရသည်
သော စောစောက ကြည့်လင်

ဂုဗ္ဗိဂုဗ္ဗိန္ဒြိယဝိဇ္ဇာဗျာ

သော လုလင်ပျို၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းအရာကို ဖြင့် လေးနက်စွာ တွေးတောရင်း လျှို့ဝှက်မှုနှင့် မိမိနောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကြောင့် ဤတောင်ယာ ရှင်မြေးအဖိုးခမျာတာဝန်ပိုမှာ စိုးရိမ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွဲကျွဲလေး ထိုင်လျှက် အဖိုးအိုတို့ပြောစကား ကို နားထောင်နေသော လုံမပျို လေးမှ . . .

ဟုတ်သားပဲ မောင်ကြီးရယ် . . . တောမီးလောင်တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်သူတွေကြောင့် ပြေးရပုန်းရနဲ့ နေရတာ မထိတ် သာမလန်သာရှိလှပါတယ် . . . နှမ တို့ ဒီတောင်ယာဟာ အေးချမ်းပြီး စားမသန်းတဲ့ အရပ်မို့ မောင်ကြီး မျှော်သလောက်နေပါလေ . . . ဟု ဟိုက်ကွန်းလိုက်လေသောအခါ

သင်းထုံသော တောပန်းရနံ့တို့ ပျံ့မွှေးခြင်းအဆင်းသည် စွဲ

မက်မိန့်မှူးဘွယ်အကောင်းဆုံးဟု လုလင်ပျို ပိုင်းခြားခံစားနားလည်မိ လေတော့သည်။ ရည်မှန်းချက် ပန် တိုင်းရှေ့ခရီးအတွက် ကျွန်တော် ယာတွင် အခိုက်အတန့် ကွန်းခိုဖို့ ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် "ကဲပါ . . . လေ အဘနဲ့ ဒီကနေ့မ ဆန္ဒ အတိုင်းသာရှိပါစေလေဟု ကတိ ပေးလိုက်မိလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နွေမိုးဆောင်းသို့ ရက်လတို့ ကူးပြောင်း၍ လာ ချေပြီ။ တောင်သူကြီး၏ ယာတဲတွင် လုလင်ပျိုရောက်လာ မှ ကြီးစားကြံ ဆမှုကြောင့် ဗူး၊ ဖရုံ သခွား၊ ပဲ၊ ပြောင်းများ ခါတိုင်း နှင့်မတူသည်နှစ် တွင် ပိုဖြစ်ထွန်း ၏။ ရက်လတို့ ကြာမြင့်သည်နှင့် လုလင်ပျိုနှင့် လုံမ ပျိုတို့ရင်ထဲမှ ငုပ် လျှိုးနေသော နှလုံးသားအသီး အပွင့်သည် အဆုပ်အခဲ ပမာ ကြီး ထွားပွင့်လန်းလာခဲ့လေ တော့

ဂဗိဂဆန်ကြယ်ဝတ္ထုများ

သည်။

သင်းယုံသော တောပန်းရနံ့၏ မွှေးယုံသော အနံ့အရသာအဆင်း အားတစ်ခွက်မက်မက်နမ်းကြူမဝနိုင် ချစ်စခင်စ ကြင်နာစမို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမျက်စေ့အောက်ကပင် အပျောက်မခံချင်လောက်အောင် အကြင်နာဆက်နေမိသော ချစ်သူ နှစ်ဦး . . .

“ဟော . . . နေတောင်မွန်းတည့်တော့မယ် . . . မောင်ကြီးရေ . . . နားပါဦးကွယ် . . . နှမလေးယူလာတဲ့ စားမြိန်ဖွယ်ရာတွေကို သုံးဆောင်ပါဦး . . . အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး၏ အောက်မှ လုံမပျိုက ချစ်စဖွယ်အမှုအယာနှင့် လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

မွန်းတည့်နေရောင်အောက်တွင် ရင်အုပ်ကားကားယောက်ျားပီသသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် လှလင်ပျိုကို ဝံ့ဝံ့စားစားကြည့်နေသော လုံမပျိုအား အပြုံးဖြင့်

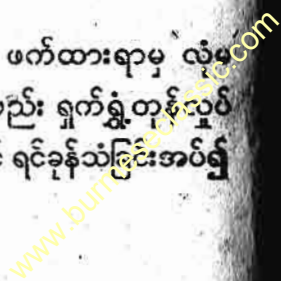
တုန်ပြန်ရင် လှလင်ပျိုသည် ချွေးစက်များကို သုပ်ကာ အနီးစမ်းချောင်းထဲမှ ရေနှင့် ချိုးသန့်စင်ပြီး လုံမပျိုအသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းနှင့် စားမြိန်ဖွယ်ရာများကို နှစ်ဦး အတူတူစားသောက်ကြလေသည်။

“တကူကူး . . . ကူး . . . တကူကူး . . . ကူး”

တောတန်းဆီမှ ဂျိုးကူသံလေးသံသဲ့ ကြားနေရသည် . . . ဂျိုးကူသံလေးသည် ရင်ကိုဖြင့် လွမ်းတသသကျမ်းတမြမြဖြစ် အောင် ကူချဲ့၍ နေပါတော့သည်။

ယာတောစပ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် လှလင်ပျိုတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ သည်

ဖက်ထားရာမှ လုံမပျိုလေးကလည်း ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်ငြားချစ်သူနှင့် ရင်ခုန်သံကြင်းအပ်၍

ကဏ္ဍဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

သာယာမှုမှာ မိန့်မှူးသည်သဖွယ်
. . မဆွတ်ခင်ကဏ္ဍတ်ချင်သည်
ပန်းကလေးအဖြစ်လှလင်ပျို၏ ရင်
ခွင်ကျယ်ကြီးတွင် ခိုင်မာမှုတွယ်နေ
လိုက်ပါတော့သည်။

နှမလေးရယ် . . ချစ်သူနဲ့ ကွေ
ကွင်းရခြင်းဟာ ဆင်းရဲလှတယ် . .
ဟောဒီက မောင်ကြီးရဲ့ တောပန်းစံ
ပယ်လေးနဲ့ ချစ်သူထို့ဘဝ ချစ်တေး
သီရတာဟာ ချမ်းသာခြင်းသုခပါပဲ
ကွယ် . .

ဒါပေမယ့် . . နားရှိလို့သာ
ကြားရတယ်မောင်ကြီးရယ် . .
တစ်နေ့များမှာ အချစ်ကြီးချစ်လို့ ယုံ
ခဲ့ရတဲ့ ဒီကနှမကို တနယ်သား
မောင်ကြီးစိမ်းကားသွေဖယ်မှာကို
ဖြင့် ဒီကနှမတွေ့လို့ ကြောက်လှ
တယ်ကွယ် . . ။

ဪ . . ချစ်တဲ့ နှမရယ်
တနယ်သားပေမယ့် သွေဖီရိုးတဲ့
ယုံစံမရှိပါဇာနည် ယောက်ျား
မောင်ကြီးဟာဖြင့် ဇာတိအားဖြင့်

သန့်စင်မွန်မြတ်သူပါ . . နှမလေး
အပေါ် သစ္စာသွေဖီဖောက်လို့ မျက်
စေ့အောက်က အပျောက်မခံ နိုင်
အောင်နိုး မြေကျတိုင်ကြင် နာမယ့်
သူပါကွယ် . .

နှမလေးယုံပါပြီ မောင်ကြီး
ရယ် . . မောင်လိုယောက်ျားမျိုး
'ဟာ သစ္စာတရားကို ကိုးစားယုံ
ကြည်မယ့်သူလို့ အတွင်းစိတ်က
သိပေမယ့် . . ချစ်ဇောဟုန်ပြင်း
ပြတော့ နှမလေးသံသယစကား
ဆိုမိတာခွင့်လွတ်ပါနော် . . မောင်
ကြီး . . .

လေပြေကလည်း သွေသွေညှင်း
နေ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုနှင့်
အတူရွက်ကျင်လေးတွေလေအနေ
လွင့်ပုံနေလျက်ရှိသည်။

လှလင်ပျိုသည် လုံမပျိုလေး
အား ရင်ခွင်ထက်မှ ဆွဲဖယ်၍
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ . . ကဲပါ နှမ
ရယ် . . မယုံတာတွေ ဘေးဖယ်
ထားလို့ နှမလေးနဲ့ မောင်ကြီးတို့ရဲ့

ချစ်ခရီး လမ်းသာယာဖြောင့်ဖြူးဖို့ အရေးကြီးပါတယ် . . ဒါနဲ့ နှမလေးကို အချစ်သက်သေအဖြစ်

အာဇာနည် ယောက်ျားတွေ သစ္စာတရားကြီးမားတဲ့ ရာဇဝင်ပုံ ပြင်လေးတစ်ခုပြောပြရဦးမယ် . . “လုံမပျိုမှ . . ရင်ခွင်ထက်မှ လူး လဲထကာ ပြေလျော့နေသော ဆံ နွယ်များကို စုစည်းလိုက်ပြီး . . ဘယ်လိုပုံပြင်များလည်း မောင်ကြီး ရယ် . . ”

“ဒီလိုနှမရယ် . . တစ်ခါတုန်း က ဟံသာဝတီထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ ရတဲ့ မွန်မင်းသူရှင်တကာရွတ်ပီ မှာ လက်ရုန်းတစ်ဆူလိုအားထားရတဲ့ သူရဲကောင်း သမိန္ဒောရာမဟာ သူ ခမည်းတော်မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း မှာ မဟာဆီမဟာသွေးပီပီ အညံ့မ ခံပဲ ရဟန်းဝတ်နဲ့ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်ပြီး ညစဉ်ညတိုင်း ညောင် တစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးပြန်နေတုန်း တညဉ့်မှာ

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး . . အိပ်မက်ပေး တယ် . . . ”

အသင်ရဟန်း . . နံနက်မိုး သောက်အလင်းရောက်ပါက မြစ် ဆိပ်သို့ သွားပါလေမြစ်တွင်းမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင်တွေ့ရလိမ့် မယ် . . မထိတ်လန့်နှင့် မိကျောင်း ကို စီးပြီး မြစ်အနောက်သို့ သွား ပါလေ . . . တနေရာတွင် က ညင်”ပင်ကြီးတစ်ပင်တွေ့ ရလိမ့် မည် . . ကညင်ပင်ပေါ်တွင် ဇင်ယော်ငှက် များပျံဝဲနေလိမ့်မည် . . သေချာ အောင်ဥဒေါင်းတွန် သံကြားရပါက ထိုအရပ်တွင် မိကျောင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ကညင် ပင်ဆီသွားပါ ကညင်ပင်မှ အ ရှေ့သုံးတောင် အကွာရောက် မြေအနက်သုံးတောင်တူးပါက ရွှေ ပေလွှာကို တွေ့ရလတ္တံ့ . . ရွှေပေ လွှာကို မူလတူးဖော်ခဲ့သော နေရာ တွင်ပြန်မြှုပ်ပြီး မိကျောင်းစီး၍ပြန်

ဂဗ္ဘိဂုဆန်းကြွယ်ဝတ္ထုများ

ပါလေ ဂါတာများကို အလိုရှိရာ အကျိုးသက်ရောက်အောင် အသုံးပြုထုတ်ပါစေဟု အိပ်မက်ပေးလေ၏။

ရဟန်းတော်ဟာ . . သို့လော . . သို့လောနဲ့ မြစ်ဆိပ်ကို နှနက်မိုးသောက်မှာဆင်းကြည့်တဲ့ အခါ အိပ်မက်ထဲထ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောတဲ့ အတိုင်း မြစ်ထဲမှာ မိကျောင်းကြီးပေါ်နေတာတွေရတယ် . . အံ့ဩမှုနဲ့ သူ့ရဲ့ညောင်တစ်ပင် ကျောင်းကို ပြန်ခဲ့ရတယ် . . ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကိပ်မက်ပေးပြန်တော့ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းမယ်အလုပ်မှာ လူပရိသတ်တွေက ရဟန်းတော်လေးစိတ်ပေါ့လွမ်းသယောင်ထင်ပြီး ဝိုင်းတားမြစ်ကြဆွဲကြနဲ့ အကြံတော်ပျက်ရရှာတယ် . .

ဒီလိုနဲ့ တတိယအကြိမ်သူ့မဟာစင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရောက်လာ ပြီး ကိပ်မက်ပေးတဲ့ အခါမှာတော့

ရဟန်းတော်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့ အယ်လိုပဲ အတားအဆီးဖျက်ဖျက် အကြံတော်အပျက်မခံနိုင်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လူတွေအလစ်များ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းတယ် ဆိုရင်ပဲ မိကျောင်းကြီးက ကမ်းစပ်ရောက်လာပြီး ကျောခင်းပေးသည်နှင့် မဲရဲရင့်ရင့် မိကျောင်းပေါ်တို့ ခွစီးတယ်ဆိုရင်ပဲ လျှင်မြန်စွာ မြစ်အနောက်ဘက်ကို မိကျောင်းကြီးစုန်လေပြီး . . တနေရာတွင် ကညင်ပင်တက်၌ စင်ရော်ငှက်ဝဲနေပြီး ဥဒေါင်းတွန်သံကြားသဖြင့် ပေစာအညွန့်အတိုင်းက ညင်ပင်အရှေ့သုံးတောင်အကွာ မြေအနက်သုံးတောင်တူးသော်ရွှေပေလွှာကို တွေ့လေ၏။ ရွှေပေလွှာပါဂါထာသုံးပုဒ်ကို နေမကုန်မီ အရကျက်ပြီးပြန်မြှုပ်ခဲ့ကာ မိကျောင်းစီးပြီးပြန်သော်လမ်းတွင် မိုးသက်လေပြင်းနှင့် တိုး၍ မနည်းအသက်လုပြီးပြန်ခဲ့ရသဖြင့် ရွှေ

www.burmesecalendar.com

ဂဗိဂုဆန်ကြယ်ဝတ္ထုများ

ပေလွှာပါဂါထာသုံးပုဒ်အနက် တစ်
ဂါထာသာ မှတ်မိလေတော့သည်။

ရွှေပေလွှာပါဂါထာသုံးပုဒ်
က ပထမချိန်းဆာယာပိုမောက်
ကိုယ်ပျောက်ဂါထာ ဒုတိယ ဓား
လုံသေနတ်ကိုးပစ်ခုတ်လျှင် မီးမ
ကူးကျည်မခ သဗ္ဗရုဏ်ပြီးတဲ့ ဂါ
ထာ ၊ တတိယဂါထာက ခြေကျိုး
လက်ကျိုးဒါးလုံသေနတ်ဒဏ်ရာ
ရပါက ရေကို မန်းမှုတ်ထွေးလေ
သော် ပကတိအတိုင်းပြန်ဖြစ် ပြီး
စပါးပဲပြောင်းဗူး၊ ဖရုံ၊ သခွား
စိုက်ခင်းအားမန်၍ ဖျန်းပက်ပါ
ကလည်း ဆန်ရေစပါးတိုးပွားသီးနှံ
ပွင့်လေပြန်တဲ့ဂါထာထူးများပင်ဖြစ်
တယ်။

ရဟန်းတော်ဟာ တတိယဂါ
ထားကိုသာ မှတ်မိပြီး နောက်ထူး
ဆန်းစွာ ညောင်တစ်ပင်ကျောင်း
က သတင်းအစအနမြှုပ်သွားလေ
တော့တယ် . . မြို့သူမြို့သားတွေ
ဟာ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတဲ့

ရဟန်းလေးအတွက် နှမော့တသ
ကြေကွဲကြရလေတယ် . . ကွယ်

“ ကဲ . . နှမလေးရေ . . စကား
ပြောကောင်းနေတာနဲ့ နေတောင်
အတော်စောင်းသွားပြီး ကျန်တဲ့
ယာခင်းကို ဆက်ရှင်းထားနှင့်
နော် ”

“မောင်ကြီးဟို ဘက် လျှိုလေး
ထဲမှာ နက်ကညွတ်ထောင်ထား
တာသွားတဲ့

မကြာမီ ရှိကလေးအတွင်းမှ
လုလင်ပျိုပြန်ရောက်လာပြီး လက်
ထဲတွင် ချေပေါက်တစ်ကောင်၊ ငွေ
လာ၍ လုံမပျိုကို ကမ်း၍ ပေးလိုက်
သည် ချေပေါက်ငယ်၏ ဦးခေါင်း
နှင့်အမွှေးအမျှင်များကို လုံမပျိုက
ပွတ်သတ်နေချိန်တွင် ချေပေါက်
လေးမှ သနားစဖွယ်မျက်လုံးရယ်
အကြောင်သားနှင့် အသက်ဘေးမှ
လွတ်ရန်တောင်းပန်နေသကဲ့သို့

ကြည့်နေ၏။

“ဟယ် . . . ချေငယ်လေးက အရောင်အသွေးစုံစုံနဲ့ ချစ်စရာလေး ပါလား . . . ဟင်း . . . ခြေနှစ် ခောင်းလည်းသွင်သွင်ကျီးလို့ပါလား။”

“ ဟုတ်တယ်နဲ့မလေးရယ် . . . ညွတ်ကံအဖြုတ်မှာ လွတ်ထွက် သွားလို့ မှီရာလှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း ခြေကျီးသွားတယ်ထင်ပကွယ် . . . ဟုပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောလိုက်၏။”

“ သနားစရာမောင်ကြီးရယ် ခြေကျီးကြီးနဲ့ အစဘယ်လိုရှာတော့ မလည်းမောင်ကြီးတော့ ဝဋ်လည် လိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား . . . ဟင်ဟုစိတ်မကောင်းကြီးစွာ ပြော လိုက်လေသည်။ ”

“နမလေးက သူ့ကို ပြန် ကောင်းစေချင်လို့လား . . . လုံမပျိုမှ ခေါင်းကို အသာအယာမြှိမ်ပြလိုက် သည်နှင့် လုလင်ပျိုသည် အနီးရှိ ရေတကောင်းမှ ရေကို ယူလျှက် မန်း၍ ငုံ့ကာ ချေပေါက်လေးအား

တိုက်လည်းတိုက်ပက်ဖျန်းသည်နှင့် မယုံနိုင်စရာအကောင်းပကတီနှင့် ချေငယ်လေးသည် ရှိကလေးထဲသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

“ထိုအဖြစ်ကို လုလင်ပျိုမှ ခါး ထောက်ရယ်မောကြည့်နေမိစဉ် လုံမပျိုလေးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်း စားပြီး အံ့ဩမင်သက်စွာနှင့် . . . ထူး ဆန်းလှချည်လား . . . ”

“ ဟင် . . . ဒါဆိုရင် . . . မောင် ကြီးဟာ . . . ဟို . . . ဟို ရဟန်းပျို ဖြစ်တဲ့ဟု ပြောရုံရှိသေး လုလင်ပျိုမှ . . . ဟုတ်ပါတယ် နမလေးရယ် . . . မောင်ကြီးဟာ တခြားသူဟုတ် ရိုးလား ရွှေပေလွှာဂါထာကို အရကျက်ခဲ့တဲ့ ဟံသာဝတီထီးနန်း ရှင်ဟောင်းသူရဲကောင်းမင်းသားပဲ ပေါ့ . . . ”

“လုလင်ပျိုစကားကြောင့် လုံမပျိုမှာ အမူအယာပြောင်းသွား ပြီးလျှင် . . . မှန်လှပါအရှင်သခင်

ဂဗိဂုဆန်ကြယ်ဝတ္ထုများ

မှန်းမသိ၍ ပြုမိမှားခဲ့သည့် အပြစ် ရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်သည်။ ခံတော် မူပါ . . . ဟု လက်အုပ်ချီလျှက် လျှောက်တင်လေလျှင်”

“လုံမပျို၏ လက်နှစ်ဘက်ကို အသာအယာဆွဲယူပြီး . . .”

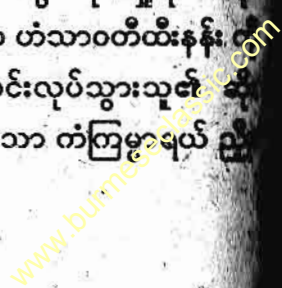
“ဪ . . . နှမလေးရယ် . . . မောင်ကြီးဒုက္ခရောက်စဉ်က စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ နှမတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို အမြဲအောင်မေ့လို့ တစ်ချိန်မှာ အကြံတော်သာအောင်ခဲ့ . . . မိန်းမသားတို့ရဲ့ မမျှော်မှန်းဝံ့တဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာထိရည်မှန်းထားပြီးသားကွယ်” လူလင်ပျို၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ လုံမပျိုမှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာပါသည်။

မှန်လှပါ . . . နှမတို့ ကျေးတောသူအဖို့ ရိုးအလွန်း၍မင်းရေးစိုးခွင့်နားမလည်သဖြင့် နောင်ရေးကို တွေးရင်လေးလွန်းလှပါတယ်”

“အို . . . ချစ်နှမ . . . အခါအခွင့်သင့်တုန်းဘုန်းစွမ်းနဲ့ လူစပြ

ပါမှ နေရာကျနိုင်မပေါ့ကွယ် . . . လူလင်ပျိုနှင့် လုံမပျိုတို့ နှစ်ဦးသား ရှေ့ရေးအတွက် တိုင်ပင်ရင်း တောင်ယာတဲလေးဆီသို့ ပြန်လာချိန်တွင် နေသည်အနောက်အရပ်သို့ပကွယ်လျိုး၍ ကြယ်ရိပ်ကလေးများပင် မိုး၍လာချေပြီး”

“အချိန်သည်ကာ သက္ကရာဇ် ၉၁၄ ခုနှစ်တန်ခူးလဆန်း (၁၃) ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ဇရွဲအံ့နယ် ကရင်သူကြီးနှင့်တော်(ရွှေ)ရွာသားများလာရောက်ဆက်သ၍ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး၏ နန်းရင်မြစ်တွင် ဟံသာဝတီအရေးတော်တွင် စစ်ပွဲ၍ တပ်ဖျောက်နေသော “သမိန္ဒောရာမ” မင်းသားအား ဖမ်းမိသော ရွာသားများက ခူးနှစ်ဘက်ကို ရိုက်ကြိုးတုတ်နှောင် လေသည် မြင်ကွင်းမိုးမရွာရက်စရာ တစ်ချိန်က ဟံသာဝတီထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သွားသူ၏ ဆိုပါးလွန်းသော ကံကြမ္မာရယ် ညီ

ဂန္ထဝင်သီချင်းကြွယ်ဝစွာမျှော်

ချိန်တန်လင့်ဖြူထင်ရဲ့ စိတ်မ
ရောင်းဂရုကာသက်ရောက်သည့်
မကြည် . . မွန်သူရဲကောင်း
ကြီး၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို
ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ သို့သော် အများ
ကောင်းကျိုးအတွက် ကြိုးပမ်းနေ
ချိန်တွင် တစ်ယောက်ချမ်းသာ
ကိုယ်ကျိုးမရွှာလိုသည့် အရှင်
သစ္စာအား ဦးထိပ်ပန်ဆင်မည်
မကြည် . . .

“အသင်သမိန္ဓောရာမ”

သင်သည် တပ်ပျက်၍ တိမ်း
ရှောင်နေသည်မှာ မွန်၏၊ ငါ၏
သစ္စာတော်ခံယူပါက သင့်အား
ထိုက်လျှောက်စွာ ချီးမြှင့်မည်ဟု
မိန့်ရာ . . မွန်သူရဲကောင်းကြီးမှ

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ် သည်

မဟာဆီမဟာသွေးဖြစ်ပါ သည်
မယူပြီးသော အရှင် သစ္စာအား
ဦးထိပ်ထက်တင်၏ အမျိုးကောင်း
စားရေးအတွက် သာရည်ရွယ်ပါ
သည်။ တစ်ယောက် ချမ်းသာကိုယ်
ကျိုးရှာမှုအတွက် သစ္စာကို မဖျက်ဝံ့

ကြောင်းပါ . . .”

“အိမ်း . . ကြားရသည်မှာ
အားရစမ်းပါဘိ . . သင်သည် ဇာ
နည်ယောက်ျားပီလေစွ . . သင့်
အားအခွင့်အရေးတစ်ခုခုကိုယ်တော်
မြတ်ပေးမည် . . သင်အလိုရှိရာ
တစ်ခုတောင်းဆိုပါ” ထိုအခါ မွန်
သူရဲကောင်းမှ . .

“အကျွန်ုပ်အား ရေကြည်
တော်တစ်ခွက်ချီးမြှောက်လင့်ပါ
အရှင်မင်းကြီးအထင်နှင့် လွဲသော
တောင်းဆိုမှုဖြစ်သော်ငြား ခွင့်ပြု
တော်မူ၏ . . ရေကြည်တော်တစ်
ခွက်ရရှိသည်နှင့် သူရဲကောင်းကြီး
သည် ရေကို မန်းမှုတ်ကာ ခူးနှစ်
ဘက်ကို ပက်ဖျန်းပြီး ကုန်းထသော်
လည်း နေမြတိုင်းတည်း . . ထို
အခါတွင် မိမိအရှင်သခင်အတွက်
အကျိုးပေးနည်းလှသည့် အဖြစ်ကို
တွေး၍ မျက်ရည်များတစ်ပေါက်
ခြင်း တစ်ပေါက်ခြင်းယိုစီးကျလာ
လေသည်။ မွန်သူရဲကောင်း၏ ဖြစ်

ဂုဏ်ဂုဏ်ကြွယ်ဝတ္ထုများ

အင်ကို ကြည့်လျက် မင်းကြီးမှ . .

“အမောင်သူရဲကောင်းကြီး
“သမိန္ဒောရာမ” သင်သည် သူရဲ
ကောင်းပီဘိဖြစ်လျှင် နှင့် အဘယ့်
ကြောင့် ငိုကျွေးသနည်း . . .”

“အရှင်မင်းကြီး . . သေရမည့်
အရေးကို စိုထိတ်၍ ငိုကျွေးခြင်း
မဟုတ်ပါ . . ကျွန်ုပ်တွင် အစွမ်း
ထက်သော ဂါထာရရှိထားသဖြင့်
ဥပါယ်တံမျှင်အကြံနှင့် ရေကို မန်း
၍သောက်ပါသော်လည်း အရှင်
ဘုန်းကကြီးလှသည် . . ခံယူထား
သော်သစ္စာအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ
အရေးမလှလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ
ဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည် . . အရှင်”

“သင်၏ ရေမန်းအစွမ်းထက်ခဲ့
သော်သင့်ခြေထောက်များ ကောင်း
မွန်ပါက အသို့ပြုမည်နည်း”

“ ကျွန်ုပ်အကြံအစည်မှာ နီး
ရာလက်နက်ဖြင့် အရှင်အားလုပ်
ကြံရန်ဖြစ်ပါသည်” ဟု မကွယ်မ
ဝှက်လျှောက်၏။

“မင်းကြီးသည် ပြုံးတော်မူ၏
သူ၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်
ဆင်ထားသော သိဒ္ဓိဝင် ပတ္တမြား
အမြှုတေလက်စွပ်ကို ခေတ္တမှ
ကြည့်၍ သင်ကားငါ၏ ဘုန်းက
အစွမ်းအစကို မသိ၍ ကြံမိမှာ
ခြင်းဖြစ်သည်”

“ယခုခိုင်းလွှားပေး၍ ကပါစေ
ဆိုလျှင် ထ၍ က၏။ နေမြဲတိုင်း
တည်စေဟုဆိုလျှင် ကျိုးမြဲတိုင်း
သာတည် . . နောက်ဆုံးတွင်
တော့ . . . မင်းကြီးလည်း
တိုင်းပြည် စည်းရုံးရေးအတွက်
ပြုလုပ်နေချိန် တွင်သူတစ်ယောက်
အတွက်ဖြင့် ကွဲပြားခြားနားမှတ်
တွေးမိသဖြင့် မျက်နှာလွဲတော်မူ
၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပေးခဲ့
သော ရွှေပလ္လာ ဂါထာတော်ကို
တလွဲအယူအဆများစွာနှင့် ပြုမိ
မှား ခဲ့သော၍ လည်ကောင်း သူနာ
ကံကြီးသော ဘုရင်တစ်ပါး၏

ဂဗိဂုဆန်ကြယ်ဝတ္ထုများ

၏ စာစုမ်းအစကို မယုံကြည်မိ ၍ ကံမ္ဘာဆိုနှင့် သာတိုးခဲ့ရရှာ လေ သလား . . မွန်သူရဲကောင်းကြီး ရယ်”

နေလုံးကြီးသည်ကား အနောက်ဘက်ခင်တန်းညိုသို့ တ ဝှိပ်ရိပ်ကျဆင်း၍ နေပါသည်။ ချေငယ်လေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ချစ်သူလာမည့်လမ်းကို မှန်းမျှော် ရင်လုံမငယ်လေးသည် . .

“ နှမလေးရဲ့ ချစ်သစ္စာဟာ မောင်ကြီးတစ်ယောက်အပေါ် အဦးဆုံးပွင့်ခဲ့တဲ့ တစ်ပွင့်တည်း သော ချစ်သစ္စာပန်းမို့ ဒီဘဝဒီမျှ သာပါပဲကွယ် . . အသဲနှင့် ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ရသူမို့ ရင်မှာ မီးထောက်မက ပူပြင်းလွန်းလှပါတယ် . . ချစ်တဲ့ မောင်ကြီးတစ်ယောက်လောကထဲ ကပျောက်ဟောဒီစမ်းချောင်းလေးကို သက်သေပြုလို့ သစ္စာဆိုလိုက်ပါ တယ်ဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံမှာ ရောက်နေတဲ့ မောင်ကြီးတစ်

ယောက် သိပါလေစေကွယ် . . လေပြေလေးတစ်ချက်အဝှေ့ တွင် လွင့်ပါးသွားသော ရွက်ကြွေ လေးများပမာနှယ် ဦးတည်ရာမဲ့ စိတ်များက ဟိုနှယ်ဒီနှယ်လွင့်ပါး ကာ အလွမ်းပင်ဆင့်ကျွမ်းရင်နှင့် စေခဲ့သည်။ (မွန်သူရဲကောင်း “သမိန္ဒြောရာမ”၏ ရာဇဝင်ထဲက လွမ်းပုံပြင် . . သို့”

မင်းနန္ဒရီ

စာကြွင်း

ကေတုမတီတောင်ငူဘုရင် “မင်း ခေါင်း” မှ ညီတော်ဇင်းဖယ်မြို့စား “နော်ရထာ”ထံသို့ သူပိုင်နက် နယ် မြေတွင် သောင်းကျန်းလျှက်ရှိ သော ဆင်ဆိုးကြီးအား နှိမ်နင်းငြိန် အတွက် အကူအညီတောင်း ရာ

www.burmeseclassic.com

ဂဗ္ဗိဂုဆန်ကြွယ်ဝတ္ထုများ

လင်းမယ်မြို့စားမှ သားတော် “နန္ဒ
 ကျော်ထင်နော်ရထာ” ကို စေလွှတ်
 နှိမ်နင်းစေသည်။ ဆင်ဆိုးကြီးကို
 အောင်နိုင်သဖြင့်ဘုရင်မင်း ခေါင်မှ
 တူတော်မောင်နှင့် သမီးတော်
 “မဏိရတနာ” မင်းသမီးအား လက်
 ဆက်စေသည့် ထိုညတွင် မင်းသမီး
 လေးမှာ စက်တော်ရာအဆောင်မှ
 ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် မင်းသား
 လေးမှ လိုက်ရှာရာတွင် မင်းသမီး
 လေးအား တဘက်သတ် စုံမက်နေ
 သော စစ်သူကြီး “ဗလမင်းထင်” နှင့်
 တွေ့ပြီး အချင်းများ ကြသည်။ ဗလ
 မင်းထင်လည်း မင်းသားလေး၏
 မီးချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်
 ခဲ့သလို “နန္ဒကျော် ထင်နော်ရထာ”
 သည်လည်း ဗလမင်းထင်၏ အ
 ဆိပ်လူးသော ဓားချက်မိကာကံ
 ကုန်တော်မူ၏။

“မဏိရတနာ” မင်းသမီးလေး
 မှာ သူ့ချစ်သူ မင်းသားလေးအား
 နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရန် စက်

တော်ဆောင် ကြေးသေတ္တာထဲ
 ဝင်ပုန်းရာမှ လေမွန်း၍ ကံတော်
 ကုန်ခဲ့သည်။ သို့သော် မင်းသမီး
 လေး၏ အလောင်းအား (၁၇)
 ရက်တိုင် ကြာမြင့်ပြီးမှ တွေ့ရှိကြ
 သော်လည်း ဝတ်ဆင်ထားသော
 “ပတ္တမြားလက်ဝတ်” ရတနာအ
 စွမ်းကြောင့် အိပ်မောကျနေဘိသ
 ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ပေစာသိုက်အညွန့်အရ ပတ္တ
 မြားလက်ဝတ်ရတနာနှင့် မင်းသမီး
 ဝတ်ဆင်ထားသော ရတနာများ
 အား ဂူချိုင်းတွင် မြတ်နှံစဉ် တစ်
 ခုမျှ ဖြုတ်မယူထားခဲ့ချေ။ ပုတီး
 တစ်ကုံးတည်းပင် အသပြာတစ်
 သိန်းထိုက်တန်သည် ဟုဆို၏။

မီးကွင်းသည် သိဒ္ဓိဝင်
 အမြုတေလက်စွပ် . . . တစ်ခါ
 တည်းနှင့်ရန်သူများကို နှိမ်နင်းနိုင်
 စွမ်းရှိသည့် ကျောက်ဖောင်းများ
 ရှေးမြန်မာကြီးများဆီတွင် ရှိခဲ့ဘူး
 သည်။ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝစွာများ

သည် ရခိုင် - တောင်ငူ - ဇင်းမယ်
ထိုင်းနိုင်ငံများသို့ စစ်ချီထွက်ခဲ့ဘူး
သဖြင့် မြကျောက်နှင့် ကျောက်
မျက်ရတနာများအကြောင်းကို နား
လည်းတက်ကျွမ်း၏။

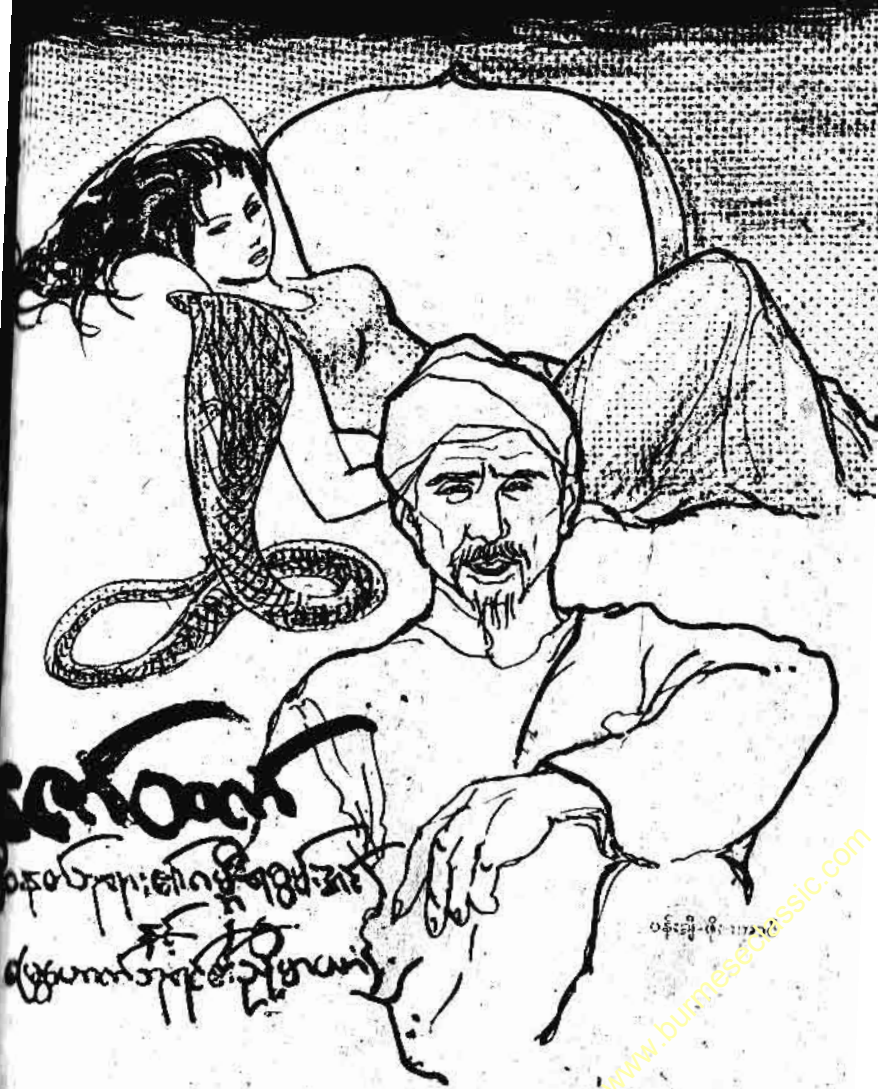
ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး
၏ သိဒ္ဓိဝင် အမြူတေလက်စွပ်
အစွမ်းမည်မျှထားသနည်းဆိုသော်
မင်းလောင်သမိန္ဒောရာမ၏ ရန်သူ
များကို နှိမ်နှင်းရာတွင် ပတ္တမြား
လက်စွပ်ကို အသုံးပြုပြီး လက်စွပ်
ပေါ်တွင် ပေါ်လာသော အရိပ်အ
ယောင်များကို လက်သုံးတော်စား
ဖြင့် ခုတ်ရုံမျှဖြင့် ရန်သူများကျဆုံး
ရသည် အဆိုရှိ၏။

မင်းတရားကြီးနတ်ရွာစံပြီး
နောက် ညီတော် တောင်ငူဘုရင်
မင်းခေါင်ထံ တနည်းနည်းဖြင့်
ရောက်ရှိသွားပြီး သမီးတော် “မင်္ဂ
ရတနာ” မင်းသမီးအား လွန်စွာ
မြတ်နိုးလှသဖြင့် ချီးမြှင့်လိုက်
သည်။ မင်းသမီးလေးကံကုန်

သော် တစ်ပါတည်းထည့်၍
သပြိုင်လိုက်ရာမှ ထူးဆန်းသော
ပတ္တမြားလက်စွပ်သတင်းမှာ
ပျောက်ကွယ်သွား၏။

နောင်လာလတ္တံ့သော် သမီး
တော်ဝူသချိုင်းအားတွေ့ရှိသူသည်
မကျွတ်မလွတ်သူများအား ရည်စူး
၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနိုင်ရန် မင်း
သမီးလေး၏ လက်ဝတ်ရတနာ
များအား မဖြုတ်မသိမ်ဘဲ တပါ
တည်းဝတ်ဆင်ထည့်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။

စာရေးသူ

သျှိုဝနုဂါဘုရား၏ ဂဗိဂုဗွမ်းအင်

(၂၄)

မြေမာကင်ဘုရင်၏ သျှိုဗာဏ

ဧကံထကံ

တစ်ခါကဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လော်ကယ် ရထား၏ပထမတန်းတွဲ၌ လေက လေးတဟူးဟူးတိုက်ခိုက်နေသည် ကိုခံစားရင်း တငြိမ်ငြိမ်စီးနင်းလိုက် ပါလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏အာရုံတို့ သည်တစ်စထက်တစ်စအိတွဲလေးလံ လာလေ၏။ ပထမတန်းတွဲ၌ အိပ်

စင်ကလည်း စမတ်ကျလှရာ အိပ် ပျော်လှလှရှိနေစဉ်မှာပင် ရထား ငြိမ် ခနဲ ထိုးဆိုက် သွားသည်။ ဘူတာသေးသေးတစ်ခုတွင် ခေတ္တ ဝင်ဆိုက်ခဲ့သည်ကို သိလိုက်ရ သည်။ ကျွန်ုပ်က ဘူတာ၏ နဖူး စည်းဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းစောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် “ရမ္မာန်ဂူဒီ” ဘူတာရုံဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အကြည့်တို့က ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်တတ်ရာရာပေါ်ရောက်နိုင် ဖို့ အလှအယက်နှင့်ပင် တိုးတိုက် တက်ရောက်နေတာကို မြင်လိုက် ရလေသည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ်မှာပင်

အားလုံးထက်သီးခြား၍ နေသလို ကျော့ရှင်းသပ်ရပ်သော

နံငယ်ပိုင်းဒိုတီ (အိန္ဒိယပုဆိုး)နှင့် ပိုးထည် “အံဂါးဗက်(စ်)တရမ်း” (အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီ)တို့ကို ကျနစွာ ဆင်ယင်ထားလေသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏တွဲခန်းရှိရာ ဆီသို့ တက်ရောက် အကင်းပါးလှ သည့် အကြည့်မျက်လုံးများရှိနေ လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ကျိုလို့ လူကြီးလူကောင်း ထင်မိသော် လည်း ကျွန်ုပ်၏အခန်းကိုကျော် မသွားဘဲ အထဲသို့တံခါးဖွင့်၍ပင် လှမ်းလာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရ၏။

ထိုသူက ကျွန်ုပ်၏မျက် စောင်းထိုးအိပ်စင်ရှိလူလွတ်နေသည့် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်နေရာယူလိုက်ပြီး အပေါ်စင်ပေါ်သို့ သူ၏ထီးရှည် ကြီးကို ဝရုတ်စိုက်တင်လိုက်လေ၏။

သေးငယ်သော သူ၏ခရီးဆောင် အိတ်ကိုမူဘေးမှာပင်ချခဲ့သည်။ ရထားကြီးသည် အသက် ဝင်လာခဲ့ပြီး တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြု လည် ခရီးဆက်ဖို့လုပ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တစ် ယောက်ထီးတည်းနေခဲ့ ရာက ပျင်းရိလာပြီဖြစ်ဖြစ်၍ စကားရော ဖောရောလုပ်ချင်လာသည်နှင့် . . .

“နှောင်ကြီးကို ကျုပ်တစ် နေရာရာမှာ မြင်တွေ့ဖူးသလိုပဲ” ဟု အဖော် ဆွယ်စကား ကို စလိုက်မိသွား၏။

“အို - ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ ပဲ . . . ကျွန်တော်ကလဲ မြေ အဆိပ်များရဲ့ ဘုရင်ဆိုပြီး ကျော် ကြားလူသိများနေခဲ့တာကိုးလို့”

“အို - ဟုတ်လား . . .

အဲဒီ ဝိသေသကလဲ အံ့ဩစရာ အကြောင်းတစ်ခုပါပဲလား၊ ခင်ဗျား ဘုရင် ဖြစ် ရမယ့် နေ ရာကလဲ အဆိပ်နယ်မြေမှာတဲ့ဟုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်၏အပြောကထေ့ ငေါ့လုံးလိုဖြစ်သွားမည်ရှိရာ ထို ပုဂ္ဂိုလ်ခေတ္တမျှတွေဝေသွားသည်သို့ နှယ်ရှိ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . ခင် ဗျားအဖို့တော့သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စား ချင်စရာဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်. . . ဒါ ပေမယ့် ခင်ဗျားသာ ကျုပ်တို့ရွာထဲ ကိုပြီးခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကသာ ရောက်ဖူးမိတဲ့နည်းသည်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဒီနာ မည်ဘာကြောင့် ရလာရသလဲဆို တာလုံလောက်တဲ့အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်. . . ပြီးတော့

ကျုပ်နာမည်ကိုလည်း ခင်ဗျားအ တွက် မိတ်ဆက်ပြီးသားဖြစ်သွား တော့မှာပေါ့။”

“မြွေအဆိပ်ဘုရင်”ဆို သော စကားလုံးကြောင့်ကျွန်ုပ်အ ထင်မှားပြီး သူ့ပေါ်အဆိုးမြင် ထိုး မည်ကိုဖြေရှင်းပြချင်ဟန်ကြိတ်မယ် လားဟု ကျွန်ုပ်မဆီမဆီ ပွားနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်ဘုရားက ခံထားရ ပုဂ္ဂိုလ်တက်လာခဲ့ကြောင်းကို “ရွှီဘား ရွာ၏ ရပ်ကျိုးရွာ လောက်ရွက်ရုံ အဝေးဆီသို့ တက်ရောက်

က မြွေ-ဆရာတစ်ဦးနှင့် မှယ် ၏။ထိုသူ၏ ပြောပြချက်များထဲ တွင် မြွေဆိပ်များစုဆောင်းနိုင်ခဲ့သူ တစ်ယောက်အကြောင်းပါ ပါဝင် ခဲ့သည်ကိုပြန်အမှတ်ရမိခဲ့ရာမှ. . .

“အို,ဟုတ်ပြီ. . . ကျုပ်

ခုမှသတိရပြီ... ခင်ဗျားဟာ မြွေ
 တွေမှာရှိတဲ့အဆိပ်အားလုံးကို စုပ်
 ယူနိုင်တဲ့ မြွေအဆိပ်ဖြိုးတဲ့ ဆရာဝန်
 တစ်ယောက်အဖြစ် ရွာထဲမှာ
 သတင်းကြီးနေသူတစ်ယောက်ပေ
 မြွေအားလုံးရဲ့အဆိပ်ကိုကော
 သူ့ပုံ "နိုင်စွမ်းရှိနေတယ်ဆို
 လေ၏။
 လူကြီးလူ
 လည်း ကျွန်
 မသွားဘဲ အ
 လှမ်းလာ
 ဟောင်း
 တာ့ ကျုပ်အရောက်မိခဲ့ရင်
 လူရဲ့ အဆိပ်ဟာ ဘယ်လောက်
 ပဲဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေရှိရှိ ကျုပ်
 ပြတ်သွားစေအောင် ရုပ်ပေးနိုင်
 တယ်"

"ဝေလုသေခင်နီးနီး

ရောက်နေခဲ့ရင်တောပေါ့...
ဟုတ်လားဗျ"

"အနည်းနဲ့အများ ကတော့
 ကျုပ်ဖက်ကတတ်နိုင်စွမ်းတာချည်း
 ပဲ... တစ်ခါကတော့ အဆိပ်
 တွေဟာ မြွေကိုက်ခံလိုက်ရတဲ့ လူ
 ရဲ့အသည်းနှလုံးထဲပျံ့သက်နေခဲ့လို့
 ကျုပ်အစွမ်းတွေ ကင်းမဲ့ခဲ့ရသေး
 တယ်၊ တချို့တချို့မြွေဆိပ်တွေ
 ဟာ ထင်တာထက်တောင် အပျံ့
 မြန်ဆန်တာကလား။ မြွေဟောက်
 မျိုးနဲ့ ငန်းတော်ကြားမျိုးဟာ
 တကယ့်သေမင်းမြွေအဖို့အစားပဲ
 အဲဒီကြားထဲက ရုပ်(စ်)ဆဲမြွေအဖို့
 အစားမျိုးကလည်း တကယ့်သေ
 မင်းပဲ"

"အေးဗျ - ကျုပ်တော့

ခင်ဗျားကို ပယောဂဆန်တဲ့ ခွဲမိ

အားတစ်ခုခုရှိနေမယ်လို့ အမြင်များထင်ဟတ်လာသည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်အစွမ်းထက် “ရှိုဘား (သို့ဝ)”ရဲ့ အစွမ်းကပိုမယ်ထင်တယ်။ (သို့ဝ) ထံမှာ ပထမယုံကြည်စွာဆည်းကပ်လိုက်ရတယ်။ လောကကြီးရဲ့ အကောင်းမှန်သမျှတို့ဟာ “ရှိုဘား (သို့ဝ)”ရဲ့ အမည်နာမထဲမှာပဲ ရှိနေတာကိုးဗျ... မနက်တိုင်းမနက်တိုင်းတရားထိုင်ရင်း “ရှိုဘား(သို့ဝ)”ရဲ့ အမည်နာမကို အကြိမ်တစ်ထောင်တိတိရွတ်နေကြပေခရာ... နောက်တော့မှပဲ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ စိုးမိုးနေတဲ့ ခံစားမှုနာကျင်ကျင်တွေကို “ရှိုဘား(သို့ဝ)”နတ်ဘုရားထံနှင်းအပ်လိုက်တယ်။ “ရှိုဘား (သို့ဝ)”အမည်နာမကို ပြေးပြေး

ချင်းနဲ့ အကြိမ်တစ်ထောင်ရွတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း အဲဒီအကြိမ်ထက်မက ပိုရွတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဒီလိုရွတ်တာတွေဟာ မြွေဆိပ်မိထားတဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့တော့ စွမ်းအားရှိတဲ့ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ထိုးသွင်းပြီးကုလိုက်သလိုရှိတတ်မယ်လေ”

“မြွေအပေါက်ခံထားရတဲ့လူတစ်ယောက်ကို “ရှိုဘား (သို့ဝ)”တစ်ထောင်လောက်ရွတ်ရုံနဲ့လုံလောက်နိုင်မလား။”

“ဒီထက်ပိုရွတ်မှဖြစ်မယ်... အကြိမ်လေးထောင်၊ ငါးထောင်လောက်တော့ ရွတ်ပေးရတယ်။ အထူးသဖြင့် အဆိပ်နှင့်နင့်နဲနဲ ယုံသက်ခံနေရပြီဆိုတဲ့လူနာတွေအတွက်လေ”

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝပျံ့ပျာ

အမှန် ပြောရလျှင် မူ ကျွန်ုပ်၏ ခံစားချက်ထဲမှာ အံ့ဩခြင်းတစ်ပိုင်းနှင့် သံသယရှိခြင်းတစ်ဝက်တို့အချိုးကျပေါင်းစပ်နေသည်။ သူတော်စင်တစ်ပါး၏ အမည်နာမကိုရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရုံနှင့်မြွေဆိပ်ကိုပင် ပြယ်စေနိုင်မည်ဆိုခြင်းမှာ တော်ရုံတန်ခိုးနားလည်ရအခက်သား... ကျွန်ုပ်၏ဖေးခွန်းစကားတိုင်း၌ မယုံနိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုအတွက် သေချာအောင်စူးစမ်းသလို ရှိနေပေလိမ့်မည်မလွဲပါ...

“ရှုဘား(သျှိုဝ)” နာမည် ရွတ်ရုံနဲ့လူနာရှင်တွေဆီက တစ်ခါတစ်ခါဘယ်လောက်တောင် အခကြေးငွေတွေ ရတတ်သလဲ”

“ရှုပီးငွေနှစ်သန်းသုံးသန်း

တော့ရပြီ” ကျွန်ုပ်၏ အမေးစကားကြောင့် ခေတ္တမျှနှုတ်ဆွံ့အသွားပြီးမှ ပြောခဲ့လေသည်။ “ကျုပ်ရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေကလဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ နှစ်သန်းထက် မနည်း ကောင်းကျိုးပေးတတ်တယ်လေ... ဒီအတွက်လည်း မနက်တိုင်းနာရီနဲ့ချိပြီးကျပ်တရားထိုင်ခဲ့ရတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသော ရထားကြီးသည် မြွေသံနဲ့မြွေတွန့်လှုပ်သံလမ်းပေါ်မှ ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက်နှင့်ဆက်လက်ကာ ခုတ်မောင်းလာခဲ့ပြန်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မြွေဆိပ်ဘုရင်ထံ ကျွန်ုပ်က သူကုသရာတွင် အခက်အခဲကြုံရသေးသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်စဉ် မျိုးကြံဖူးသေးခြင်းရှိမရှိဆိုသည်ကို

စာရေးဆရာ၏ ခံစားချက်ဖြင့် ဖူးစမ်းလိုက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အသွင်မှာ ကျော်ကြားနေသူခွဲစိတ်ဆရာကြီးအား ခွဲစိတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ပြောပြပေးဖို့ ကောင်းခံသူနှင့်မပြာအားရှိသွားလေမည်လားမပြောတတ်ပါ။ . . သူကလည်း နဂိုကတည်းက ပြောပြဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေချင်ဟန်ရှိ၏။ ထိုအခါ သူပြောပြချင်နေသော အကြောင်းအရာတို့ကို တန်ဆာဆင်သိုင်းဝိုင်းခြင်းပြုမနေတော့ဘဲ ချက်ခြင်းပင်ပြောပြလာခဲ့လေတော့သည်။

သူပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်တို့မှာ ငယ်စဉ်တောင်ကြေးကဖြစ်ရပ်တို့နှင့်ပေါင်းစပ်လာရလျက်. . . .

xxxxxxx

“ကျုပ်ဟာ ငယ်စဉ်တောင်ကြေးဘဝကတည်းကပဲ မြွေတွေ့ဆို့ သိပ်စွဲလန်းခဲ့သူပါပဲ။ ကျုပ်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးရွာထဲမှာဆိုလဲ မြက်ပင်ခြုံပုတ်ထဲ မကြာမကြာဝင်သွားတတ်တဲ့ မြွေတို့၊ တွားသွားသတ္တဝါတို့၊ လျှောက်နဲ့ လျှောက်နဲ့ရှိတတ်တာကို ခဏခဏတွေ့ကြုံရင်းနှီးနေခဲ့တယ်ဆိုပါတော့လေ. . . အဲဒါတွေကို ပဲစွဲလမ်းမိစွာပဲစောင့်ကြည့်မိတတ်ခဲ့တယ်။ ကြောက်ရမယ်ကောင်းမှန်းမခံစားမိနိုင်ခဲ့ဘူး။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိသလိုတောင် ခံစားမိသလိုလိုပဲ. . . အဲသလိုနဲ့ ကျုပ် (၁၆)နှစ်ထဲ ပြည့်လာတဲ့နေ့တစ်နေ့က မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိခဲ့ရတယ်ဆိုပါ

ဂဗိဂဆန်ကြယ်စက္ကူများ

တော့... သရက်ပင်တစ်ပင်ရဲ့အ
 ခိုင်အောက်က ဖြတ်လျှောက်လာ
 ခဲ့တုန်းမှာပဲ “V” အမှတ်အသား
 ထင်ရှားအောင်ပေါ်နေခဲ့တဲ့ မြွေ
 ဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ကျုပ်ရှေ့
 တည့်တည့်နဲ့ခနဲပါးပျဉ်းထောင်လာ
 တာကိုမြင်လိုက်ရတာနဲ့ ကျုပ်အ
 သည်းတွေ အေးခနဲခံစားလိုက်ရ
 တယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ ရှေ့မ
 တက်ရဲတော့ဘဲ ရပ်လက်စနေရာ
 ကနေပဲ “အို - ကြီးမြတ်လှတဲ့အရှင်
 ... ကျွန်ုပ်ပေါ်ဘာဖြစ်လို့ အမုန်း
 အငြိုးကြီးမားနေရတာလဲ... ” လို့
 ကျုပ်ခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့စကားလုံး
 တွေကို ခတ်ကျယ်ကျယ်ပဲ ရွတ်ဆို
 မိသွားခဲ့ရတယ်... ပါးပျဉ်းထောင်နေ
 တဲ့ မြွေကြီးလဲချက်ချင်းမာန်လျှော့
 ချသွားရင်း သစ်ပင်နေရာကဖက်

ဝင်သွားတာကို တအံ့တဩပဲ မြင်
 လိုက်ရတယ်... . . .

“အဲဒီကအစပြုခဲ့တာပါပဲ
 ကျုပ်မှာဒီလိုအကြောင်းမျိုးမှာသာ
 မဟုတ်ဘဲ တခြားအကြောင်းတွေ
 မှာပါပြီးမြောက်နိုင်မယ့် စွမ်းအား
 တွေရှိနေတာကိုပါ ကျုပ်ကိုယ်
 ကျုပ်သတိထားလာနိုင်မိခဲ့တယ်... .
 ကျုပ်ရဲ့ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုတိုင်းကို
 မြွေတွေနဲ့ ဆက်နွယ်သွားနိုင်တာ
 သိလာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ခြိုးခြဲရောစီ
 အကျင့်တွေ၊ တရားထိုင်အကျင့်
 တွေဖက်ကို အဲဒီအချိန်ကစတင်
 လိုက်စားလာဖြစ်တယ်... . အဲသလို
 တရားထိုင်တဲ့အကျင့်တွေပါ များ
 များရလာခဲ့လို့လဲ ရပ်ရွာတစ်ခုလုံး
 မှာကျုပ်ရဲ့ အောင်မြင်နေထိုင်
 သတင်းတွေကနေ “မြွေဆိပ်ဘုရင်”

ဆိုတဲ့ ဘွဲ့အမည်နာမကိုပါ ရလာ
တယ်ဆိုပါတော့. . .

“ကျုပ်အသက် (၁၈)နှစ်၊
မကျော်ခင်မှာပဲ ရွာထဲက မြွေ
ကိုက်လူနာအတော်များများကို
အဆိပ်ပြယ်အောင် လုပ်ပေးပြီး
အသက်ပေါင်းများစွာကို ကျုပ်
ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်. . ကျုပ်တတ်
နိုင်လာတဲ့ နောက်ပိုင်း ရွာထဲမှာ
မြွေပေါက်လို့ အဆုံးအရှုံးခံရတဲ့လူ
မရှိသလောက်ဖြစ်သွားရတယ်. . .
ကျုပ်သတင်းတောမီးလို ပျံလာနေ
တဲ့အတွက် ဘယ်လိုအရပ်တွေမှာ
မြွေကိုက်ကိုက်ကျုပ်ဆိပ်ပြေးလာ
တတ်ကြတယ်

“အဲသလိုနဲ့ ခင်ဗျားစော
စောတုန်းကမေးခဲ့တဲ့ ကျုပ်စွမ်း
အားပြသဖို့ခက်သွားတဲ့ စိတ်ဝင်
စားဖွယ်ရာအကြောင်းလေးတစ်ခု
ကြုံလာရတော့တာပါပဲ. . . ဘူတာရုံ
နဲ့သုံးမိုင်လောက်ဝေးမယ့် ရွာ

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝစွာ

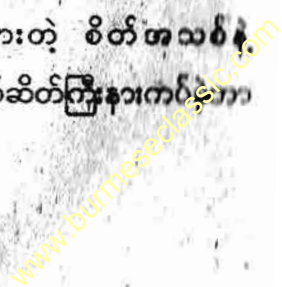
နပုဒ်လေးတစ်ခုမှာဆိုပါတော့ . . .
 အသက်အရွယ် ၁၄-နှစ်သာသာရှိ
 မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ
 မိဘတွေနဲ့အတူနေထိုင်ရာက စ
 ပြောရမယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ
 ရုပ်ရည်ကြည့်ပျော်စွပျော်ရွှိပြီး၊
 ကျန်းမာရေးဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့
 လက္ခဏာလဲရှိတယ်ဆရာ . . . အဲဒီ
 မိန်းကလေးမှာ အထူးခြားဆုံးက
 တော့မျက်လုံးတွေ . . . မြေလို ညို
 အားကောင်းနေတယ်လို့ တင်စား
 ရမလားမသိဘူး။ ဝိုင်းစက်ပြီးလက်
 ပြောင်နေတာပဲ။ အိမ်ထောင်မကျ
 သေးတဲ့ သမီးပျိုမိန်းကလေးတိုင်း၊
 မိဘရဲ့ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှလုပ်ပေးရ
 သလို အဲဒီကောင်မလေးလည်း
 မိဘတွေရဲ့ နွားတွေကိုကျောင်းပေး
 ရတယ် . . .

တစ်နေ့မနက် မိန်းကလေး
 နွားကျောင်းရင်း . . . ညောင်စုတ်
 ဆိတ်ပင်ကြီးနားအရောက်မှာ
 လှလင်ပျိုတစ်ယောက်
 အရိပ်အခြေ မြင်ရတာဆိုတော့
 မိန်းကလေးလဲ ဇေဝေဝေဝေ စိတ်ဖြစ်
 သွားတယ်။ ပျိုရွယ်သူတို့ ထုံးစံ
 အတိုင်းအဲဒီပုလွေသံသဲ့သဲ့ကို နား
 ထဲကြားယောင်နေပြီး ရင်ခုန်
 သံလေးနဲ့ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်
 တစ်နေ့ရောက်အသွားမှာပဲ သာ
 ယာလှတဲ့ ပုလွေသံသဲ့သဲ့ကို မရေ
 က နေရာကနေ ပုန်းကွယ်ပြီး မှတ်
 နေတာဖြစ်မှာပဲလို့ခံစားလိုက်ရပြန်
 တယ်။ ဒါပေမယ့် လူရိပ်လူယောင်
 မမြင်ရဘဲ သစ်ပင်ကြီးထဲကလိုပဲ
 ကြားနေရတာ မိန်းကလေးလဲ
 ဒီတစ်ခါတော့ကြောက်တာပဲ

လာခဲ့ပြီး နွားတွေနဲ့ပြန်လာမိခဲ့
 တယ်။ အဲဒီညနေကျမှပဲ မိဘတွေ
 ကို အဲဒီအကြောင်းတွေပြောပြမိ
 သွားတယ်။ အဲဒီတော့ မိဘတွေ
 က သမီးစကားကိုသဘောကျ
 မိသလို ရယ်တော့တာပေါ့... သူ
 အမေက သမီးကိုတစ်ယောက်
 ယောက်က ကြောက်အောင်
 ခြောက်တာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ...” လို့
 ထင်ကြေးပေးတယ်။ ဒီတော့
 အဖေကပါ “ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်
 မထင်ဘူး... တို့ခေတ်ထဲမှာ ကိုယ်
 စွဲလမ်းမိတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
 ကိုကြောက်အောင် တိုက်ခိုက်
 မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေနဲ့ ယော
 ကျားသားမျိုးတော့ရှိမှာမဟုတ်တော့
 ပါဘူး” လို့ ကျီစယ်သလိုဆိုပြန်
 တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ

ကောင်မလေးမိခင်က “အဲဒါကို
 သိပ်အရေးကြီးသလို အစွဲအလမ်း
 ထားမနေပါနဲ့လားသမီးရယ်...
 တကယ်လို့ နောက်တစ်ခါ
 အဲသလို ပုလွေသံမျိုးတွေကြား
 လာရင် သမီးစမ်းပြီး လေချွန်ကြည့်
 လိုက်စမ်း။ အဲဒီပုလွေသံရှင်
 ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်သွားရမလဲဆို
 တာမေမေတို့ကို ပြန်ပြောပြပေါ့
 ကွယ်ဟုတ်လား” လို့ဆိုပြီး အဲဒီ
 အကြောင်းကို နိဂုံးချုပ်ပစ်လိုက်
 တယ်။

“ဒီတစ်ခါမနက်ရောက်
 လာပြန်တာနဲ့ မိန်းကလေးဟာဟို
 အရင်တွေလို ကြောက်တာမျိုး၊
 အံ့ဩတာမျိုးလိုမဟုတ်တော့တဲ့
 စိတ်ဝင်စားတဲ့ စိတ်ဖာသစ်နဲ့
 ညောင်မှတ်ဆိတ်ကြီးနားကပ်တာ

မျိုးပေါ့ဆရာ... အဲဒီခဏမှာပဲ
 ညောင်မုတ်ဆိတ်ကြီးအောက်က
 နေသိပ်သယာထဲ ပုလွေသံဟာ
 ရုတ်တရက် ထွက်လာတယ်။ မိန်း
 ကလေးရင်တွေဖိုလှိုက်သွားတယ်။
 မိန်းကလေးဟာ စိတ်အာရုံတွေ
 အားလုံးတိုပြန်စုစည်းလိုက်ရင်းက
 ပဲ သူ့အမေမှာထားတဲ့အတိုင်း
 ပုလွေသံအလိုက် လေချွန်သံလေး
 ပြန်ပေးမိသွားတယ်... အဲဒီတစ်ခ
 ဏာပုလွေသံပျောက်သွားတယ်။
 မိန်းကလေးလည်း ဒီလိုဆုံလာရ
 တော့ အရမ်းကိုပဲ ထိတ်သွား
 တယ်။ ထပ်ပြီးစိတ်ကို တင်းလိုက်
 ပြီးမှ လေထပ်ချွန်ကြည့်လိုက်တယ်
 ပေါ့ဗျာ... သံစဉ်အလိုက်ဌာန်ကရိုက်
 ကျကျ တစ်ကြိမ်စနစ်ကြိမ်စချွန်ပြီး
 စောင့်ကြည့်လိုက်တယ်”

“အဲဒီအချိန် မယုံချင်နိုင်စ
 ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဆုံတွေ့
 လာပါရောလား။ ညောင်မုတ်
 ဆိတ်ပင်ကြီးရဲ့ အမြစ်အောက်ခြေ
 လိုင်းကနေချောမွေ့ပြောင်အိနေပြီး
 လုံးရှည်ရှည်ကြီးဟာ ဖြည်းဖြည်း
 ချင်းတွားတွားပြီး ထွက်လာရင်းက
 သူ့ရဲ့မည်းပြောင်လှတဲ့ကိုယ်ကြီးကို
 တရွေ့ရွေ့နဲ့ပဲထောင်လာတော့မှ
 “မြွေဟောက်”ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်
 နေမှန်းသိလိုက်ရတဲ့မိန်းကလေးဟာ
 တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်တောင့်တင်း
 လိုသွားရတယ်ပေါ့... အဲဒီမြွေဟာ
 ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့
 “မြွေဟောက်ဘုရင်”လေ... မိန်း
 ကလေးကြောက်စိတ်တွေနဲ့ မင်
 တက်နေပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို တ
 အားဆုပ်ရပ်နေမိခဲ့တယ်။ မြွေ

ဟောက်ကြီးနှစ်ကိုက်အကွာလောက် ထိ ပြန်လို့တရွေ့ ရွေ့တိုးကပ်လာရင်း ရုတ်တရက်အရိပ်အရောင် မပြအချက်ပေးမနေတော့ဘဲ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကိုထောင်လို့ လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းလိုပဲ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ကိုကြောင်လိန်ပတ်ကလေးပတ်လာတော့တယ်။ မိန်းကလေးဟာ ကြောက်လွန်းခဲ့ပေမယ့် သည်းငယ်အောင် မအော်ငိုမိလိုက်တာကပဲ အနေမှန်သလိုဖြစ်လာခဲ့ရတယ်. . .

“အဲဒီအချိန် ညောင်မုတ် ဖိတ်အနီးလမ်းကြောင်းလေးပေါ် ဖိတ်တွေကျောင်းပြီး ဖြတ်သွားမှ တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖဲဒီမြေကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အခြေအနေကို မြင်သွားတာနဲ့

ကြောက်အားလန့်အား မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေဆီပြေးတိုင်တယ်။ မိဘတွေလည်း အရမ်းထိတ်ထိတ် ပူပူနဲ့ရှိသွားရင်း သမီးနဲ့မြေကြီးရှိနေတဲ့ နေရာဆီက အနီးကရက်ပဲ ပြေးခဲ့မိတယ်။ ရောက်တော့ဆယ်ကိုက်အကွာမှာပဲ ခြေရိုန်သတ်နိုင်ခဲ့ပြီး သမီးကိုမေးချင်တာတွေ နှေးဆိုတဲ့တယ်။ သမီးကလဲ ဘာမှမပူလာတယ်။ အပြောမျိုးကို သတိမေ့လျော့နေတော့ ကြားက လှမ်းဖြေဖြေပြောလေလေးလုပ်တယ်။ မြွေဟောက်ကြီးကလေး သမီးကို အန္တရာယ်ပြုတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေက မြွေဟောက်အရစ်အပတ်ကြီးကနေ သမီးကျွတ်အောင် မ, သုတ်ပြီး ကယ်တင်နိုင်အောင် ကြိုးစားချင်နေခဲ့တယ်. . . နောက်ဆုံးတော့

ရွာသားတွေဟာ ကျုပ်သတင်း
 ကြားထားနေကြတာဆိုတော့
 ကျုပ်ဆိပ်ပြေးလာပြီး အကူအညီ
 တောင်းခဲ့တော့တယ်... ကျုပ်
 လဲ နှစ်မိုင်လောက်အကွာက အဲဒီ
 ရွာလေးဆီ မြို့ကနေတစ်ဆင့် အ
 ရောက်သွားဖြစ်တယ်ပေါ့ဗျာ... ”

ပုလွေ
 ပြန်ပေးမလေးကို စပြီးမြင်ဖူးတော့တာ
 ကပုလွေ... မျက်လုံးတွေဟာ ဝန်းပြီး
 မိန်းကလေးလှပပနဲ့ ညှို့ဝါတ်တဖျတ်ဖျတ်
 ပြေးနေခဲ့တယ်။ လက်အုပ်ချီရပ်
 နေတဲ့ပုံစံနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ ဖက်
 ရပ်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့တစ်
 ကိုယ်လုံးကို မြွေဟောက်ကြီးက
 သူ့ရဲ့ပြောင်ချောပြီး မည်းနက်နေ
 တဲ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကြီးတစ်ချောင်း
 လှုပ်တစ်ပတ်ချင်းကြောင်လိမ်ပတ်

နဲ့ ပတ်ထားခဲ့တယ်... မိန်းကလေး
 ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ မြွေဟောက်ကြီး
 ရဲ့ခေါင်းပိုင်းက ထီးလိုပဲ အုပ်မိုး
 ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာ အီဂျစ်နိုင်ငံ
 နတ်ဘုရားမကိုတောင် ပြေး
 မြင်ယောင်မိသေးတော့... ”

“ကျုပ်က စိတ်မောမော
 စောင့်စားကြည့်ရှုနေကြတဲ့
 သားတွေကို ကိုက် ၂၅ကို
 လောက် အကွာအဝေးမှာ ငြိမ်
 နေကြဖို့ အချက်ပြလိုက်ရတယ်
 ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးနဲ့
 ကလေးနဲ့မြွေဟောက်ကြီးတို့
 ကြားကွက်လပ်ကိုလဲ ထ
 ယောက်မှဝင်မလာဖို့ စည်းတ
 ထားလိုက်တယ်။ ကျုပ်ကပဲ
 အကြားထိုင်လိုက်ပြီး ဈာန်သ
 ပတ်ထိုင်ဖို့လုပ်ခဲ့တယ်။ နှစ်မိ

သာသာလောက် မျက်လုံးပိတ်
မှိတ်လို့ တရားထိုင်နေပြီးမှ ပြန်ဖွင့်
လိုက်တယ် “ကြီးမြတ်တဲ့အရှင်ရေ
မိန်းကလေးကို ဖြေပေးပြီး ကျုပ်
ဆီကို လာပါလေလော့” လို့ ကျုပ်
ကဆိုခဲ့ဖြစ်တယ်. . .

“မြွေဟောက်ကြီးကလဲ
ကျုပ်တောင်းဆိုလိုက်တဲ့စကားကို
နာခံလိုတဲ့ဟန်နဲ့ပဲထောင်ထားတဲ့
ပါးယျဉ်းကြီးကို တဖြေးဖြေးနဲ့
အောက်ကိုရွေ့လျားချပြီးဆင်းခဲ့
တယ်။ ပရိသတ်အားလုံးဟာ
အသက်ကိုတောင် ရဲရဲနဲ့မရွံ့ကြ
ဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြတာပေါ့. .

အဲဒီနောက် မြွေဟောက်ကြီးဟာ
တစ်ပတ်ချင်းပြန်ဖြေခဲ့ပြီး မိန်း
ကလေးဆီကနေဆင်းခဲ့ ရာက
ကျုပ်နဲ့ငါးကိုက်အကွာမှာပဲ ရပ်

သွားခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ပါးယျဉ်းကြီးထောင်
လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တိုင်
တည်စကားတွေ ထပ်မံမလွတ်
ထုတ်ခင် အချိန်လေးထဲမှာပဲ မြွေ
ဟောက်ကြီးဟာ ပြန်လှည့်လိုက်
ရင်းက စောစောကလိုပဲ မိန်းက
လေးကို ပြန်ရစ်ပတ်ခဲ့တယ်။
ပရိသတ်ဆီက ‘ဟာ’ခနဲဆိုတဲ့
အသံတွေတစ်ချက်ပဲထွက်လာတယ်။
ဒီနေရာမှာ ခပ်ဗျားက ကျွန်တော့်
ကို မေးချင်နေမယ်။ မိန်ကလေး
ဟာလွတ်နိုင်ပါရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ထွက်မပြေးတာလဲလို့ပေါ့လေ။

“ကျုပ်စိတ်အထင်တော့
မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူး
ယဉ်ဆန်ဆန်လှုပ်ရှားမှုကို
ကြောက်လွန်လွန်းလို့ပဲဖြစ်နိုင်တယ်။
ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ပေးချာ

ဂဗိဂုဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ပြေးပြေးမြွေဟောက်ကြီးရွာပြီး လိုက်လာနိုင်မယ်လို့ အစွဲရှိနေလို့ လဲဖြစ်နိုင်မှာပဲ။ ကျုပ်လဲတရားထိုင် သလို မျက်လုံးတွေပိတ်မှိတ်လိုက် ပြီး “ရှိဘား(သျှိဝ)”ရဲ့ အမည်နာမ ကိုပဲ တိုင်တည်လိုက်မိတယ်... ကျုပ်စိတ်ထဲတန်ခိုးသတ္တိတွေထိညာဉ်ထဲ ဝင်ပူးကပ်လာသလိုခံစားမိလိုက်ရတာ နဲ့အမျှ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံနဲ့ “ကြီးမြတ်တဲ့ အိုအရှင်ရေ မိန်း ကလေးကို လွှတ်ပေးပြီး ကျုပ်ရှေ့ တွားလာပါတော့”

“ကျုပ် အသံကြားတယ် ဆိုရင်ပဲ ပါးဖျဉ်းကြီးဟာ မြေပေါ် ကို ပြန်နိမ့်ဆင်းချလာခဲ့ပြီး မြွေကြီး လဲကျုပ်ရှေ့တရွေ့ရွေ့နဲ့တွားလာခဲ့ ပြန်တယ်။ ခုနှစ်ကိုက်ကျော်ကျော် မှာရပ်သွားပြီး ပါးဖျဉ်းထောင်လာ

ခဲ့ပြန်တယ်ပေါ့ဗျာ... .

“မိန်းကလေးရဲ့ အဖေဟာ သမီးကို ကယ်တင်ဖို့လုပ်တယ်... ကျုပ်က “ကျွန်တော်အမိန့်မပေးမ ချင်းတစ်ယောက်မှ မလှုပ်ပါနဲ့” လို့ အမိန့်လှမ်းပေးလိုက်ရတယ်”

“ကျုပ်ဟာ ပါးဖျဉ်းထောင် နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးကို ကြည့် လိုက်ရင်း “မိန်းကလေးကို ဘာဖြစ် လို့ ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့ တာလဲအရှင်” ရယ်လို့ မေးခွန်း ထုတ်မိခဲ့တယ်”

“ကျုပ်က မြွေဟောက် ကြီးဆီက အဖြေပေးသံများအာရုံ ထဲမှာကြားလာရမလားဆိုတဲ့ စိတ် နဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ခဏပြန်မှိတ် ထားခဲ့မိတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ကို ပြန်လဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ

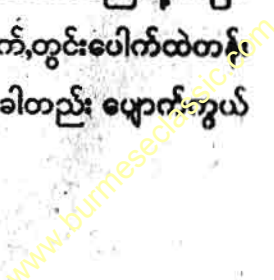
မိန်းကလေးကိုယ်ကို ပြန်ရစ်ပတ်
နေခဲ့တာတွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုပါ
တော့. . .”

“ကျုပ် ကိုယ်တိုင်အသာ
အယာထခဲ့ပြီး မိန်းကလေးရဲ့
မိဘတွေနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တိုင်
ပင်တဲ့သဘောနဲ့ စကားဆိုခဲ့မိ
တယ်၊ ပုလွေသံဟာ မြွေဟောက်
ဆီက တွန်သံဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး
ရဲ့အလှအာရုံပေါ်စွဲလန်းခဲ့မိလို့
ပေးခဲ့တာဖြစ်နိုင်ကြောင်း မြွေ
ဟောက်ကြီးကို ညောင်မှတ်ဆိတ်
ပင်ကြီးဆီ အေးအေးသာသာနဲ့
ပြန်လှည့်သွားစေချင်လိုရင် မြွေ
ဟောက်ကြီးပေါ်သတ်ဖို့ အန္တရာယ်
ပြုဖို့ ဘာဖို့မတွေးသင့်ကြောင်း
သတိပေးလိုက်ရတယ်၊ သူတို့လဲ
ကျုပ်သတိပေးသလို နေကြည့်ပါ

မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်. . .”

“ကျုပ် စောစောက နေရာ
ကို ပြန်သွားပြီး တရားထိုင်လိုက်ရ
ပြန်တယ်၊ ပါးစပ်ကနေ “ရိုဘား
(သျှိုဝ)” ဆိုတဲ့နာမည်ကို အကြိမ်
တစ်ထောင်ထက်မက ရွတ်ဆို
လိုက်တယ်” အဲဒီနောက် “ကျွန်ုပ်
တို့ကလဲ သင့်ကိုအန္တရာယ်မပေး၊
အသင်ကလဲကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်မ
ပေးဘဲ သင့်အပင်ရိုရာကို ကြွမြန်း
ပါတော့လို့” မေတ္တာရပ်ခံလိုက်
တယ်”

“အဲဒီအခါရောက်တော့
မှပဲ မြွေဟောက်ကြီးဟာ ကျုပ်ကို
နှုတ်တွေဘာတွေတောင်ဆက်ပြီး
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးရဲ့ အမြစ်
တွေ အောက်တွင်းပေါက်ထဲတန်း
ဝင်ပြီး တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်

ဂဗ္ဗိရဆန်ကြယ်ဝတ္ထုများ

သွားတော့တယ်။ လူတွေဆီက စိတ်သက်သာရာရသွားတဲ့ ဟင်းတုံးချလဲတွေထွက်လာခဲ့တယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးကို ဖက်ပွေ့ရင်းက စိတ်မထိန်းနိုင် သလိုငိုမိတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘတွေကတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ... အန္တရာယ်တွင်းထဲကနေ လွတ်မြောက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့သမီးဖြစ်သူကို ဖက်လိုက်၊ နမ်းရှုံ့လိုက်နဲ့ အဖြစ်သဲတော့တာပေါ့... ကျုပ်လဲ အဲဒီအချိန်အခါရောက်တော့မှ “မြွေဆိပ်ဘုရင်” ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကြီးရလိုက်တာပါပဲ”

မြွေဆိပ်ဘုရင်ဆိုသူက သူ၏ရှည်လျားသောအဖြစ်အပျက်အတွေ့အကြုံတွေကို ဒီနေရာသို့ အရောက်မှာပင် နိဗ္ဗာန်ပုံလိုက်လေ၏။

“အေးဗျာ - ခင်ဗျားပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ သိပ်ကိုမှ ဆန်းကြယ်ပြီး ဂဗ္ဗိရဆန်တာပဲဗျာ... ခင်ဗျားရောက်သွားခဲ့လို့ သာကောင်မလေးကံကောင်းသွားရတဲ့ သဘောပါပဲလား... ဘာပဲပြောပြော ခုကြားရတဲ့အဖြစ်အပျက်အတိုင်းဆိုရင် မြွေတွေတွန်သံပေးတိုင်း ကိုယ့်ဖက်က လေချွန်သံပြန်မပြုသင့်ဘူးဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာတို့တော့ကျုပ်အပြည့်အဝရလိုက်ပြီလေ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်သည်။

“ဒါလဲမှန်တယ်ဗျာ အဲ... ဒီလိုဘာကြောင့် ဖန်တီးလာရတာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းတစ်ခုကိုလဲ ကျုပ်နောက်ကျမှပဲ အဖြေရပြီး သဘောပေါက်မိဖြစ်တော့တယ်။

အဲဒီတော့မှ မြွေဟောက်ကြီးဟာ မိန်းကလေးပေါ်ဘာကြောင့် တွယ်တာသလို ရစ်ပတ်ထားတာ လဲဆိုတာပါ ကျုပ်စိတ်ထဲ ရှင်းလင်း သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အို . . . ဟုတ်လား. . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”.

“ဒီလိုဗျ. . . ကျုပ်လဲ မိန်းကလေးကို ကယ်တင်နိုင်ပြီးတော့ မှပဲ သူ့မိဘတွေကို မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့လဲလို့မေးကြည့် မိလိုက်တယ်လေ. . . သူ့မိဘတွေက

“နာဂါး-ဆွန်ဒရီး” ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့မှ ကျုပ်ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်မိတော့တယ်. .

“နာဂါး” ဆိုတာက “မြွေမလေး”၊ “ဆွန်ဒရီး” ဆိုတာကတော့ “လှ

တယ်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မဟုတ် လား၊ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်ရင်၊ “လှတဲ့ မြွေမလေး” ရယ်ပေါ့၊ ဒီတော့က အဖြေကရှင်းနေပြီ၊ မြွေဟောက် ကြီးဟာ “လှတဲ့မြွေမလေး” ပေါ်မှာ ကြွေသွားတာနဲ့ ခုလို နဂါး-ဆွန်ဒရီးကို အချစ်သင်္ကေတတွေပြုလာ တဲ့သဘောဆိုတာ တွေးလို့မရ တော့ဘူးလား. . . မိန်းကလေးက လေပြန်ချွန်ပြခဲ့တော့ ပိုခိုက်သွား တော့တာပေါ့. . . ဟားဟားဟား” ဟူ၍ မြွေဆိပ်ဘုရင်ကြီးက စကား ကိုနိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသတည်း။

Ref : SNAKE BEAUTY

ပန်းချီဆွဲရေး

ပင်မချုပ်ကိုင်
ဦးအောင်ကျော်

ခဲ့ရလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ကိုင်ရိုမြို့၊
စွန်ရို တောင်ကုန်းငယ်ဝှစ်ခု
အပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင်
နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ကြီးမှာ
ကြီးမားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်
လုံးဖြစ်၏။

အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်
အားလိုလိုလားလားပင် လက်ခံ
ခြင်းပြုလေ၏။

“ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ
ကို အဘိုးတို့အီဂျစ်လူမျိုးတွေ ယုံ
ကြည်ကြသေးလား..”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ
အဘိုးအိုက

“ယုံကြည်ကြတာပေါ့
မစ္စတာမင်းအောင် အီဂျစ်လူမျိုး
တွေရဲ့ ဝိညာဉ်လောကဟာ
ရှေ့ဆုံးမှာ ရှိတယ်။ အခုကျုပ်တို့
မြင်တွေ့နေတဲ့ လူ့လောက လူ့
ကမ္ဘာနဲ့ မတူတဲ့ ဝိညာဉ်လောက

“ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာမှ ဂျင်နီ ”

မင်းမျိုးအောင်

ဂျင်နီဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာ
စစ်ကြီးအတွင်း မက်ဆိုပိုတေးမီး
ယားစစ်မြေပြင်၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့လေ
ရာ စစ်ကြီးပြီးသော အခါ အီဂျစ်လူ
မျိုးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်အတူ
ကိုင်ရိုမြို့သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုင်ရိုမြို့
တွင် အီဂျစ်လူမျိုးမိတ်ဆွေ၏
မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် အီဂျစ်မှော်
စရာအဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ

ဝိညာဉ်ကမ္ဘာဆိုတာရှိတယ်..

အဲဒီ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာမှာ
ဝိညာဉ်အမျိုးအစားသုံးမျိုးရှိတယ်.
အဲဒီသုံးမျိုးကတော့ နတ်ဝိညာဉ် လူ
ဝိညာဉ်နဲ့ ဂျင်နီဝိညာဉ်တို့ဖြစ်တယ်”

“ ဝိညာဉ်အမျိုးအစား
သုံးမျိုးတောင် ရှိတယ်ဆိုတော့
တော်တော်အံ့ဩစရာပါပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် မစ္စတာမင်း
အောင် အဲဒီဝိညာဉ်သုံးမျိုးထဲမှာ
နတ်ဝိညာဉ်က အဆင့်အတန်း
အမြင့်ဆုံး ဝိညာဉ်တွေဖြစ်တယ်. .
အနိမ့်ဆုံးကတော့ ဂျင်နီဝိညာဉ်
တွေပါပဲ. . အဲဒီဂျင်နီဝိညာဉ်တွေ
မှာကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ရှိသလို
ဆိုးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေလည်းရှိတယ်။
အကောင်းအဆိုးရောနှော ဖွန်တွဲ
နေကြတယ်. .

လူတွေဟာ သေဆုံးပြီးတဲ့
အခါ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်တွေ
ဟာ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာကို ရောက်ရှိ
သွားကြတယ်. . ”

“ဒါဆိုရင် ဂျင်နီတွေရဲ့

ဝိညာဉ်ကရော”

“ ဂျင် နီ တွေ ကတော့
ဝိညာဉ်ကမ္ဘာတွေထဲမှာတင် ထိုင်
ရိုက်မွေးဖွားကြတယ်. . အချို့က
တော့ ဂျင် နီ ဝိညာဉ် ဆိုတ
တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဝိညာဉ်လို့ ဆိုကြ
တယ်. . အမှန်တော့ တိရစ္ဆာ
တွေရဲ့ ဝိညာဉ်မဟုတ်ပါဘူး. .
သီးခြားဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ
ပါပဲ. . ”

“ ဂျင်နီဝိညာဉ်တွေဟာ
တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မတူဘူးပေါ့ ”

“ မတူပါဘူး ဂျင်နီတွေ
စရိုက်လက္ခဏာဟာ တိရစ္ဆာ
တွေနဲ့ ခြားနားပါတယ်. . သူ
အထဲက တချို့ဂျင် နီတွေဟာ
လူတွေလို အသိတရားရှိပြီး ထ
ကတော့ သူတော်စင်များလို ဖြ
နေထိုင်ကြတယ်. . တချို့ဂျင်
တွေကတော့ လူသားတွေလို
သူတို့တတ်နိုင်သလောက် အတ

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝတ္ထုများ

ပြုကူညီတက်ကြပါတယ်. . လူတွေ
ဟာသေဆုံးပြီးတဲ့အခါ ဝိညာဉ်
ကမ္ဘာကို ရောက်ရှိပြီး နတ်ဝိညာဉ်
ဂျင်နီဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံကြရ
ပါတယ်. . ”

“ဒါဆိုရင် လူဟာ အဲဒီ
နတ်ဝိညာဉ် ဂျင်နီဝိညာဉ်တွေနဲ့
အတူ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာသားဖြစ်သွားရ
တာပေါ့. . ”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ
မင်းအောင် ဝိညာဉ်ကမ္ဘာသားဖြစ်
သွားရပါတယ်. . ကျုပ်တို့ အီဂျစ်
လူမျိုးတွေကတော့ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာ
ဟာ အမှန်တကယ် တည်ရှိနေတဲ့
ကမ္ဘာတစ်ခုပဲလို့ ယုံကြည်နေကြ
ပါတယ်. . ”

ဂျင်နီများကို စေစားခြင်း

“ဂျင်နီဆိုတာ အင်မတန်
ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဝိညာဉ်
တစ်မျိုးပေါ့ ဟုတ်လား. . ”

“ဟုတ်ပါတယ် သူတို့ကို

လူတွေအနေနဲ့ စေစားနိုင်ပါတယ်”
“စေစားနိုင်တယ်ဟုတ်
လား”

အဘိုးအို၏ စကား
ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩ
သင့်သွားမိလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျင်နီတွေ
ကို စေစားနိုင်ပါတယ် ဒါပေမယ့်
လူတိုင်းတော့ အဲဒီလို ဂျင်နီတွေ
ကို မစေစားနိုင်ပါဘူး. . ဂျင်နီတွေ
ကို စေစားညွှန်ကြားခြင်းပညာရပ်
ဟာ အဆင့်မြင့် ပညာရပ်တစ်ခု
ဖြစ်တဲ့အတွက် နှစ်ရှည်လများ သင်
ကြားကြရပါတယ်. . အဲဒီလို သင်
ကြားရာမှာ သမာဓိအား ကောင်းဖို့
လိုပါတယ်. . ”

“အီဂျစ်တွေရဲ့ အယူအဆ
တစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက် နေထိုင်
မကောင်းခြင်း

အကုသိုလ်ပြုလ်ဆိုးဝင်
ခြင်းတို့ဟာ မကောင်းတဲ့ ဂျင်နီတွေ
ဖမ်းစားခြင်းအတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်

ဂုဏ်ရသနဲ့ ကြယ်ဝတ္ထုများ

လို့ ယူဆကြပါတယ်. . ပြီးတော့ လူတစ်ယောက် ကျန်းမာပျော်ရွှင် နေခြင်း စီးပွားတိုးတက်ကောင်း စားနေခြင်းတို့ဟာလည်း ကောင်း တဲ့ဂျင်နီတွေရဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှုကြောင့်လို့ ယူဆကြပါတယ်. . .”

“အဲဒီအတိုင်းဆိုရင် ဂျင်နီတွေမှာ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းအင်ပါဝါတွေရှိနေတာပေါ့. . .”

“ရှိနေတာပေါ့. . ဒါပေမယ့် ဂျင်နီတွေဟာ လူတွေလို ရုပ်လုံးရုပ်ထည် ထည်ဝါတဲ့ လူတွေမဟုတ်ပါဘူး. . သူတို့ရဲ့ သဏ္ဍာန်ဟာ အခိုးအငွေ့သဏ္ဍာန် အလင်းရောင်သဏ္ဍာန် လှိုင်းသဏ္ဍာန် သာသာမျှ သာရှိတဲ့ အတွက် လူတွေရဲ့ သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်တွေ့နိုင်ပါဘူး. . .”

“ဂျင်နီတွေကို စေးစားညွှန်ကြားတဲ့ အတက်ပညာဆိုတာ ဘယ်လိုပါလဲ”

“အဲဒီအတက်ပညာဟာ အခုတော့ အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ တေတော်ရှားပါးသွားပါပြီ ဂျင်နီစေးစားညွှန် ကြားပေးမယ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိစေးစားခြင်းပြုမယ့် ဂျင်နီရဲ့ အမည်ကို ဦးစွာ သိထားပါမယ်

ဒါမှ ဂျင်နီကို စေးစားနိုင်လိမ့်မယ်. . .”

“ဂျင်နီရဲ့ အမည်က ဘယ်လို သိနိုင်မလဲ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဒါဟာ အဓိကအချက်ပဲ ပြီးတော့ အဲဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ. . ဂျင်နီနဲ့ မည်တွေကို သိရှိနိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုပြုလုပ်မလဲ ဆိုတာတော့ စေးစားခြင်းပြုမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းနဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်. . .”

“အဲဒီလို ဂျင်နီရဲ့ အမည်ကို သိရှိထားမှသာ စေးစားခြင်းပြုနိုင်လိမ့်မယ်. . .”

လျှို့ဝှက်မန္တန်တစ်ပုဂ္ဂိုလ်

ပြုစင်တဲ့ စာရွက်တစ်ခုပေါ်မှာ ရေးရမယ်. . ရေးပြီးရင် မိမိစေးစားမယ့် ဂျင်နီရဲ့ အမည်ကို ရေးရမယ်. . ပြီးရင် ပိရမစ်ကျမ်းထဲက မိမိနှစ်သက်ရာ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ရေးရမယ် အဲ့ပီလို ရေးပြီးတဲ့ စာသားတွေကို မျဉ်းကြောင်းနဲ့ ဘောင်နှစ်ထပ်ခတ်ရမယ်. . အဲ့ဒီစာရွက်ကို စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ထောင်ထားရမယ်. . ပြီးရင် စားပွဲခုံပေါ်မှာ အမွှေးတိုင်တွေ ထွန်းညှိပြီး မိမိအလိုရှိတဲ့ ဂျင်နီရဲ့ အမည်ကို ခေါ်ရမယ်. . ပြီးမှ စောစောက စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ မန္တန်ကို အသံထွက်မှန်မှန် ရွတ်ဆိုရမယ်. . ဒါပေမယ့် ကျုပ်အခုပြောခဲ့တာတွေဟာ ယေဘုယျအချက်အလက်တွေသာဖြစ်တယ် ဂျင်နီတွေကို စေစားညွှန်ကြားနိုင်တဲ့ အတက် ပညာ ဆိုတာဟာ ဖင်မတန် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ပညာ ဖြစ်ပါတယ်. . ”

မြေနှင့်တူသော ဂျင်နီ

ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းသော ဂျင်နီများအကြောင်းကို ထိုအဘိုးအိုထံမှ စုံလင်စွာပင် သိခဲ့ရလေသည်။

စင်စစ် ဂျင်နီကို အမှန်တကယ် စေစားနိုင်သူများသည် ဂျင်နီများကို နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမူဆက်ဆံ၍ မရပေ။

ထိုသို့ ပြုမူဆက်ဆံမိပါက ဘေးအန္တရာယ်များသည် ထိုသူအပေါ် ကျရောက်လာတက်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂျင်နီများမှာ မြွေများလို အကိုင်အတွယ်ရ ခက်ခဲလှပေ၏။ ဂျင်နီများသည် အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး သူတို့၌ ကိုယ်ပိုင် တန်ခိုးကြွများရှိကြလေရာ သူတို့အာဏာထက်စီးနင်းပြုလာသည့် သူများ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်မှာ ဆန်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

ဂျပန် ကြွယ်ဝမှုများ

ဂျပန်များသည် သူ့ကို စေစားညွှန်ကြားမှု ပြုနိုင်သည့် မှော်ဆရာအမိန့်ကို ကျိုးကျိုးနွံနွံလိုက် နာတက်ကြသော်လည်း မှော်ဆရာကိုယ်တိုင် တစ်ခါတရံ ဂျပန်များကို မထိန်းနိုင်သည့် အပြစ်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတက်ကြသေးသည်။

မှော်ဆရာကိုယ်တိုင် အရည်အချင်းမပြည့်စုံသော အခါမျိုးတွင်လည်း ဂျပန်များက မှော်ဆရာဖြစ်သူကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တက်ကြပြန်သည်။

ဂျပန်များသည် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေများနှင့်တူပြီး မှော်ဆရာသည် မြွေအလပွယ်ဆရာများနှင့် တူပေသည်။ ထို့ကြောင့် သီးကျင်မှုမရှိဘဲ ဂျပန်များကို လူ့ဗျေယံမိစေရန် အလွန်အရေးတွေ့ရှိပေသည်။

ဂျပန်များကို စေစားညွှန်ကြားပြီး သို့မဟုတ် ထိန်းချုပ်ခြင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ပညာသည် ရှေးခေတ်

အီဂျစ်ဖက်ကြီးများထံမှ ဆင်းသက်သော ပညာရပ်ဖြစ်သည်။ ရှေးယခင်က ထိုပညာရပ်အစွမ်းဖြင့် အီဂျစ်ဖက်ကြီးများသည် သီးခြားတည်ရှိနေသော ဝိညာဉ်ကမ္ဘာထဲမှ ဂျပန်များကို ဖမ်းကာ ပိရမစ်နှင့် စဖင့်ကြီးများထဲ၌ အစောင့်များအဖြစ် ချထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဂျပန်များသည် ပိရမစ်ကြီးများနှင့် ဖလင့်ကြီးများသည် တဝဲလည်လည် စောင့်ကြပ်ကြရလေတော့သည်။ သူတို့၏ အဓိကတာဝန်မှာ ပိရမစ်နှင့် ဖလင့်ကြီးများအတွင်းသို့ ခိုးဝှက်ဝင်ရောက်လာကြသော လူများကို မောင်းထုတ်တိုက်ခိုက်ပစ်ရန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အပြင် အရေးကြီးသော သင်္ချိုင်းများနှင့် ရှေးဟောင်းရတနာသိုက်များ ဘုရားကျောင်းများတွင်လည်း ဂျပန်များကို အစောင့်များအဖြစ် ချထားတတ်ကြပေသည်။

x x x x x

www.burmeseclass.com

ဂျင်နီကိုခေါ် ယူခြင်း

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်
ကိုင်ရုံမြို့စွန်ရုံ ထိုမှော်ဆရာအဘိုး
ကိုယ်သို့ ရောက်ရှိသွားမိလေ၏။
ကတယံကြောင့်ဆိုသော် အဘိုးအို
က ကျွန်ုပ်ထံ လူလွတ်ခေါ်ခိုင်း
လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်အဘိုးအိုထံ ရောက်သွား
သောအခါ အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်
အား ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနေလေ၏။

“အဘိုး.. ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်
မိန်းလိုက်တဲ့ အကြောင်းကို သိပါ
ရစေ..”

“လာလာ.. မစွတာမင်း
အောင် ကျုပ်က ဂျင်နီတစ်ခုကို ခေါ်
ယူမလို့လေ အဲ့ဒါ မစွတာမင်း
အောင်ကို ပြချင်လို့..”

အဘိုးအိုစကားကြောင့်
ကျွန်ုပ်လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားမိ
သည်။

“ဂျင်နီ.. ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်လေ..”

အဘိုးအိုသည် ရှေ့မှ
ဦးဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့
ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေ
သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
အီဂျစ်အဘိုးအိုမှလွဲ၍ မည်သူမျှ ရှိ
မနေပါချေ..

အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်လို
အာရုံတိုက်သား တစ်ယောက်
အား ယခုကဲ့သို့ ဂျင်နီအား ခေါ်
ယူပြသခြင်းသည် ဗထမဆုံး
အကြိမ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝိညာဉ်ကမ္ဘာ
မှ ဂျင်နီများကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စား
နေမိပြီဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဂျင်နီ
ဝိညာဉ်တစ်ခု ခေါ်ယူရန်အတွက်
ပဏာမပြုလုပ်စရာရှိသည်များကို
ပြုလုပ်လေသည်။ ထို့နောက် မန္တန်
တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေ
သည်။

အပေါ်ထပ်တစ်ထပ် လုံး

တွင် အလင်းရောင် အနည်းငယ် မျှသာ ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိထားလိုက်မိသည်။ စားပွဲခံပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော အမွှေးတိုင် များမှ မီးခိုးငွေ့တန်းကလေးများက အဆက်မပြတ် ထွက်နေပြီး အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးမှာ သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဂျင်နီကို ခေါ်ယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘာကို ရွတ်ဆိုနေမှန်း ကျွန်ုပ်မသိပါ။ အချိန်မှာ အတန်ငယ်ပင်ကြာသွားလေပြီ။

“အဟွတ်. . အဟွတ်.”

အမွှေးတိုင်များကို များပြားစွာ ထွန်းညှိထားရာ ထိုအမွှေးတိုင်များမှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးခိုးငွေ့များကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မွန်ထူကာ ချောင်းဆိုးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှလည်း “ဒီလောက်အမွှေးတိုင်တွေအများကြီး ဘာကြောင့် ထွန်းထားရတာလဲ မသိဘူး. . .” ဟု

တွေးမိနေမိသည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် အမွှေးတိုင်များ များပြားစွာ ထွန်းထားခြင်း၏ အဖြေက ပေါ်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အမွှေးတိုင်များမှ ထွက်ပေါ်နေကာ မီးခိုးငွေ့များကို ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် မီးခိုးငွေ့တန်းများသည် ရုတ်ချည်း မီးခိုးလုံးကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ အသွင်ကွဲပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပင် မီးခိုးလုံးကြီးထဲတွင် အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩစိတ်နှင့်အတူ မသက်ငေးမောသွားမိလေသည်။ ပေါ်နေသော အရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ လူတစ်ယောက် အရိပ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်နေပေ။ ထိုသဏ္ဍာန်ပေါ်နေသော

ကချိန်မှာ (၃) မိနစ်ကျော်ကျော် မနိရိုလိမ့်မည်ထင်ရ၏။

ထို့နောက် မီးခိုးလုံးကြီး ထူထွာနံ့မှာ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်သွားကာ မီးခိုးတန်းကလေးများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ဂျင်နီဝိညာဉ်မှာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ထွန်းညှိ ထွားသော အမွှေးတိုင်များမှ မီးခိုးငွေ့တန်းကလေးများသာ တလူ့လူ့ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အီဂျစ်အဘိုးအိုမှာ လွန်စွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားပုံရပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ကာ

“အင်း.. . ဂျင်နီခေါ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ တော်တော်ကို ပင်ပန်းလှတဲ့ အလုပ်ပါ။

သူတို့ကို ကိုယ်လိုရာ ခိုင်းနိုင်ဖို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းမလဲဆိုတာ မစွတာမင်းအောင် စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့.. .”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အဘိုး.. . စောစောက ဘာကြောင့် ဂျင်နီကို မခိုင်းတာလဲ” ဟုမေးလိုက်ရာ အဘိုးအိုက

“ကျုပ် ဂျင်နီတွေကို မခိုင်းချင်တော့ပါဘူးကွယ်.. . ခိုင်းရတဲ့ အလုပ်က တော်တော်ပင်ပန်းသလို အန္တရာယ်လည်း ကြီးလှပါတယ်.. . အခုတော့ ကျွန်ုပ်အသက်လည်းကြီးလှပါပြီ သူတို့ကိုလည်း မခိုင်းချင်တော့ပါဘူး.. .”

ဟုပြောပြီး ပွေးပွေးဆွတ်နေသော သူ့မှတ်ဆိတ်မွှေး ရှည်ရှည်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အမွှေးတိုင်များမှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးခိုးငွေ့

တန်းများသည် ရုတ်တရက် မီးခိုးလုံးကြီးတစ်ခုသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“အလို...” “ဟင်...”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ် သာမကတော့ဘဲ အဘိုးအိုပါ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“စောစောက ဂျင်နီဝိညာဉ်က ထွက်ခွာသွားပြီပဲ ပြန်များဝင်လာတာများလား”

အီဂျစ်အဘိုးအိုက ရေရွတ်လိုက်ရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ငေါက်ကနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး မီးခိုးလုံးသဏ္ဍာန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မကြာမီ မီးခိုးလုံးထဲတွင် လူအရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အီဂျစ်အဘိုးအိုက ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“အလို... ဒါဟာ ဂျင်ညာဉ်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး... တစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ သူမခေါ်ဘဲ ဝင်လာတာကတော့ ဩစရာပဲ...”

ဟု ရေရွတ်နေသည်။

အီဂျစ်အဘိုးအိုက ဂျင်ညာဉ်မှန်း.. လူဝိညာဉ်မှန်း ခွဲခြားပြောဆိုနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အံ့ဩစကောင်းလောက်အောင် ထိုမီးခိုးလုံးကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တတည်သို့ ရွေ့လျားလာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မီးခိုးလုံးထဲတွင်က အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုလို ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်းပီပြင်ထင်ရှားလာသည်။

“ဟာ...”

ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက်ထုခန်မိမတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

မီးခိုးလုံးကြီးထဲမှ အရိပ်
 သဏ္ဍာန်၏ မျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်
 ကို စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်
 ကို တွေ့ရလိုက်ပြီး ထိုမျက်နှာ
 ပိုင်ရှင်မှာ မက်ဆီပိုတေးမီးယား
 စစ်မြေပြင်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲ
 ဝင်စဉ် ကျဆုံးသွားခဲ့သော ဂျာမဒါ
 မောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာဖြစ်နေ
 သောကြောင့်ပေတည်း..

ထိုမျက်နှာသည် သုံးမိနစ်
 ခွဲကျော်ကျော် လေးမိနစ်နီးပါးခန့်
 ပေါ်နေပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်
 သွားလေတော့သည်။

အီဂျစ်အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်
 ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်
 ပြီးနောက်

“ဒီဝိညာဉ်ဟာ မစ္စတာမင်း
 အောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်
 ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်များလား..”

ဟု မေးလေရာ ကျွန်ုပ်က
 “ဟုတ်ပါတယ် သူဟာ
 ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူတူ မက်ဆီပိုတေးမီး

ယားစစ်မြေပြင်မှာ တာဝန်ထမ်း
 ဆောင်စဉ် ကျဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဂျာမဒါ
 မောင်မောင်ကြီးပါ သူ့ကျွန်တော်
 ကို လာနှုတ်ဆက်သွားတာ ထင်
 တယ်..”

ဟု ပြောလိုက်မိလေသ
 ထို့နောက် အီဂျစ်အဘိုး
 က

“ကဲ ကျုပ်မပြောဘူးင
 ဝိညာဉ်ကမ္ဘာမှာ နတ်ဝိညာဉ်
 လူဝိညာဉ်နဲ့ ဂျင်နီဝိညာဉ်တွေ ရှိပါ
 တယ်လို့.. အခု မစ္စတာမင်း
 အောင် မြင်ပြီမဟုတ်လား..”

ဟု ဆိုလိုက်လေတော့
 သတည်း..

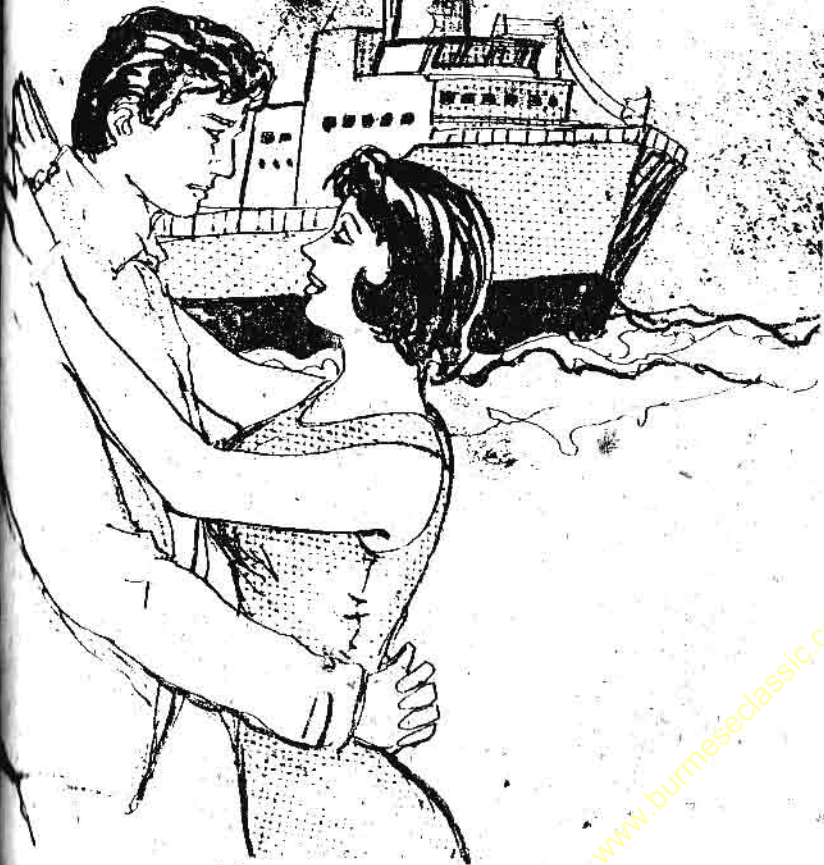
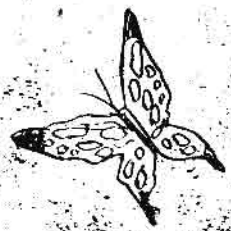
x x x x x

ထူးခြားဆန်းကြယ်
 လျှို့ဝှက်သော “ဂျင်နီတွေနေတဲ့
 အိမ်” ဇာတ်လမ်းကို ဆက်လက်
 ရေးသားပါဦးမည်..

x x x x x

မင်းမျိုးအောင်

မင်းမောင် အိမ်ထောင်

ဂုဏ်ရတနာ

ချစ်သူဝိညာဉ်

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)

ပင်လယ်ရပ်ခြားသင်္ဘောသား

မောင်မောင်နှင့် ခင်မေ
 သက်တို့က သိပ်ချစ်သည့် ချစ်သူ
 နှစ်ဦးပါပေ။ ချစ်သူဘဝကနေ ဘဝ
 နှစ်ခု ပေါင်းဖက်ကာ အိမ်ထောင်
 ထူစိုက်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဖက်မိဘများ
 ကလည်း ကြည်ဖြူသည်မို့ အခက်
 အခဲတော့မရှိ၊ မတွေ့ခဲ့ကြပေ။
 မောင်မောင်က နိုင်ငံတကာသွား
 ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသားမို့ သာ
 သူတို့ချစ်လျက်နှင့် နှစ်အပိုင်းခြား

ဝေးရု၏။

မိုင်ပေါင်းဘယ်လောက်
 ပင်ဝေးကွာပါစေ ချစ်သူထံသို့ စိတ်
 က အမြဲရောက်နေတတ်၏။ ဒီအ
 ချိန်ဆို ဘာလုပ်နေသည်။ စား
 သည် သောက်နေသည် စသည်
 ဖြင့် သတိတရရှိစမြဲတည်း။ စာချင်
 လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်
 ကြချေ။ မြန်မာပြည်နှင့် ဆက်သွယ်
 သည့် အာရှနိုင်ငံများအက်သ်
 သင်္ဘောရောက်တိုင်း ဆိုက်ကပ်ည်
 သည့် မြို့ဆိပ်ကမ်းမှ တယ်လီဖုန်း
 လည်းဆက်ပါ၏။ အလွမ်းပြေ
 ဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း ကြည့်မိစမြဲ
 ပါပေ။

သင်္ဘောသားဆိုသည်မှာ
 နေ့ရက်များစွာ ပင်လယ်ထဲမှာ
 ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ရစမြဲတည်း။
 သဘာဝဇေးအန္တရာယ် ပင်လယ်
 မုန်တိုင်းဒဏ်လည်း ကြုံရတတ်၏။
 မတော်တဆ အလုပ်ခွင်အတွင်း
 ထိခိုက်မှုများလည်း ဖြစ်တတ်

ကြဲတတ်ပေသည်။ ဂရုစိုက်ရ၏။ သတိထားလုပ်ရ၏။ ပေါ့ဆမှုသည် အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေတတ်၏။

မိသားစုများကလည်း သဘောသားထံ စိတ်ထိခိုက်စရာ တွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ တွေ စာမရေးသင့်ပေ။ စိတ်ညစ်ကာ ညှပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘုရားတွေ့တတ်၏။ စိတ်လက် ကြည်လင်၍ ဒေါသလည်း အလို လိုဖြစ်တတ်၏။ စခြင်း၊ နောက် ပြောင်မှုလေးပင် ပြဿနာကြီး ကျယ်စွာ ဖြစ်ပေါ်တက်ပေ၏။ ခင်မေသက်က သဘောပေါက်၏။ သူမ မိဘအသိုင်းများတွင်လည်း သဘောလိုက်နေသူတွေ ရှိပေ သည်။

မောင်မောင်တို့ သဘော က အမှုန့်တင်သင်္ဘော (Bulk Carrier) ဖြစ်၏။ ဂျပန်ဆိပ်ကမ်း ယိုကိုယားမားကနေ ကုန်တင်ခဲ့ပြီး၊

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကိုဖြတ်ကာ အမေရိကတိုက်သို့ ထွက်ခွာ သည်။ ရေမိုင် (၇၆၀၀) မိုင်ပေါင် ရှိ၏။ ရက်ပေါင်း (၂၆) ရက်ကြာ ခုတ်မောင်းရပေမည်။ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာအလယ်တွင် ကျွန်းဆို၍ ဟာဝါယီကျွန်းသာရှိပေသည်။ မောင်မောင်တို့ သဘောက အဝေးမှသာ ခုတ်မောင်းဖြတ်သန် ဖြစ်ပေသည်။ မြေပုံအရသာ ကြောင်းသိပါသည်။

မောင်မောင်တို့ သဘော သားတွေသည် သဘောခုတ် မောင်းနေစဉ်အတွင်း နားရသည့် တော့ မဟုတ်ချေ။ တာဝန်ချိ အတိုင်း နေနှင့်ည အဆက်မပြတ် ထမ်းဆောင်နေရ၏။ အချိန် လည်း သတ်မှတ်ချက် မှီအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရသေး၏။ တာဝန် ချိန်ပြီးမှ ချစ်သောသက်၏ ဓာတ် ပုံလေးကြည့်ကာ အလွမ်းဖြေရအောင် ရင်ထဲက အလွမ်းအဆွေးများ

ဂုဏ်ရတနာကြွယ်ဝတ္ထုများ

စာလွှာရေးမိပါသည်။

အိပ်မက်ဆိုး

ထိုနေ့ည (၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့) တွင်တာဝန်ချိန်ပြီး၍ အခန်းထဲရောက်ကာ ပင်ပမ်းသဖြင့် မောင်မောင်အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ကာ ချွေးများပျံလာသဖြင့် နိုးသွားခဲ့၏။ လှုပ်ရှားကြည့်သည့် ကိုယ်လက်များ လှုပ်ရှားမရတော့ပေ။ ဟစ်အော်ကြည့်သည် အသံမထွက်ဘဲရှိ၏။ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်မိသည်။ အမှန်က ဘီလူးစီးသည်ဟု ခေါ်၏။ သွေးလေချောက်ချားခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် သွေးလေရပ်တန့်သွားခြင်းတည်း။ သိပ်တော့ မကြာပါချေ သို့သော် သေရမလောက် ခံစား ထိတ်လန့်မိပါသည်။ ထိုနေ့ရက်ကို မှတ်မှတ်ရရ ရေးမှတ် ထားလိုက်ပါသည်။

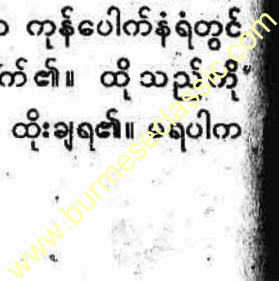
ခရစ်စတာ ဘောဆိပ်
ကျောက်ချ ရပ်နားစရာ
ပါနားမားတူးမြောင်း
စောင့်ဆိုင်းနေချိန်ပါ
ထိုသို့ဖြစ်ပြီး ချစ်ဇနီး
မောင် သည် တစ်ပေ ပူပင်
မိမိနောက်က အမြဲစောင့်
သလို ခံစားရမိ၏။ ချစ်လှုပ်
လည်း ကြားမိသလိုရှိခဲ့
ထင်၍ ဖြစ်မည်ဟုသာ ဖြေ
၏။ ခြေသံကြားသလို သည်
လမ်းလျှောက် လှမ်းချိန်တွင်
ဖြစ်တက်၏။ ရပ်လိုက်သော် ခြေသံ
ကို မကြားမိတော့ပေ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဟုသာ စိတ်ထဲမှန်နေရတော့
သည်။

တခြားသူများပြောပြ လျှင်
လည်းယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ပေ။
လှောင်ကြ ပြောင်ကြမည်ဖြစ်၏။
ကျွဲပါများတော့လည်း စိတ်ထင်
ခြင်း မဟုတ်၊ တကယ်ခြေသံကြား
ရခြင်းမဟုတ် တကယ်ခြေသံ

ဂုဏ်ဂုဏ်နဲ့ ကြွယ်ဝစွာမျှ

ကြုံတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ သတိထားလားလံသွားခဲ့၏။ ချစ်အသက်ဒ် ဆံ့မှလည်း လာနေကျ၏။ လာခဲ့ပေ။ တစ်ခါတရံ မိ ကို၏ ကိုယ်စားလှယ် သင်္ဘောသင်္ဘောကမ်းဆီပါက စာတွေ့ တွေ့ အရေးချေ။ ရသည့် ဆိပ်ကမ်း တွေ့ စာတွေ့ တစ်စောင်မက ပုံပိုမိုးကာရ၏။ ဖတ်ရပေသည်။ သူများတွေ စာကိုယ်စီ မိသားစုထဲမှ ရောက်လာပြီး မိမိထဲ စာမရောက်လာသည့်အခါ ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိပါသည်။ စိတ်များ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွား၏။ ချစ်သောသက်များ၊ တစ်ခုခုတစ်ခုတရာ များ ဖြစ်နေပြီလား ဟု စိတ်ထင်မိ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟုသာ စိတ်ဖြေရ၏။ အတိတ်နိမိတ်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်ပါက ပြရပေမည်။ ဟုတ်သည်။ ဘီလူးစီးသလို ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို တွေးမိပြန်သောအခါ စိုးရိမ်စိတ်က တားဆီးမရတော့ချေ။ စာရေးကာ

မေးမိပါသည်။ သက်များ နေထိုင် မကောင်းပေလားမသိနိုင်ပေ။ အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် တော့ သတိမရပါချေ။ အလုပ်ထဲ မှာသာ အာရုံစူးစိုက်ထားရ၏။ သင်္ဘောသွားနေစဉ်လည်း ဆေး သုတ်၊ သံချေးခေါက်ခြင်း၊ အလုပ် သည် ထမင်းစား ရေသောက်သလို အဆက်မပြတ်လုပ်ရပေသည်။ အမြင့်တိုင်များ (MAST) တက်ကြ ရ၏။ ကရိန်းတီယာကြိုးများအား အံ့မဲဆီ (GREASE) သုတ်လိမ်း ရ၏။ ဆီခမ်းခြောက်ပါက မာ တောင့်သွားကာ ပြတ်တက်၏။ အံ့မဲဆီမပြတ်သုတ်လိမ်းထား ခြင်း ဖြင့် ကြာရှည်အသုံးခံပါသည်။ ကုန်ပေါက် (HATCH) ထဲသို့ ဆင်းကာ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ရသေး၏။ အချို့ကုန်များ သည် ခဲကာ ကုန်ပေါက်နံရံတွင် ကပ်နေတက်၏။ ထိုသည့်အတိုင်း ရေအားဖြင့် ထိုးချရ၏။ မရပါက

ကောပါ (SCAPPER) အရှည်ဖြင့်
 ဖုံးခွာရ၏။ အရှည်မပီပါက ကော်ခဲ
 ကို တက်ကာလုပ်ရတော့၏။
 ကုန်ပြန်တင်ရန်လုပ်ပေသည်။
 ကုန်ဟောင်းများ ကပ်ငြိကျန်
 မနပါက ကုန်တင်ရန်လာရောက်
 စစ်ဆေးသော ကုန်စစ်ဆေးရေး
 အရာရှိ (SERVIROR) က ကုန်
 တင်ခွင့် မပြုပေးလျှင် ကုန်တင်ခွင့်
 မရနိုင်တော့ပေ။

သင်္ဘောသား သံချေး
 ခေါက် ဆေးသုတ်လုပ်ခြင်းမှာ
 သင်္ဘောအား မပျက်မဆီးကြာရှည်
 ပိုင်ခန့်ရန် ထိန်းသိမ်းခြင်း
 (MAINTANESS) ပင်တည်း
 ထိုသည်များမှာ သင်္ဘောသား
 တို့၏တာဝန်များဖြစ်၏။ အထက်
 အရာရှိက အမိန့်ပေးစေခိုင်းသည့်
 အတိုင်းလုပ်ကြရပေသည်။ ကုန်
 ပေါက်များ (BOSUN) က အမိန့်
 ယူကာ လုပ်ရမည့်တာဝန်များကို
 နေ့စဉ်ခွဲဝေကာ လုပ်ခိုင်းရ၏။

အသက်အန္တရာယ်ဘေး

မောင်မောင်သည် အလုပ်
 လုပ်ရာတွင် စိတ်အေးထားကာ
 လုပ်လက်သူဖြစ်၏။ ယခုတော့
 စိတ်မအေးနိုင်တော့ချေ။ ချစ်ဇနီး
 တစ်ယောက်အတွက် ပူပင်
 သောက ဖြစ်နေ၏။ စိတ်စနောင့်
 စနင်းဖြစ်ရသည်။ သတိရှိရှိ လုပ်
 တက်သူဖြစ်သော်လည်း သတိ
 လက်လွတ်ဖြစ်လာတော့သည်။
 အမြင့်တိုင်များသို့ တက်ကာ ဆေး
 သုတ်ရစဉ်က ဖြစ်ပေသည်။

လိုက်လိုင်း (LIFE LINE)

မနီလာကြိုးထားရ၏။ ဆေးပုံးကို
 လည်း ကြိုးတစ်ကြိုးဖြင့် ချည်
 နှောင်ပြီးလိုသော နေရာကို
 အောက်က တစ်ယောက်က
 အလင်အချ လုပ်ပေးရ၏။ မမျှော်
 လင့်သော အန္တရာယ်က ကြုံတွေ့
 လာတော့၏။ လိုက်လိုင်းကြိုး ပြတ်
 ကျသွား၏။ မောင်မောင် အသံ
 အေးသွား၏။ မျက်လုံးများ ပြာဝေ

သွားတော့သည်။ သွားပြီ သေပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်၏ အမြင့်ပေါ်က ပြုတ်ကျခြင်းတည်း။

အောက်ကြမ်းခင်းသည် မြေအောက်သံပြားများ ဖြစ်၏။ အမြင့်မှာလည်း သုံးထပ်တိုက်မက ရှိ၏။ ထိုစဉ်မောင်မောင်အား လေပင့်လိုက်သလို တုန်ခဲနေဖြစ်ကာ အပေါ်သို့ မြောက်တင်လိုက်သလို ဖြစ်၏။ သတိက လက်မလွတ် သဖြင့် နီးရာဆွဲဖမ်းကိုင်လိုက်ရ၏။ သင်္ဘောသည် လှိုင်းအပုတ်ကြောင့် ဘယ်ညာလူးသွားခြင်းတည်း။ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ မောင်မောင်ပြုတ်အကျ သင်္ဘော ဘယ်ညာလူးသဖြင့် ဘယ်ညာ လူးသဖြင့် သူ့အား ကယ်တင်လိုက် သလို ဖြစ်သွားပေသည်။

မောင်မောင်စိတ်ထဲတွင် တော့ မမြင်အပ်သည့် တစ်စုံ တစ်ရာက သူ့အားကယ်လိုက် သည် ထင်ပါသည်။ မောင်မောင်

ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်က အမြ တိုင် (MAST) တိုင်၏ လှေခါးထ ပင်တည်း။ အကြောက်မပေး သေးချေ။ တုန်ရီချိနဲ့စွာဖြ အောက်သို့ အနည်းဆင်းခဲ့ရသည ရင်များက ထိတ်ထိတ် မြန်စွာ နေလျက်ရှိတော့သည်။ သေ မးပျက် အသက်မပျောက်ခဲ့ခြ ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် အသ ဘေးနှင့် ကြုံပါသေး၏။ ကုန်ပေါ ထဲတွင် သင်္ဘောသားများ သန့်ရှ ရေးလုပ်ကြရသည်။ ရေမချ (WASHDOWN) ဦးစွာ အ ကျန်များ ကုန်များကို တံမြက် ကျင်းကြရပေသည်။ ပြောင်း (YELLOW CORN) အကျန် ဖြစ်၍ သေချာလှဲကျင်း ကြရ ကျန်ရစ်သော ရေဖြင့်နှူးကာ ပု က အနံ့ဆိုးတော့၏။ ထိုအ မပျောက်ပါက နောက်ထပ် သည့် ကုန်များ အနံ့စွဲကာ ပျက်

တက်ပေသည်။ သေချာ စေ့စပ်စွာ လုပ်ကြရ၏။

လှဲ : ကျင်း : ပြီး : သော အမှိုက်များကို အပေါ်က ကရိန်း ဖြင့် သံစည်ပိုင်းများထဲထည့်ကာ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြရပြန်သည်။ အကြမ်းအားဖြင့် လှဲကျင်းပြီး ရေခဲဖြင့် ဆေးကြောရပြန်သည်။ မီးသတ်ပိုက်များဖြင့် ဆေးကြပါ သည်။ ရေခဲချပြီးနောက် ထပ်မံ၍ အမှိုက်လက်ကျန်များကို လှဲကျင်း စုရ၏။ ပြီးနောက် သံစည်ပိုင်းများ ထဲထည့်ကာ အပေါ်သို့ ကရိန်းဖြင့် မတင်ကြရပြန်သည်။ ရေစုပ် ပေါက် (BIGIDE) တွင် ဝင်ရောက် နေသော အမှိုက်များကို သင်္ဘော သားတစ်ယောက်က ဝင်ကာ ကုန်များက စုဝေးကာ ပုပ်ပွန့်စော် နေပါတော့၏။ ထိုအနံ့ကို ဆေး ကြောသော်လည်း နှစ်ရက်ခန့်မျှ မပျောက်ဘဲ နံ့နေတက်၏။

မောင်မောင်က သံစည်

ပိုင်းထဲ အမှိုက်များပြည့်၍ ဆွဲတင် ရန် လက်ပြလိုက်၏။ ကုန်ပေါက် အောက်ခြေမှ အထက်ဝ သို့ ပေ (၁၈၀) ကျော်၏။ မောင်မောင်က ကျန်သံစည်ပိုင်းလွတ် များကို အစားထိုးပြောင်းရွှေ့နေ သည်။ ထိုအခိုက် သံစည်ပိုင်းအား ချည် နှောင်ထားသော ဝိုင်ယာ ဖြင့် ပြတ်ကာ အရှိုန်ပြင်းစွာ ကုန်ပေါက်ထဲ သို့ ပြန်ကျလာတော့ ၏။ မောင်မောင်၏ အထက် တည့် တည့်ကျလာခြင်းပင်တည်း။

အားလုံးက မှင်သက်ဝေး ကြောင်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ မောင်မောင်က မှသံပါချေ။ အလုပ်သာမဲ၍ လုပ်နေပေသည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အခြေအနေက ပြောင်းသွားတော့သည်။ မောင် မောင်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်းတွန်းထုတ်လိုက်သလို မောင်မောင် အဝေးသို့ လွင့်စင် သွားတော့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်

ပြုတ်ကျလာသော စည်ပိုင်းကြီးက
“ ဝုန်း ” ခနဲ တုန်ဟီးသွား
ပါတော့၏။

ထိုအဖြစ်ကို အားလုံးမြင်
လိုက်ကြရ၏။ ဖြူဖြူအရိပ်သဏ္ဍာန်
လိုလိုက မောင်မောင်အား တွန်း
ထုတ်ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။
ကင်မောင်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်
က ကာ သူ့ကံကောင်းလို့ မသေ
ခြင်း ပါပေ။ တစ်ယောက်က တွန်း
ထုတ်၍ သူမသေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ဘယ်သူပါလိမ့်။ ကျန်သူအားလုံး
က သူနှင့် ဝေးရာမှာ အလုပ်လုပ်
နေကြခြင်းမို့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။
ထိုအခါမှ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ
ထောင်ထသွားတော့သည်။

ရောက်ရှိလာသော သတင်းဆိုး

မောင်မောင်တို့ သင်္ဘော
ပါနားမားကို ဖြတ်ပြီး အမေရိကန်
နိုင်ငံ ကမ်ပါဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်
ရောက် ကုန်ချပြီး သင်္ဘောသည်

ဘရာဇီးလ်တွင် ကုန်ပြန်တင်
ဆိုက် ရောက်၏။ ဘရာဇီးလ်
ဆိပ်ကမ်း ခနဲတော့(စ်) (SANTO)
တွင် တိရိစ္ဆာန်အစားအစာများ
တင် ရ၏။ ဘရာဇီးလ် သင်္ဘော
ဘောလုံးလောကတွင် ကမ္ဘာ
ကျော်သလိုပင် သင်္ဘောသား
လောကတွင်လည်း ချစ်သူ
ပျော်စရာမြေဟု တင်စားကျော်
ကြားပေသည်။

ဘရာဇီးလ်သို့ ဆိုက်
ရောက်သော သင်္ဘောသား
သည် ဘယ်မှာ မပျော်ရွှင်နိုင်
နေအံ့နည်း။ ဆိပ်ကမ်းအနီးအနား
သင်္ဘောပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသည့်
ဆိပ်ကမ်းအပြင်တွင် နိုက်ကလ
များ၊ ဒစ္စကိုကလပ်များက တ
စီရှိနေ၏။ ညဘက် (၈) နာရီကျော်
သည်နှင့် သီချင်းသံများက ရင်
စေ၏။ မကြားချင်လို့ မရပေ။
ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ကြ၏။ အပြင်
အဆိုင်ဖွင့်ကြ၏။

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ကလပ်များသို့ ဘရာဇီးလ် အပျိုချောလေးများက လာရောက် ကခုန် ပျော်ရွှင်လေ့ရှိ၏။ အလွှာ အသီးသီးမှ လာကြ၏။ တချို့ဆိုပါ က ကိုယ်ပိုင်ကားများဖြင့် ပင် လာကြသေး၏။ အရက်ပြင်းဆိုင် ထဲတွင် မရောင်းချပါချေ။ ဘီယာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရောင်းချပေ သည်။ မိန်းကလေးများအတွက် အချိုရည်များလည်း ရောင်း ပေးသည်။ မြူးကြွသော သီချင်းသံ များက စိတ်ကို လန်းဆန်းနိုးထ စေ၏။ လှပျိုဖြူထို့ကလည်း စွဲဆောင်ထားသလို ရှိပေသည်။

သူတို့ဒေသများမှာ ထုံး စံတစ်ခုရှိ၏။ မိမိကြိုက်သော မိန်းကလေးအား ကခုန်စား သောက်ရန် ခေါ်နိုင်ပေသည်။ မိန်းကလေး သဘောတူပါက သင်နှင့် အတူကခုန်ပါလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ မတူပါက ခေါ်ဖို့ မစဉ်းစား သင့်တော့ချေ။ ထိုမိန်းကလေးအား

ခေါ်ပြီး ခင်မင်ဆက်ဆံပြီး နောက် တစ်ယောက်က မြင်၍ သစ္စာမဲ့ ပါက ထိုနေရာရှိ မိန်းကလေး အားလုံးက သစ္စာမရှိသူအား ဝိုင်းရိုက်နှက် မောင်းထုတ်ခြင်းခံရ ပေလိမ့်မည်။ သူတို့စရိုက်ကို ဂရုပြုသင့်၏။

သူမတို့သည်လည်း ထိုသူ သဘောဆိပ်ကမ်းက မခွာမချင်း တခြားသူလာခေါ်ပါကလည်း မလိုက်ကြချေ။ ငွေပုံးပေးလည်း မရပါချေ။ သူမတို့ကလည်း သစ္စာ စောင့် သိကြပေသည်။ ထို သဘောသား ငွေကြေးတုန် သွား၍ မတက်နိုင်ပါကလည်း ဖယ်ခွာ ရှောင်သွေမသွား ကြပါ ချေ။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းပါ သည်။ မောင်မောင်တစ်ယောက် တော့ မပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။ မိဘဆွေ မျိုးများထံမှ ကြေးနန်းစာ နှစ်လ ကျော်ကြာမှ ရခဲ့သည်။

သူ၏ချစ်လန်းခင်မေသက်

ဂွဉ်ဂုဆနံတြယ်ဝတ္ထုဗျာ

ရုတ်တရက် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဟု အကြောင်းကြားခဲ့၏။ သင်္ဘောသားတို့ဘဝမှာ ရင်နာစရာကောင်းပါသည်။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်း ကွယ်လွန်သော်မှ မပြန်နိုင်ကြပါချေ။ ပြန်ပါက တိုယ့်စရိတ် ကိုယ်ကျခံရပေသည်။ လိ(စ်)ပေး (Leave Pay) တစ်လခလည်း မရပါတော့ချေ။ စာချုပ်နှစ်မပြည့်ဘဲ ပြန်၍ဖြစ်၏။

ပြန်ရောက်ပါကလည်း သေသူက သေနှင့်ပြီးဖြစ်၏။ ဘာမှ မထူးခြားပါတော့ချေ။ မောင်မောင် မပြန်တော့ပေ။ ပြန်ဖို့လည်း (၂) လကျော်ကြာမှ သိရသဖြင့် အကြောင်း မထူးပါတော့ချေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေက သူ့အား နှိပ်စက်နေကြပေသည်။ ခင်မေသက် ကွယ်လွန်သည့်နေ့သည် ကား မောင်မောင် ဘီးလူးစီးသလို ဖြစ်ခဲ့သော နေ့ပါတည်း။ ကားတိုက်မှု ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံသို့ အချိန်မီ

ပို့ပေးခဲ့ကြ၏။ သူ့သော် မရတော့ချေ။ ညဉ့် (၁၂) နာရီခန့် ၁၉၈၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ (၁၀) ရက်နေ့ သေဆုံးသည်ဟု ဆိုပေသည်။ မောင်မောင်ဘီးလူးစီးခံရသလို အချိန်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်တော့၏။ ခင်မေသက် မကွယ်လွန်မီ သတိတစ်ချက် ခဏလေးပြန် လည်လာခဲ့၏။ သူမက သူမချစ်သော ခုစ်သူ လင်ယောက်ျားမောင်မောင်အားမေးပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်လေလား

သူမသည် သေလွန်ချိန် အထိ မောင်မောင်အား သတိတရ တမ်းတစွဲလမ်းခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ ဝိညာဉ်သည် မောင်မောင်ထံ နိမိတ်ပြသလို ဘီးလူးစီးကာ ပြောခဲ့၏။ မောင်မောင်ကလည်း ထိုသို့ ဖြစ်ပြီးသူမအား ချက်ချင်း သတိ

မိလေသည်။ အလုပ်လုပ်လျှင်
သော်မှ စိတ်ထင်နေခဲ့မိပေသည်။
သူ့သဘောပေါ်မှာ အသက်
အန္တရာယ် ကြုံရန်ဖြစ်သည့်အခါ
ကယ်တင်ရှင်မှာ ခင်မေသက်လေး
လားဟု မဆီမဆိုင်တွေးမိပါသည်။

ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ခင်မေသက်သည် သူ့စွဲလမ်းသူထံ
စိတ်ရောက်ကာ ကွယ်လွန်သွားသူ
ဖြစ်၏။ မကျွတ်မလွတ် ပြုတ္တာဘဝ
တွင်ပါကျင်လည်နေရဟန် တူပေ
သည်။ မောင်မောင်၏ နောက်မှ
တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေခဲ့
ပေသည်။ ခြေသံပေးကာ သိပေး
သည်။ မောင်မောင်သတိမထားမိ
ပါချေ။ စိတ်ထင်လိုပါဟု မှတ်ယူ
ခဲ့ပေသည်။

မောင်မောင်တစ်ယောက်
သိပ်ချစ်ရလွန်းသူ ခင်မေသက်
ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် စိတ်ထိ
ခိုက်ရသည်တော့ အမှန်ပါပေ။
စိတ်ဝေဒနာခံစားရသည်။ တုန်လှုပ်

ယူကျုံးမရဖြစ်ရ၏။ ဖြေသိမ့်စရာ
မရှိတော့သလို လှစ်ဟာသွား
တော့၏။ သဘောက သူငယ်ချင်း
ရောင်းရင်းတွေက ဘရာဇီးလ်
ရောက်ခိုက် မောင်မောင် စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် နိုက်က
လပ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြ၏။

မောင်မောင် မလိုက်ချင်
ပါချေ။ သို့သော် မရပါ။ မာလိန်မှူး
မကအစ မောင်မောင်အား စိတ်
ထိခိုက်နေမှန်း သိသဖြင့် မောင်
မောင်အား မုန့်ဖိုးပေးကာ လိုက်
သွားစေခဲ့၏။ သဘောသို့ကြီး
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါရန် တိုက်တွန်း
နေသဖြင့် မလိုက်၍ မကောင်း။
လိုက်သွားရတော့သည်။ ကလပ်
ထဲရောက်တော့ မောင်မောင်
ဘိယာသောက်ကာ ခပ်ငူငူထိုင်
နေ၏။

သူတပါးတွေ ပျော်ရွှင်နေ
ကြတာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ဦး၍
ခင်မေသက်အား သတိတရ ရှိရ

ဂမ္ဘီရဆန်းကြွယ်ဝစွာပျာ

ပါသည်။ ပျော်ရွှင်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ အချိန်လေးများစွာကို ပြန်တမ်းတ မိပါတော့သည်။ အထီးကျန် အတွေးဖြင့် ဘီယာသောက်ကာ ဖြေသိမ့်နေမိ၏။ မေ့မရနိုင်ပေ။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရ၏။ ဖြေ သိမ့်နိုင်စွမ်းမရှိပါတကား။

အုန်းသွင်၊ သက်ထွန်း၊ တင်မြင့် တို့အတူ လပ်စတေရီ (Love Story) တွင် ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စားကခုန်ကြ၏။ မောင် မောင်ကတော့ ဝေဒနာကို ရင်မှာ ထွေးပိုက်ထား၏။ ဘီယာများသာ တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း ဖြိုနေ တော့သည်။ အရက်သည် တစ်ခွက်သောက်လည်း မူးမည် ဖြစ်၏။ သွေးသားကောင်းသူများ အဖို့ တော်ရုံတော့ မဖြို မမူးပါချေ။ မောင်မောင်လည်း ဘီယာမူး သည်က တခြားသတိရသည်က တခြားစိဖြစ်နေ၏။ အမူးလွန်သွား မှ မေ့ပျောက်မည် ထင်၏။

သက်ထွန်း တို့ကတော့ ဘရာဇီးလ် သူလေးများကို ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့ ကြ၏။ မောင်မောင်အတွက်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ် ခဲ့၏။ မောင်မောင်နံဘေးတွင် ထိုင်စေသည်။ မောင်မောင်အား စိတ်ဖြေနိုင်ရန် ပျော်ရွှင်စေရန် ရည်ရွယ်ကြသည်။

ထင်ရောင်မိမှာပိုးတပါး

မောင်မောင်ကတော့ အင်းမလှုပ်အဲမထုပ်သာရှိ၏။ မိတ် ဆက်ပေးသော်လည်း ဂရုမစိုက် ပေ။ သူ့ဘာသာ ဝေဒနာလေး တွေနှင့်အတူ အတိတ်ခြေရာ ကောက်နေခဲ့၏။ ဘီယာများသာ ဖိ၍ သောက်နေသည်။ ဘရာဇီးလ် သူလေး မာရီယာအင်ဂျင်လိုက် မောင်မောင် အပေါ် သနား မေတ္တာသက်ဝင်စွာ မောင်မောင် အား ငေးမောကြည့်နေရှာသည့် သူမသည်လည်း အချစ်ပေးနေ

ခံစားဖူးခဲ့မည်ထင်၏။ ရှိခဲ့ဖူးသူ တွေရှိကြပါမည်။

မောင်မောင် အလို ကျ တီယာကို သူမက ဖလံခွက်ထဲ ထည့်ပေး၊ ငဲ့ပေးနေခဲ့၏။ သည် မြန်မာသဘောသားလေးအပေါ် သူမစာနာသနားနေမိပြီဖြစ်၏။ မှန် ပေသည်။ အချစ်သည် ဘယ်က စ၍ ဘယ်မှာအဆုံးသတ်သည်ကို ဘယ်သူသိပါအံ့နည်း။ အပြစ် မရှိသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လိုပါပေ။ မောင်မောင်မူးဝေရီဝေလျက် ရှိ၏။ အမြင်အာရုံဝေဝါးလာခဲ့သည်။

မာရီယာအား တစ်ခါ တရံခင်မေသက်ဟု ထင်တတ်၏။ ထိုအခါ အတင်းပင်ပွေ့ဖက်ကာ တတွတ် တွတ် စကားဆို၏။ မာရီယာက နားမလည်ပေ။ မောင် မောင်ပုံမှန် သိဝင်လာသောအခါ ခင်မေသက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မာရီယာအား တွန်းလွှတ်သည်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေရ၏။ မဖြစ်

ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပေ သည်။ မောင်မောင် ဆက်သောက် နေတော့သည်။

အမူးလွန်သွားတော့သည်။ သဘောသို့ မပြန်နိုင်တော့ပေ။ မာရီယာက သူမကားဖြင့် သူမ အခန်းသို့ မောင်မောင်အား ခေါ် ဆောင်သွားခဲ့၏။ အမူးပြေမှ ပြန်ပို့ မည်ဖြစ်၏။ သဘောက ကုန်တင် ရန် တန်ချိန်လေးသောင်းကျော်မို့ ရက်ကြာစွာ ဆိုက်ကပ်ထားသည်မို့ ပြဿနာတော့ မရှိပါချေ။ မာလိန် မှူး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင် မောင်စိတ်ထိခိုက်နေချိန်မို့ ဘေးမဲ့ ပေးထား၏။ အလုပ်လုပ်ပါက လည်း အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေ နိုင်၍ ပါပေ၏။

မောင်မောင် အိပ်ပျော် သွား၏။ ဘာမှ သူမသိပါတော့ ချေ။ အမူးလွန်ကာ ချာလည်နေ သေးခဲ့၏။ အိပ်ပျော်သွားမှ ဘာမှ သူမသိတော့ပေ။ ကလေးတို့လေး

ဂဗ္ဘိဂုဆန် ကြွယ်ဝစွာ များ

လို့ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ အိပ်မက်မက်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ခင်မေသက်နှင့်အတူ ချစ်တင်းဇော့ နှောခဲ့၏။ ပျော်သည်။ သူ့သော် အိပ်မက်က အိပ်မက်သာပေ။ ကြာရှည်တော့ မခံနိုင်ပါချေ။

ခင်မေသက် ဝိညာဉ် ဝင် ပူးနေသည်ထင်၏။ စိတ်စွဲလမ်းနေ၍ သာ ဖြစ်ပေမည်။ တချို့ကတော့ စိတ်ဝေဒနာ ခံစား၍ စိတ်ကစဉ်က လျားဖြစ်ခြင်းဟု ဆိုသည်။

မောင်မောင် ရေငတ်သဖြင့် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးထလိုက်၏။ သူ၏ နံဘေးတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး အိပ်ပျော်နေ၏။ ခင်မေသက်ဟု သူထင်လိုက်သေးသည်။ ခေါင်းတွေက အရက်မူးလွန်၍ ကိုက်ခဲ့နေ၏။ သူ၏ အိမ်မဟုတ်မှန်း တော့ သူသိပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာတွေ့သည်။ ဖွင့်ကာ ရေပူလင်းယူ မော့သောက်မိ၏။ ရင်ထဲအေးမြ သွား၏။ စိတ်ထဲနည်းငယ် ကြည်

လင်လာ၏။ ဆိုဖာကုလားထိုင် ပေါ်သူထိုက်ကာစီးကရက်တစ်လိပ် ညှိသောက်လိုက်၏။

သူ့စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာပါလိမ့်။ သူတို့ နိုက်ကလပ်ထဲမှာ ဘီယာသောက်ကြ၏။ ပြီးတော့ သူမူးနေချိန်တွင် သူ့နံဘေးသို့ ဘရာဇီးလ် သူ့လေးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ ခင်မေသက်ဟု သူထင်သည်အခါ ထင်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့စိတ်စွဲလမ်းနေ၍ သာ ထင်ရသည်။ ခင်မေသက် နိုက်ကလပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။

ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမူးနေလို့သာ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမယ့် ခင်မေသက် သူ့အတွက် ဘီယာများပင် ငဲ့ပေးခဲ့သေးလို့ ဟုတ်သည်။ သူမမသေပါ။ သူ့

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ယူမလိုက်လာခဲ့သည်။

ခင်မေသက်က ဘရာဇီလ်

သူ့အဖြစ် ရောက်လာခဲ့ပြီလော။ ။

မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)

ပန်းချီဆွဲရေး

အမည်မရှိ
နဂါးတံတိုင်း

လရောင်က, တဲ့ည

ဆုမွန်ဦး (ဟမ်မာ)

ဦးမောင်လှိုင်ဆိုလျှင် အရပ်
 ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်
 ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေတတ်သော ငါး
 ဖတ်အင်းရွာက ခြံသမားကြီးဖြစ်
 ကြောင်း ဤနယ်တဝိုက်ကသိနေ
 ကြ၏။ ကွမ်းကိုမည်သို့သော ကာ
 လက စတင်စားခဲ့လေသည်တော့

မသိ။ သူ၏ ဖြူဖွေးသော အသား
 အရည်နှင့်မလိုက်ဖက်ဆန့်ကျင်စွာ
 နီကျင်ကျင်ကွမ်းချိုးများနှင့် ကွမ်း
 ချေးများက သူ၏ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်
 ခမ်းများကို အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်
 ချင်တိုင်းတန်နေတော့၏။ ဦး
 မောင်လှိုင်ကိုမြင်လျှင် မြန်မာလူမျိုး
 တစ်ဦးဟု မည်သူတမှမထင် ထောင်
 ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မြင့်မား
 သောအရပ်၊ ဖြူဖွေးသော အသား
 အရည်နှင့် တူထဲမဲမှောင်နေသော
 မျက်လုံးမျက်ခုံးများက မြင်သူ
 တိုင်းကို ကရင်လူမျိုးတစ်ဦးဟု
 အထင်မှားစေသည်။ သို့သော်
 အကယ်စင်စစ် ဦးမောင်လှိုင်မှာ
 မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူမျိုး ဧကန်
 စစ်စစ်ဖြစ်ပါချေ၏။

ဦးမောင်လှိုင်မည်သည့်ရွာ
 သားဖြစ်သည်ဟူ၍ အတိအကျ

မသိသော်လည်း ငါးဘတ်အင်းရွာ သူ မကတုံးနှင့် အကြောင်းပါရင် ဦးမောင်လှိုင်တစ်ယောက်ငါးဘတ်အင်းရွာသားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငါးဘတ်အင်းရွာကလေးသည် အိမ်ခြေနှစ်ထောင်ခန့်ရှိသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး များသောအားဖြင့် ရွာသူ ရွာသားများမှာ လယ်ယာနှင့် ခြံလုပ်ငန်းများလုပ်တိုင်ကြသည်။ ဇနီးသည် မကတုံးနှင့် အကြောင်းပါတော့ အမိအဖပိုင်ခြံလေးကို ရာသီသီးနှံလေးများကို အလှည့်ကြ စိုက်ရင်း ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွန်မြောက်တည်ဆောက်ရသည်။

ငါးဘတ်အင်းရွာကလေးနှင့် ရိုးတန်းရွာကလေးကိုတော့ ရိုးတန်းချောင်းကလေးကတိုးလျှိုပေါက် စီးဆင်းရင်းပိုင်ခြားသက်မှတ်ထားသည်။ ဦးမောင်လှိုင်သည် ငါးဘတ်အင်း

ရွာကလေးထဲတွင် နေသည်။ ရွာ၏ သာရေးနာရေးကိစ္စဟူသမျှက မနှောင့် နှေးမကြန့် ကြာတတ် ရှေ့ဆုံးကရောက်နေနှင့် တတ်သက ဦးမောင်လှိုင်၊ စကားပြောလျှင် အသံဝါသြသြကြီးနှင့် တစ်အိမ်ကျော်နှစ်အိမ်ကျော်ကပင် လျှင်လူကိုမမြင်ရပဲ အသံကြားရုံဖြင့် ဦးမောင်လှိုင်ဖြစ်ကြောင်း အတတ်သိကြ၏။ ငိုနေသောခလေးများ တိတ်၍ ဇောင်နေသောခွေးများပင် အသံတိတ်ဆိတ်တတ်ကြ၏။ တနည်းဆိုရလျှင် ရွာပေါ်ရပ်ပေါ်တွင် သြဇာတိက္ကမညောင်းသော သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခြံကလေးထဲတွင် ရာအလိုက်ပေါ်တတ်သော ရာသီသီးနှံလေးများကို နွေမိုးဆော်မပြက်စိုက်ပျိုးရင်း အမြဲ

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်စံဏ္ဍိများ

ဆိုလလိုပင်တိုင် စိုက်ပျိုးတတ်သည် က ကွမ်းခြံ၊ ကွမ်းခြံတနှစ်အောင် မြင်လျှင် ဘဝတစ်သက်ပြောင်းနိုင် သည်။ တောသူတောင်သားတို့ ဘဝတွင် နှစ်စဉ်တခုတ်တရဲ့နပ်နှင့် ကွမ်းခြံလေးကို စိုက်ပျိုးရင်း ဘဝက စမ်းရသည်က ကိုမောင်လှိုင်၊ ဇနီး ဖြစ်သူမကတုံးကတော့ ကွမ်းရာသီ တွင် ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာကလေးများသို့ ကွမ်းခူးလိုက်ရင်း ကိုမောင်လှိုင်ကို ကဖက်တလမ်းမှ ပါရမီကူဖြည့်ပေး မှင်း။

ကျွန်တော်နေသော အိမ်က လေး၏ မျက်စောင်းထိုးတွင်တော့ ပါဘတ်အင်းရွာသူရွာသားများ ဂုဏ်သိတင်းဆောက်တည်ကြရာ ရွာလယ်ဝတ်ကျောင်းကလေးရှိ သည်။ ထိုကျောင်းကလေးတွင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဟူ၍ မရှိ။ ဝါ

တွင်းကာလရောက်လျှင် ရွာသူရွာ သားဥပုဉ်သီတင်းဆောက်တည် နိုင်ရန် အနီးအပါးရွာကလေးများ မှ ဆရာတော်များကို အလှည့်ကြ ပုင် ဖိတ်ကာသီလဆောက်တည် ကြ၏။ ထိုရွာလယ်ဝတ်ကျောင်း ကလေးတွင် တစ်ခါက ဦးထွန်းငြိမ်း ဟူသော ငါးဘတ်အင်းရွာသား တစ်ဦး ဦးနန္ဒဟူသော ဘွဲ့ဖြင့် ကျောင်းထိုင်ခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် ဦးနန္ဒဟူ၍ တရွာလုံးက အမည် မတွင် ဦးထွန်းငြိမ်း ဆရာတော်ဟူ ၍ သာအမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးမောင်လှိုင် ၏ ကွမ်းခြံလေးများက ဘေးချင်း ကပ်လျက်တည်ရှိပြီး ခြံကလေးနှစ် ခု၏ အဆုံးမှာတော့ ရိုးတန်းဟူ သော ချောင်းကလေးက ရစ်တွေ ပတ်ရံကာ စီးဆင်းနေသည်။ မိမိ

တို့၏ ခြံကလေးများ သို့သွားသည်။ အခါတိုင်း ထိုရွာလယ်ဝတ်ကျောင်း ကလေးနံဘေးမှ ဖြတ်၍ သွားရသည်။ ရွာလယ်ဝတ်ကျောင်းကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမောင်လှိုင်တို့၏ ခြံကလေးများ၏ ထိပ်တွင်ရှိသည်။ ကျောင်းကလေးသည် နေသူတစ်ဦးတယောက်မျှ မရှိပဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကျောင်းကလေးနံဘေးမှ ညအခါ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာပြုသည့် အခါတိုင်းဘာ ကြောင့်တော့မသိ။ ဟိုဟိုသည် သည်ကြည့်ရင်း ကျောချမ်းမိသလို လိုတော့ရှိမိ၏။ ကျောင်းကလေးထဲတွင် ပိန္နဲ ဥသျှစ်၊ မာလကာပင်များ က ကြီးမားသော ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များက တစ်ချက်တစ်ချက်ပဲ့တင်ခတ် လျှက်ရှိသည်။ ဝတ်ကျောင်းကလေး၏ အနောက်

ဖက်(၂)ကိုက် (၃) ကိုက်အကွာတွင် ကြီးမားသော စားဖိုဆောင်ကြီးနှင့် ကုဋီ (အိမ်သာ)တစ်လုံးကလူသူတိတ် ဆိတ်နေသော ကျောင်းကလေးကို ပို၍ ခြောက်ချားဖွယ်ဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်ပေးနေလေတော့သည်။ ပေါက်ပေါက်များသွန်ကျဲ ချလိုက်တော့သည့်အလား တစ်ဝေါဝေါ်တဖျောက်ဖျောက်ကြွေဆင်း ရင်မိုးသီးမိုးမျောက်များက ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ကစင့်ကလျာလွင့်ကြွေကျရောက်လာပြန်၏။ ထို့နောက် အသံအနည်းငယ်လျော့သွားပြီး တဖွဲဖွဲဆက်ကရွာနေပြန်သည်။ မိုးသက်လေလေးများက သစ်ရွက်ဝါးရွက်များကို တွဲခိုစီးနင်းရင်း တရွှားရွှား တဖျောက်အော်မြည် တိုက်ခိုက်နေသည်။

သည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ဟူသော ခွေးတကောင်၏ အသံကြောင့် သုံးထောင့် ဓါတ်မီးလေးကို ဆွဲကာ ကွမ်းခြံလေးပေါ်သို့ ဝှေ့ကျော်ထိုးလိုက်ရင်း မိမိခြံကလေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်နေသော ဦးမောင်လှိုင်ကွမ်းခြံကလေးပေါ်သို့လည်း လှမ်း၍ ထိုးလိုက်သည်။ မည်သို့သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတစ်ရာမျှ မတွေ့ရ။ ဤရာသီကာလမျိုးတွင် ခြံလုပ်သောခြံသမားများမှာ ညဖက်တွင် မိမိတို့ ခြံကလေးများ ဖော်သို့ ဆွားရန် ညအိပ်ကာစောင့်ကြရ၏။ ထိုသို့မစောင့်ရင်လည်း မဖြစ်၊ ဒီနှစ်ကွမ်းဈေးကကောင်းသည်ဟု တစ်ပတ်ကျော် ကဆိုလျှင် လှထွန်းတို့ခြံက သောင်းဂဏန်းနီးနီးကန်ကြာတော့ မြောက်ဖက်မှ

လေများ၏ အော်မြည်သံများနှင့် အတူမိုးကသည်းသည်းမည်းမည်း အော်မြည်ဟစ်ကြွေး ရွာသွန်းလာပြန်သည်။ မိမိခြံကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်ရင်း ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကလေးအား မီးညှိကာ မိုးသံများကို နားထောင်ရင်းဆေးလိပ်ကို သောက်နေမိသည်။ တမိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ တသဲသဲရွာသွန်းနေသော မိုးသည် ရုတ်ချည်း ကောက်ခါငင်ခါရပ်တန်သွားသည်။

“ဟေ့ ကျော်ညွန့် ကျော်ညွန့် ရေ” ဟုသည့် တဖက်ခြံကလေးဆီမှ ဦးမောင်လှိုင်၏ ခေါ်သံကြောင့်

“ဗျို့ အဘလှိုင်ကျွန်တော် ရောက်နေပါပြီအဘ” ဟု ပြန်၍ အသံပေးလိုက်သည်။

“မင်းရောက်တာကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မိုးရွာခင်လေးကပဲ

ဆိုပါတော့”

“အေး အေး အသံပြုကြည့်
တာပါကွာ ဒါနဲ့ မင်းဘာလုပ်စရာ
ရှိလဲ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး အဘလှိုင်”

“အေး ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့ခြံ
ဘက်ဆီကူးခဲ့ကွာ အဖန်ရည်လေး
သောက် ရင်းစကားပြော ကြရ
အောင်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

အဘလှိုင်စကားဆုံးတော့ သုံး
ထောင့်ထိုးဓာတ်မီးလေးကို တဖက်
ကိုင်ဆောင်ကာ အဘလှိုင်၏ ခြံတဲ
ကလေးရှိရာဆီသို့ ကူးလာခဲ့တော့
သည်။”

အဘလှိုင်ခြံတဲကလေးသို့ တိုး
ဝင်လိုက်တော့ ရေနွေးကရားအိုး
ကလေးတလုံးနှင့် အတူ ထန်းလျက်
ခဲလေးများကို ထည့်၍ အသင့်

စောင့်ကြိုနေသော အဘလှိုင်က
တွေ့ရသည်။ ရေနွေးတစ်ခွက်က
ဲ့ လိုက်ရင်း ဝွတ်ကနဲ မည်အော
သောက်လိုက်ပြီးမှ

“ဟေ့ကောင်ကျော်ညွန့်”

“ခင်ဗျာ . . . အဘလှိုင်”

“ပရလောက တကယ်ရှိ ဆ
တာ မင်းလက်ခံလား” ဟူ၍ ဆိုင်
မဆင်း , ပုံမဆင့် မေးလိုက်သည်
ကျွန်တော်တွေ့တွေ့ဆဆပြု၍

“လက်ခံပါတယ် . . အဘ

“အေး မင်းလက်ခံတယ်
ရင်တော့ ပြောပြရအုံးမှာပေါ့ကွာ
ဟု စကားစလိုက်သည်။
နောက် မိမိတို့၏ ခြံထိပ်မှာ ရှိ
တဲ့ ဝတ်ကျောင်းကလေးဆီ
လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြရင်း . . ”

“ဟော ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်

တို့ခြံထိပ်မှာရှိနေတဲ့ ဝတ်ကျော

ကလေး "

အဘလှိုင်လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီသို့ အကြည့်တစ်ချက်ကိုပို့လိုက်ရင်း အမေးတခုကို စတင်လိုက်သည်။

"အဲဒီဝတ်ကျောင်းလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘလှိုင်"

"အေး အဲဒီဝတ်ကျောင်းကလေးရဲ့နံဘေးမှာ ခပ်မြင့်မြင့်အိမ်တစ်လုံးမင်းတွေတယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့ပါတယ် အဘ"

"ဟေ့ အဲဒီအိမ်ဟာ ခုတော့လူလှတို့နေတာပေါ့ကွာ ဟိုတုန်းကတော့ အဲဒီအိမ်နေရာလေးမှာ ဦးမင်းဒင်ဆိုတဲ့ ကွမ်းပွဲစားကြီးတစ်ယောက်အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့ နေခဲ့တဲ့ မနရာပေါ့"

ထို့နောက်စကားကို ဖြတ်လိုက်ရင်း

"ဦးမင်းဒင်က အဲဒီလူလှတို့

အိမ်နေရာမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့ နေထိုင်ပြီး ဒီနယ်တစ်ဝိုက်က ထွက်သမျှ ကွမ်းတွေကို ဝယ်တဲ့ ကွမ်းဒိုင်ကြီး ဖွင့်တယ်။ ရလာတဲ့ ကွမ်းတွေကို တော့ မနက်မနက်မှာ ဟင်္သာတမြို့ကို ကားနဲ့ တင်ပို့ရောင်းချပြီး ကွမ်းပွဲစားလုပ်နေတာပေါ့ ၊ ဒါကြောင့် ဦးမင်းဒင်အိမ်ကို ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်၊ ကုန်သည်မှန်သမျှ ဝင်ကြထွက်ကြနဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ ပြတ်တယ်မရှိဘူး ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဦးမင်းဒင်နေတဲ့ အိမ်ကို ဘယ်ရပ်ဘယ်နယ်ကမှန်းမသိတဲ့ လူစိမ်းနှစ်ယောက်က ဦးမင်းဒင်ကို

(၃) (၄) ရက်တည်းခို

နေထိုင်ကျပြီး တစ်ရက်မှာတော့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ဦးမင်းဒင်

ကို

“ခင်ဗျားအိမ်ဟာ သိုက်တခု ရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာကြနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခိုက်တတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ကို ရွှေ့ရင်ရွှေ့၊ မရွှေ့ရင် သိုက် ကိုတူးပြီး ပြောင်းပစ်မှ ကောင်းမယ် ဆိုပြီး အဲဒီသိုက်ရှိတဲ့ နေရာကိုတူးဖို့ ပြင်ဆင်တော့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး အဘလှိုင် သူတို့ က သိုက်ဆရာတွေမို့လား”

“အေး ပေါ့ကွာ သိုက်ဆရာ ဆိုတာ နောက်မှသိရတာ လာတုန်း ကတော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ကုန်သည်လိုလို ဘာလိုလိုပေါ့”

ထန်းလျက်ခဲလေးတလုံးကို ကောက်ခါစားလိုက်ရင်းမှ

“အေး အဲဒီတုန်းက ငါမှတ်မိ တယ် တူးတဲ့သူတွေက ဖိုးကျား ရယ်၊သိန်းရွှေရယ်၊ ဇုန်းမောင်ရယ်

(၃)ယောက်ပေါ့ သိုက်တူးကြ နံနက်မှာ အဲဒီသိုက်ဆရာဆိုတဲ့ လူက ဦးမင်းဒင်ရဲ့ အိမ်ခေါင်းရင် နားလောက်ဆီမှာ ကန်တော့ပုံ ကြီး တပွဲကို ပေးရင်း ဆန်မန်းတွေ ဆုပ် ဆုပ်ကြတော့တာပဲ ပြီးတော့ လည်း ကြလိုက်တဲ့ ဆန်မန်းတွေ တဲ့ နေရာဟာ သိုက်ရှိတဲ့နေရာ ဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာကိုတူး လို အမိန့်ပေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆန်မန်းတွေ နောက် ဆုံးစုပုံနေတဲ့ နေရာတ စည်းဝိုင်းဝိုင်းပြီး “ကဲ စတူး” လို အမိန့်လည်း ပေးလိုက်ရေ ဖိုးကျားတို့လူစုက ပေါက်တ တရွင်းပြားတွေနဲ့ တူးကြတယ် သိုက်ဆရာနှစ်ယောက်က တေ စည်းဝိုင်းကိုပတ်ပြီး မန်းမှုတ် ရွတ်ဖတ်နေကြတယ်။

“ဒီလိုနဲ့”

“အဲဒီလိုတူးတော့ ဘာတွေ အကြောင်းစုံကို ပြောပြခဲ့ကြတာ”
တွေ့ရလဲ အဘလှိုင်” စကားဆုံးတော့ အတန်ငယ်မေ့

“အေး . . . အေး ပြောရ သွားသည် ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်
တာပေါ့ကွာ . . .” ကြီးတခုကို ချလိုက်ရင်းမှာ နှစ်ဦး

“ဒါနဲ့ အဘလှိုင်သိုက်ဆရာ သား မည်သည့်စကားမှ မဆို
ဆိုတဲ့ သူတွေရော” ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့ကြ

“အေးငါနဲ့ တွေ့တော့ အဲဒီ သည်။

သိုက်ဆရာဆိုတဲ့ သူတွေလည်း
ဟယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး
အခြေအနေမကောင်းလို့ တစ်ချိုး
တည်းလစ်ပြေးကြတာဖြစ်မှာ ပေါ့
ကွာ ၊ သူတို့ ကျကျနနပြင်ထားတဲ့
ကန်တော့ပွဲကြီးကတော့ အဲဒီနား
မှာ တစ်စစီဖရိုမရဲလွင့်စင်လို့ ဒါနဲ့
ငါလည်း သူတို့(၃)ယောက်ကို
ဦးမင်းဒင် အိမ်ခေါ် သွားပြီး
တုရားစင်က ရေမန်းတွေဘာတွေ
တိုက်လိုက်မှ ကောင်းကောင်း
သတိရသွားပြီး အဖြစ်အပျက်

x x x x x

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်စပျူများ

မိမိခြံထဲ ဆီသို့ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်
ခိုက် အဘလှိုင်ရဲ့ အမေးစကား
ကြောင့်

“ပြန်တော့မလို့လားကွ ကျေ
ညွန့်ရ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘလှိုင်”

“မိုးသည်းနေပါသေးတဝ
ကွာ ပြေးပြေးပေါ့” အဘလှိုင်
စကားအဆုံးမိမိနေရာတွင် ပြ
ထိုင်လိုက်ကာ ရေခွေးကြမ်းတ
ခွက်ကို ငဲ့နိုင် သောက်လိုက်သည်
ပြီးမှ

“ဒါနဲ့ အဘလှိုင်ပြောတဲ့ သို
တူးတဲ့အကြောင်းက ပြီးသွားပြီ
လား”

“ဒိန်း . . ဒိန်း . . ဒိန်း”

ဟူသော မိုးခြိမ်းသံကြီးနှင့်

အတူ တစ်ဝေါဝေါအော်မြည်ရမ်း
ရွာသွန်းလာသော မိုးတို့က ကျွန်
တော်နှင့် အဘလှိုင်တို့နှစ်ဦးရှိသော
တဲကလေးပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်၊

အတန်ကြာစဉ်စားဟန်ပြ
ပြီးမှ “ဘယ်ပြီးလိမ့်အုံးမလဲကွ”

“အဲဒီညမှာ ဘာတွေဖြ
သလဲ သိလား”

“ဘာတွေဖြစ်သလဲဗျ အဘ
လှိုင်”

“ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတာ
ပြောရရင် အဲဒီညမှာ အဘလှိုင်ခြံ
ထဲကလေးမှာ အိပ်နေရင်း အိပ်
မက်တစ်ခုမက်တယ်။ အဲဒီအိပ်
မက်ထဲမှာ ဝတ်ကျောင်းကလေး
နဘေးကနေ တစ်ကိုယ်လုံး အစိမ်း
ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ထွက်လာရင်း၊ အဘခြံတဲ
လေးဆီကို လာနေတာမြင်ရတယ်။
ခြံတဲလေးနားရောက်လို့ ဝင်မယ်
လည်းလုပ်ရော အဘက “ဟေ့
မဝင်နဲ့ လို့ နှုတ်ကလန်အော်ရင်း၊
အဘ လည်း အိပ်ယာကလန်နိုး
သွားတော့တာ ဒါနဲ့ အဘလည်း
ဝတ်ကျောင်းကလေး နဘေးက
သိုက်ဆရာတွေ သိုက်တူးခဲ့တဲ့
မြေကျင်းလေးဆီကို လှမ်းကြည့်

တော့ လရောင်လေးထဲမှာ ဘာ
တွေတွေ့သလဲ မင်းထင်သလဲ”

“ဘာတွေတွေ့လဲ ပြောပါဗျား
အဘလှိုင်ရဲ့။”

“အေးလရောင်ထဲမှာ မြင်ရ
တာကတော့ နေ့ခင်းကသိုက်
ဆရာတွေ သိုက်တူးထားတဲ့
မြေကျင်းကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ
ဝိုင်းပတ်ပြီး တစ်တောင်သာသာ
လောက်ရှိတဲ့ ဖိုးသူတော်တွေလေး
တွေ ကခုန်နေတာတွေ ခဲ့ရတယ်။
သူတို့ လည်ပင်းမှာလည်း ပုတီးဖြူ
လေးတွေကို ဆွဲထားကြတယ်။
သူတို့ သိုက် ကို လာတူးတာ
မအောင်မြင်လို့ ပျော်ရွှင်ပြီး ကခုန်
နေကြတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ အေး
ဒါကြောင့် ပရလောကဆိုတာ မင်း
ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ အခိုင်အမာနီ
နေတာတော့ သေချာသယ်။”

ဂဗိဂုဆန်ကြွယ်ဝထူမြှာ

အဘလှိုင်ကိုယ်တွေပဲလေ”
ထို့နောက်တွင်တော့ ရိုးတန်း
ရွာကလေးဘက်ဆီမှ သန်းခေါင်
ကြက်တွန်သံတစ်ချက်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

တစ်ချက် ကံလော့၊ စိမ့်ကနဲနေ
အောင် အေးချမ်းရင်း ဆွေးဆွေး
မြေ့မြေ့ တိုက်ခိုက်လိုက်တော့
သည်။

ဆုမွန်နိုး (ဟမ်ဟမ်)

“ကဲ ကဲ မိုးလည်းစဲသွားပြီ မင်း
လည်းပြန်ချင်ပြန်တော့” ဟူသည့်
အဘလှိုင်၏ စကားအဆုံးသုံး
ထောင့်ခါတ်မီးလေးနှင့် ခက်ရင်းကွ
ကို ကိုင်ကာ တစ်ဖက်ခြံရှိ မိမိခြံက
လေးရှိရာသို့ အကူးကောင်းကင်
ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ညိုမှိုင်း
မဲမှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြီး
က အနည်းငယ်ဖြူလျော်သွားရင်း
လင်းလာစပြုနေပြီ ညဦးဆီမှ တစ်ခု
တစ်လေမျှပင် မတွေ့ခဲ့ရသော
ကြယ် စင်ကြယ်စလေးများပင်လျှင်
ဟို တစ်လုံး ဒီတလုံးထွက်ပေါ်
စပြုရင်း မိုးသက်လေပြေလေး

အိမ်ထောင်ရေး
အိမ်ထောင်ရေး
1966

ရောက်သည်မှာ (၂)လ၏ ဟိုမှာ
ဘက် (၃)လပင် သိသိစွန်းခဲ့ချေပြီ
ပဲ...။

အိမ်ရာပမာ ဖိတ်မာယာ

သိန်းသန်းအောင်

(မြင်းခြံ)

သူ့အိမ်ပေါက်ဝသို့ရောက်
သည်နှင့် ခြေစုံပစ်ရပ်လိုက်၏။ ရှေ့
ကုလုရုံ တံခါးချပ်များကို ကြီးမား
သော အာမခံသော့ခလောက်ကြီး
က သစ္စာရှိရှိဖြင့် တာဝန်ကျေပွန်စွာ
ကမ်းဆောင်နေဟန် ပကတိငြိမ်
သက်လျက်၊ တင်နိုင်ဝင်းအိမ်ပြန်မ

ခေတ္တမျှတော့ဝေထေးဝိုင် နေ
ရာမှ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အာရုံကို
စုစည်းယူလိုက်၏။ ပြီးလေမှ သူ့
လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းကို နှိတ်၍
အိမ်တံခါးသော့ကို ယူလိုက်ပြီး
သော့ခလောက်ကြီး၏ သော့
ပေါက်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ
လှည့်လိုက်၏။ သော့ခလောက်က
“ကလစ်”ခနဲမမြည်၊ ဂျိုးကိုက်နေ
ဟန်ပင်၊ တင်နိုင်ဝင်း ဒုတိယအ
ကြိမ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ
မှ ဖျောက်ခနဲအသံနှင့်အတူ သော့
ခလောက်ကြီးလက်လျော့သွားလေ
တော့သည်။

တံခါးမကြီးကိုဖွင့်၍ အိမ်
အတွင်းသို့ဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်လိုက်

ဂုဗ္ဗဂုဗ္ဗနိဗ္ဗာန်

သည်။ သူ့မျက်နှာကို ပါးလွှာသော အမျှင်တန်းတို့ဖြင့် ပင့်ကူအိမ်တို့ နေရာယူထားသည်ကို သတိထား လိုက်မိသည်။ သည်နောက်တွင် ပြတင်းတံခါးပေါက်များကို လိုက် ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ အိမ် အတွင်းရှိ ပရိဘောဂတွေမှာ နေရာ မပျက်ရှိနေသော်လည်း ၎င်းတို့၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်များတွင် ဖုံးမှုန့်တွေ က မိတ်ကပ်လိမ်းချယ်ထားသလို ပါပဲလား။

တင်နိုင်ဝင်းက လက်ဆွဲ အိတ်ကိုချ၍ ကြက်မွေးဖြင့် ဖုံးမှုန့် နှင့်ပင့်ကူမျှင်တို့ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက် ရပါလေ၏။ ပြီးလေမှ သူတို့၏ အိပ်ခန်းလေးဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက် ၏။ သို့တမင်ငြား အိပ်ခန်းအတွင်း

သို့ ဝင်ရန် ဝန်လေးနေဟန် ရှိနေ သည်။ သည် အိပ်ခန်းလေးက သ နှင့်ဖုံးဖြစ်သူ မေသူထက်တို့ အိပ် စက်ရာ ဝိမာန်လေးရယ်လေ။ တစ် အောင်လောက် ကြက်သေသေ နေရာမှ ခန်းစီးလိုက်ကာကို မရွံ့ အတွင်းဘက်ဆီသို့ တင်နိုင်ဝင် ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ နှစ် ယောက် အိပ်ကုတင် ခပ်နိမ့်နိမ့်လေ က အထီးကျန်ဆန်စွာ တည်ရှိနေ ချေသည်ပဲ။

နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက် မည်သော စွယ်တော်ရွက်ကဲ့သို့ နှစ် ဦးပေါင်းမှ တစ်ဘဝမည်သော သူတို့၏ မေတ္တာရိပ်မြဲချစ်ဝိမာန်ဘ လေးထဲမှ တင်နိုင်ဝင်းအား အထိ ကျန်ဆန်စွာ ထားရစ်ခဲ့လေသော ချစ်ဇနီးမေသူထက်ကို ယခုလို တမ်းကလွမ်းရနေဆဲပါ။ အိပ်ခန်း

လေးအတွင်းသို့ဝင်၍ ကုတင်နိမ့်
 နိမ့်လေးပေါ်သို့ အသာပင် တင်နိုင်
 ဝင်းထိုင်ချလိုက်၏။ အိပ်ခန်းအ
 တွင်းဝယ် မေသူထက်၏ အငွေ့အ
 သက်တို့က ရှိနေဆဲပါပဲလား။ ဘာ
 ကိုပဲကြည့်ကြည့် မေသူထက်နှင့်
 ပတ်သက်သော အရာတွေချည်း။
 တစ်ချိန်က မေသူထက်၏ ခြေရာ
 လက်ရာတွေချည်းဖြစ်ပါလေ၏။
 အရာရာမှာ မေသူထက်၏ အရိပ်
 အငွေ့များနှင့် မကင်းခဲ့ပေမယ့်
 စုတော့ဖြင့် ပိုင်ရှင်မဲ့အခြေအနေသို့
 ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ မကြာသေး။
 ဟို . . လွန်ခဲ့သည့် သုံးလကျော်
 ကျော်လောက်ကပင် ဆိုကြပါစို့။
 တကယ်တော့ တင်နိုင်ဝင်း အသက်
 မကချစ်ခဲ့ရသော မေသူထက်တစ်
 ယောက် လူ့လောကကြီးထဲမှ အပြီး
 အပိုင်ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရချေပြီတည်း။

ချစ် ဇနီး : သည် တစ် ယောက်
 ရုတ်တရက်လူ့လောကကြီးအတွင်း
 မှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရင်နှင့်
 အောင်ချစ်ခဲ့ရသည့် တင်နိုင်ဝင်းအ
 ဖို့ အလွမ်းနာကို ပြေသိမ့်စရာ အ
 ပြေရှာမရလေသောအခါ စိတ်ပြေ
 လက်ပျောက် ခရီးတစ်ထောက်
 ထွက်ခဲ့မိခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ သို့
 တမင်ငြား သူ့အတွက်တော့ မေသူ
 ထက်ကိုသာ တမ်းတနေဆဲ . . မှန်း
 ဆနေဆဲ . . လွမ်းနေရဆဲ . . . ။

သူတဝထဲမှ ပြေးထွက်သွား
 ခဲ့ရသော မေသူထက်၏ နောက်ဆုံး
 နေ့ရက်များကို တင်နိုင်ဝင်းစိတ်ထဲ
 ပြန်ပြောင်းမြင်ယောင်လာမိသည်။
 ထိုနေ့က မိုးသည်းထန်စွာရွာခဲ့
 သော တစ်ညနေရယ်လေ . . . ။

ဂဗ္ဘိဂ္ဂဆန်ကြွယ်စွယ်များ

အခန်း (၂)

သူတို့နှစ်ဦး တက္ကသိုလ်
 ရောက်မှတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ပထမ
 နှစ်တွင် သူငယ်ချင်းအနေအထား
 တွေ့ခဲ့ရာမှ ဒုတိယနှစ်တွင် ချစ်သူ
 တို့ဘဝရောက်ခဲ့ကြရသည်။ သူတို့
 ဘဝအစစအဆင်ပြေခဲ့ကြသည်ဟု
 ပင်ဆိုကြပါစို့။ နှစ်ဘက်မိဘများ
 သဘောတူညီကြသဖြင့် လည်း
 ကျောင်းပြီးသည်နှင့် မင်္ဂလာအခန်း
 အနားကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ပြု
 လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ တင်နိုင်ဝင်းအ
 တွက် ပို၍ အဆင်ပြေသည်က ဘွဲ့
 ရပြီးသည်နှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်
 အလုပ်ဝင်ရသည်။ အလုပ်က ပြည်
 နယ်၏ နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ
 ပဲဖြစ်သည်။ သည်တော့ မိဘများ
 နှင့်အတူမနေဖြစ်ကြ၊ တစ်အိုးတစ်
 အိမ်ထူထောင်နေကြရသည်။

ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ

တွက် လွတ်လပ်မှုဆိုသည်မှာ ဘဝ
 အရာနှင့်မှ လဲနိုင်သည့်ကိစ္စမဟုတ်
 ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လွတ်လွတ်
 လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် နေ
 ကြရသည်။ အချိန်ပို အလုပ်ဆင်း
 သည်။ အိုဗာတိုင်ကြေးရပေမဝ
 လင်နှင့်မယားထိတွေ့ချိန်က နည်း
 ပါးလှပါတိခြင်း၊ ကြားလေသွေးရ
 ဝေးသည်ထင်ရသည့် အချိန်အ
 မျိုးမို့ မေသူထက်အနေဖြင့် တင်နိုင်
 ဝင်း၏လုပ်ငန်းအပေါ် အားမဝ
 အားရခံစားခဲ့ရသည်။ တကယ်
 တန်းဆန်းစစ်ကြည့်လျှင်တင်နိုင်
 ဝင်းတို့အိမ်ထောင်သက်မှာ တ
 နှစ်တင်းတင်းပင်မပြည့်တတ်သေး
 တစ်နေ့လုပ်ငန်းခွင်မှတ
 နိုင်ဝင်းအချိန်စောစောပြန်လာခဲ့ရသည့်
 ယခင်ရက်များဆိုလျှင်တင်နိုင်ဝင်း

အလုပ်မှအပြန်မေသူထက်က အပြန်ဖြင့် ဆီးကြိုနေခဲ့သည်သာ၊ ထိုနေ့ကမေသူထက်အိမ်မှာမရှိတင်နိုင်ဝင်းမှာဆီးကြိုမည့်သူမရှိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သည်ကနေ့မှတင်နိုင်ဝင်းလုပ်ငန်းခွင်မှ စောရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေရသော မေသူထက်အဖို့ငွေနေသည်ပင်ထင်၊ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ နေအိမ်သို့ အလည်အပတ်သွားနေဟန် ရှိသည်။ တင်နိုင်ဝင်းကထိုသို့စဉ်းစားရင်းသူ့တွင်ရှိသောသော့ဖြင့်ဖွင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မကြာမတင်မမျှော်လင့်ဘဲမိုးက သည်းထန်စွာရွာချလိုက်ပါသည်။

မိုးကတော်တော်နှင့် မတိတ်၊ မေသူထက်အနေနှင့်လည်း သည်မိုးရေထဲတွင်ပြန်လာလိမ့်အံ့

မည်မဟုတ်၊ တင်နိုင်ဝင်းကအိမ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ အဝတ်အစားများကို လဲဝတ်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်မေသူထက်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမတွင် မိုးကိုကာကွယ်ရန် တစ်စုံတစ်ရာမျှမပါလေခဲ့။ မိုးထဲရေထဲမှာပင်တစ်ကိုယ်လုံး စိုစိုရွှဲရွှဲနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ တင်နိုင်ဝင်းပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့တော့မေသူထက်ဖင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မိုးရွာကြီးထဲ . . . ဘာလို့ တစ်ယောက်ထဲပြန်လာခဲ့ရတာလဲ ထက်ထက်ရယ်၊ အအေးမိပြီးဖျားနေမှဖြင့်၊ မိုးတိတ်မှပဲ ပြန်ခဲ့ရောပေါ့”

မေသူထက်က မျက်နှာပေါ်မှမိုးရေစက်များကို လက်ဖြင့် သပ်၍ ခါထုတ်နေခိုက် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် တင်နိုင်ဝင်းကပြော

ဂဗိဂုဆန် ကြယ်ဝတ္ထုများ

လိုက်၏။

‘အို . . . မိုးက ဘယ်တော့မှ တိတ်မှန်းမှမသိတာ နောက်ပြီး မောင်ပြန်ရောက်လို့ထက်ကိုမတွေ့ရင်စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ . . . ’

‘အော် . . . ထက် . . . ရယ်တင်နိုင်ဝင်းက ဒါပဲပြောပြီး အိပ်ခန်းတွင်းမှဟဘက်ပွပွကြီးကို ယူပေးရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေသော ဇနီးဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးရေများကြောင့် မေသူထက်အဝတ်အစားများက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို တပ်ကပ်သပ်သပ်နှင့်ရှုပ်လုံးဖော်ထားဘိသကဲ့သို့ရှိနေသည်။ ပန်းဝုံဆရာတစ်ဦးထုလုပ်ထားသော သူယောင်မယ်၏အလှမျိုးပါတကား။

မေသူထက်၏ငါးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကိုကြည့်၍ ပင့်သက်တစ်

ချက်ရွက်လိုက်မိပါလေ၏။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး၏ လှိုလှိုလှိုနေသည့်အနေအထားမျိုးမဟုတ်၊ ပကတိနုပျိုသစ်လွင်နေဆဲပါတကား။

“ရေခိုးခန်းမှာရေထပ်ခိုးပြီးမှ အဝတ်အစားလဲလိုက်လေ၊ ထက်သောက်ဖို့မောင်ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်ဖျော်ထားလိုက်မယ်နော် . . . ”

မိမိ၏ဇနီး၏အလှဝယ်နစ်မြောနေရာမှ သတိရဟန်ဖြင့် တင်နိုင်ဝင်းကပြောလိုက်သည်။ မေသူထက်က တင်နိုင်ဝင်းအား ပြုံးစစမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးကို မသိမသာညိတ်ပြလိုက်ပါလေ၏။ တင်နိုင်ဝင်းကော်ဖီဖျော်နေချိန်ဝယ်မေသူထက်၏ရေခိုးခန်းတွင်းမှ ရေခိုးနေသံကိုကြားလိုက်ရတော့သည်။

ကြိုက်မှာ..."

အခန်း(၃)

မေသူထက်စကား

နောက်တစ်နေ့တွင် မေသူ ထက်မိုးမိရာမှ အအေးပတ်၍ ဖျားတော့သည်။ တင်နိုင်ဝင်းက အိမ်သုံးဆေးသေတ္တာမှ အဖျားဖြတ်ဆေးကိုယူ၍ မေသူထက်ကိုတိုက်သည်။

ကြောင့်တင်နိုင်ဝင်း၏စိုးရိမ်စိတ်တွေလျော့ကျသွားရတော့သည်။ ကုမ္ပဏီရောက်လို့လုပ်ငန်းဝင်သည့်တိုင်သူ့စိတ်အစဉ်က ဇနီးသည်မေသူထက်ထံသာ ရောက်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်မမျှော်လင့်သောတာဝန်ပေးမှုကို ရလိုက်ရတော့သည်။ ကုမ္ပဏီ၏ဆောက်လုပ်ဆဲအဆောက်အဦးအတွက် လိုအပ်နေသော ဘီလပ်မြေများကိုတင်နိုင်ဝင်းကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ သွားရောက်သယ်ဆောင်ရမည့်တဲ့လေ။

‘မောင်... အလုပ်သွားလို့ ဖြစ်ပါမလားထက်မဖြစ်ရင် ကုမ္ပဏီကို မောင်ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာမယ်လေ။ တော်ကြာထက်တစ်ယောက်တည်း ကားဝယ်နေမှာစိုးရတယ်...’

ထိုတာဝန်ပေးမှုကြောင့် တင်နိုင်ဝင်းဦးနှောက်စားသွားရတော့သည်။ အိမ်မှာကလူမမာဇနီးသည် တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ကုမ္ပဏီ၏တာဝန်ပေးမှုကလည်း ရှောင်လွှဲ၍မ

ထက်... နေရထိုင်ရတာ ဒီလောက်ကြီးမဆိုးပါဘူးမောင်ရယ်။ ဆေးသောက်ထားတာပဲ။ တော်ကြာဆိုပျောက်သွားမှာပါ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆိုတော့ မောင်ခွင့်ယူတာကိုသူတို့က ကြိုက်ချင်မှ

www.burmeseclassic.com

ဂုဏ်ရတနံ ကြယ်ဝတ္ထုများ

ရစကောင်း၊နောက်ဆုံးတွင် ကုမ္ပဏီ
 မှသူ့လက်အောက်အလုပ်သမားတစ်
 ယောက်၏ဇနီးဖြစ်သူကို အကူ
 အညီတောင်း၍မေသူထက်အားပြု
 စုစောင့်ရှောက်ရန်တာဝန်ပေးခဲ့ရတော့
 သည်။ တင်နိုင်ဝင်းဘဝဝယ်အခါ
 ခပ်သိမ်းအဆင်ပြေခဲ့ချည်းသည်သာ၊
 သည်တစ်ခါတော့မဟုတ်ပါလေတော့
 ပစ္စည်းသယ်သူရာတွင် အဆင်မ
 ပြေသဖြင့်၎င်းမြို့မှာပင်နှစ်ညအိပ်ခဲ့
 ရသည်။မိမိနယ်စပ်မြို့ရောက်တော့
 လည်းချက်ချင်းအိမ်ပြန်၍မဖြစ်၊
 ပစ္စည်းနှင့်စာရင်းသေချာစွာအပ်ပြီး
 လေမှအိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။သူပစ္စည်း
 များအပ်ချိန်တွင် ကုမ္ပဏီမှ လူများ
 ၏တစေ့တစောင်းကြည့်ရှုခြင်းကို
 ခံခဲ့ရသည်မို့ စိတ်ထဲတွင်မကျေမနပ်
 ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။သို့တမင်ငြားသူ
 တို့ကတွေ့၏အကြည့်ကတစ်ခုခုတော့

ထူးခြားနေသလိုပင်။
 အိမ်သို့ တင်နိုင်ဝင်းအ
 မောတကောပင်ပြန်ခဲ့ရသည်။
 သူ့အိမ်တွင်ကုမ္ပဏီမှလူအချို့တွေ့
 လိုက်ရသဖြင့် သူမရှိစဉ်ကာလအ
 တွင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ကူညီ
 စောင့်ရှောက်မှုပေပဲဟုစိတ်သက်
 သာရာရသွားသည်။သူမရှိခိုက်ဇနီး
 ဖြစ်သူမေသူထက်အနီးတွင်စောင့်
 ရှောက်မည့်သူတွေအများသားရယ်
 ပေါ့။

သို့စဉ်တိုင်. . . .

တင်နိုင်ဝင်းအလာ
 ကောင်းသော်လည်းအခါနှောင်းခဲ့
 ခဲ့ပြီတည်း။မေသူထက်သူ့ကိုပင်မ
 စောင့်တော့၊မိမိအအေးပတ်၍ဖျား
 ရာမှ နမိုးနီးယားဝင်ကာလူ့လော
 ကနှင့်အတူ သူ့ကိုပါ စွန့်ခွာသွား
 ပြီတဲ့လေ၊တည်ဆောက်ပြီးသူထ

၏အိမ်ထောင်သက်ကလေးတစ်နှစ် ပြည့်လုဆဲဆဲမှာပင် ပြိုကွဲပျက်စီးရ ချေပြီ ကော။ တင် နိုင် ဝင်း မှာ ဖာဇူကြီးပမာဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့ သည်။

ကုမ္ပဏီမှလူကြီးများက မေသူထက်အခြေအနေမကောင်း ဖွံ့ဖွံ့ဆက်အကြောင်းကြားခဲ့ရာတွင် လည်းနယ်စပ်မြို့ဖြစ်သဖြင့်ဖုံးကွန် တက်မရဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော်ဆရာဝန်နှင့်ကုသခဲ့ကြသော် လည်းအခြေအနေကလွန်နေပြီဖြစ် သဖြင့်အားလုံးကစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရသည်မှတစ်ပါး အခြားဘာ မှမတတ်နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ဟု မထက်မသာပြောခဲ့ကြသည်။

နောက် ဆုံးတွင် ချစ်သူ ထက်ထား ဇနီးမယားမေသူထက် ထားနယ်စပ်မြို့လေး၏ သုသာန်

တစ်စပြင်ဝယ်ရင်နှင့်ဖွယ်ဖြင့် အုတ် ဂူသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအမှုကိုပြုလုပ် ခဲ့ရလေတော့သည်။ တစ်ခုတော့ရှိ သည်။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုသလို ထိုနယ်စပ်မြို့လေး၏စရိုက်ပင်ဖြစ် ရလေ၏။ ထိုအရပ်ထိုဒေသတွင် သေဆုံးသူများအားအုတ်ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုကြသည့်အခါဝယ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က ကောင်းမှုအဝဝပြုခဲ့သမျှကို အုတ်ဂူ တွင်ကဗျည်းထိုး မှတ်တမ်းတင်ကြ စမြဲတင်နိုင်ဝင်းအနေဖြင့်သူများနည်း တူဇနီးမေသူထက်အတွက်အခြား တစ်စုံတစ်ရာမျှရေးသားဖော်ကျူး ခြင်းအမှုကို မပြုလုပ်ပါလေခဲ့။ သူ့ ရင်တွင်းခံစားချက်များကိုသာမေသူ ထက်၏အုတ်ဂူတွင်ကဗျည်းထိုး ရေးသားထားလိုက်ပါလေ၏။

ဂဗိဂုဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

မေသူထက်၏အုတ်ဂူ ထက်တွင်ထင်ထင်ရှားရှားရေးသား ဖော်ကျူးထားသည်က...

'သစ္စာခိုင်မြဲမေတ္တာပြိုင်ဆဲ ရွှေလည်တွဲလျက်၊ပေါင်းဖက်မကြုံ ဤလူ့ဘုံမှရေစက်ကုန်၍သေဆုံး ရသည်။ ဘဝတစ်သက်တာ၊မမေ့စ တမ်း... 'ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၄)

ယခင်အရက်မသောက် တတ်သည့် တင်နိုင်ပင်းချစ်ဇနီးမေ သူထက်သေဆုံးသည့်နောက်စိတ် ပြေလက်ပျောက်အရက်သောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ မေသူထက် ကိုသတိရတမ်းတလွမ်းဆွတ်နေခြင်း မှ စိတ်သက်သာရာရလေမလား ဟူသော အတွေးစိတ်ဖြင့် အရက်

ကိုအဖော်လုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါ ငါ။

သည်ညနေအရက်ဆိုင် အပြန်အိမ်ကိုမဝင်တော့၊ အ ရောက်လျှင်သူ၏အထီးကျန်သ ကဇနီးသည်ကိုပို၍ပို၍အောက် တမ်းတမိသည်သာ ဖြစ်နေမည် ဟုတ်ပါလား၊တင်နိုင်ဝင်းသည်က အရက်ကိုပို၍ အစာအိမ်တွင်း လောင်းသွင်းမိခဲ့သည်။အရက် ဝေဝေအနှိန်လေးကမတွေ့ရ မ ရသည်မှာ နှစ်လကျော်ပြီဖြစ်သ ငါ့ မေသူထက်၏အုတ်ဂူရှိရာသုသာ တစ်စပြင်သို့ခပ်ထွေထွေပြင်ရော လာခဲ့သည်။ သူ့သာန်သင်္ချိုင်း သည်ကလူသူအရောက်အပေါ် နည်းပါးသောအရပ်ရယ်လေး နိုင်ဝင်းတစ်ယောက်သာ အရက်မူးမူးဖြင့်စိတ်သူးပေါ်

ဂုဏ်ဂုဏ်ကြယ်ဝတ္ထုများ

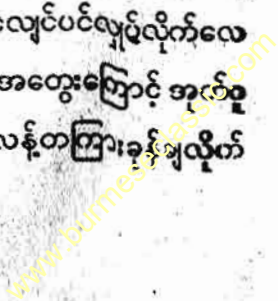
ရောက်လာခဲ့ခြင်းမျှသာ။

မေသူထက်၏အုတ်ဂူထက်တွင် သစ်ရွက်ကြွေတို့ကပလူပျံနေသည်။ နှစ်လတာကာလအတွင်းပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော်လည်း အမိုးအကာမဲ့ဖြစ်နေသော အုတ်ဂူတိုင်းမှာ သစ်ရွက်အမှိုက်သရိုက်တွေအပြည့်နှင့်သာဖြစ်သည်။ ကင်နိုင်ဝင်းကအခြားအုတ်ဂူများရှိရာဘေးဘီသို့ရိုဝေနေသောမျက်လုံးများဖြင့်ဝေကစားကြည့်လိုက်၏။ အုတ်ဂူတစ်ဂူ၏ ဘေးတွင် တံမြတ်စည်းကိုယူ၍ ချစ်ဇနီးဖြစ်သူ၏အုတ်ဂူပေါ်ရှိသစ်ရွက်ခြောက်များအားတင်နိုင်ဝင်းကဖယ်ရှားသုတ်သင်၍ရှင်းလင်းပစ်လိုက်၏။ မေသူထက်အုတ်ဂူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်အား သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီးသောအခါ နေမင်း၏လင်းရောင်ခြည်ဖျော့ဖျော့

ကပြီလုလုဆဲအချိန်ပင်ရောက်နေချေပြီတည်း။

ယမကာ၏ အချိန်နှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့ရသည့် လှုပ်ရှားမှုတို့ ပေါင်းစပ်သွားသောအခါ မောဟိုက်နှွမ်းနယ်မှုများဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သည်တွင်ပင် မေသူထက် ၏ အုတ်ဂူအနီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ ပြီးနောက် ကျယ်ပြန့်သော အုတ်ဂူတစ်ခု၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း အနားယူလိုက်မိလေတော့သည်။ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့လှေလျောင်းရာအုတ်ဂူကသိမ့်ကနဲတုန်လှုပ်သွားခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြေငလျင်ပင်လှုပ်လိုက်လေသလား၊ ထိုအတွေးကြောင့် အုတ်ဂူပေါ်မှ အလန့်တကြားခန့်ချလိုက်

ဂုဗ္ဗိဂုဗ်နိ ကြယ်ဝတ္ထုများ

၏။ မြေပြင်ပေါ်ခြေချမိသည်နှင့်သူလဲ
 လျောင်းခဲ့သော အုတ်ဂူမှဖွားကနဲဖုန်
 မှုန့်တွေနှင့်အတူ ပွင့်တွက်လာ
 တော့သည်။ တင်နိုင်ဝင်းရုတ်တ
 ရက်ထိတ်လန့်သွားရင်းကြက်သေ၊
 သေသွားသည်။ သူမှိုင်သက်မိ၍
 ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အုတ်ဂူ
 ပွင့်ထွက်ရာအပေါက်မှ အနိုးစုတစ်
 စုထွက်လာတော့သည်။ သို့စဉ်တိုင်
 အနိုးစုက သူ့အားစိုးစဉ်းမျှသတိမ
 ထားသည့်ဟန်ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။
 ဂူပေါက်မှထွက်လာသောအနိုးစုက
 သူ့အုတ်ဂူတွင်ရေးထားသောလူ့
 ဘဝကကောင်းမှုအဝဝအား ချီး
 ကူးထောပနာပြုထားသည့်စာတန်း
 များကို ကြည့်၍ပြုတ်မကျသွား
 သေးသောသွားများပေါ်အောင်ထ
 ဟားဟားရယ်မောနေသေးတော့
 သည်။ အနိုးစု၏ရယ်သံကသူ့

ကအားခြိမ်းခြောက်နေဘိသကဲ့သို့
 ပင်ရှိသည်။ တင်နိုင်ဝင်းမည်သို့မျှ
 မလျှပ်ရှားမီ အနိုးစုက အနိုးရို
 ကျောက်စွန်းကျောက်တတ်တစ်ခုကို
 ယူ၍ အုတ်ဂူတွင်ရေးထားသော
 ကောင်းမှုစာတန်းများကိုတဟား
 ဟားရယ်မောရင်းဖျက်ဆီးလိုက်လေ
 တော့သည်။

၎င်းနောက် ပျက်စီးသွား
 သောစာတန်းများနေရာတွင်အသစ်
 တဖန်ကဗျည်းစာတန်းများကို
 ပြန်လည်ရေးသားနေပြန်သည်။ ထို
 စာတန်းများက မူလရေးထား
 သော စာတန်းအဓိပ္ပါယ်နှင့်
 ဆန့်ကျင် လျှက်၎င်းသက်ရှိ ထင်
 ရှားရှိစဉ်က မမှန်မကန်ယုတ်မာမှု
 ပြုလုပ်ခဲ့သည့် အပြစ်မှန်များကိုပြန်
 လည် ဖော်ထုတ်ရေးသားလာ
 သောကောင်းမှုစာတန်းများသာဖြစ်

နေပါတော့သည်။ တင်နိုင်ဝင်း
 ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်သုသာန်
 ထစ်ပြင်တစ်ခုလုံးရှိ အုတ်ဂူများမှ
 အရိုးစုများထွက်လာပြီး တဟား
 ဟားရယ်မောကြလျက်သူတို့အုတ်ဂူ
 ရှိ စာတန်းများကို အမှန်အတိုင်း
 ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးသားနေခဲ့ကြ
 သည်မှာ သုသာန်တစ်ခုလုံးအုတ်
 အော်သောင်းနင်းပွတ်ပွက်ညံလျက်
 ရှိနေတော့သည်။ အရိုးစုများ ပြန်
 လည်ရေးသားနေကြသမျှမှာလည်း
 မကောင်းမှုဟန်ဆောင်နေကြခြင်းကို
 တမလွန်ဘဝရောက်မှဖော်ထုတ်ပြ
 နာကြသည့်နယ်သာတည်း။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
 အဖြစ်ကြောင့် ကြောက်လန့်စိတ်
 ကက်လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု၏ အနိဋ္ဌာရုံ
 ကို မမှိတ်မသုံကြည့် နေမိသည်။
 ယူဇနီးမေသူထက်သည်ပင်၊ တမ

လွန်ဘဝမှအမှန်တရားများကိုဖော်
 ထုတ်ရေးသားနေချေပြီလား။ ထိုအ
 ဖြေကို တင်နိုင်ဝင်း သိချင်လာသည်။
 ထို အတွေးကြောင့် ပင်မေသူ
 ထက်၏အုတ်ဂူရှိရာသို့ မပြေးရုံတ
 မယ် သွားကြည့် ခဲ့မိပါလေ၏။
 မေသူထက်အုတ်ဂူကိုလည်း အရိုး
 စုတစ်ခုက တဟားဟားရယ်မော
 လျက်ယခင်ရေးထားသောစာတန်း
 များကိုဖျက်ဆီးနေချေသည်ပဲ။

ထိုအရိုးစုမှာ မေသူထက်
 ၏အရိုးစုမှန်းတင်နိုင်ဝင်းကောင်း
 ကောင်းသိလိုက်ပါသည်။ အဘယ့်
 ကြောင့်ဆိုမူမေသူထက်အလောင်း
 အားပြုပြင်၍ ခေါင်းသွင်းစဉ်
 ကာလက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
 စီးပုဝါနီနီလေးကို ပတ်ပေးခဲ့သည်
 လေ။ ယခုထိုအရိုးစု၏ လည်တိုင်၌
 ပုဝါစနီနီလေးနှင့်ပါတကား။ အရိုးစု

၏လှုပ်ရှားမှုမြို့အပြင်တစ်ပြင်မို့
 တဖြူဖြူတိုက်ခက်နေသော လေ
 ပြေလေးကြောင့် အရိုးစု၏လည်
 တိုင်မှပုဝါနီနီလေးမှာ လရောင်
 အောက်တွင် တလွင့်လွင့်...

မေသူထယ်ထယ် သို့တည်းမ
 ဟုတ် တမလွန်ဘဝရောက်အရိုးစု
 ကသူ၏သက်ရှိဘဝကအဖြစ်သနစ်
 မှန်များကို အိပ်မက်ဆန်ဆန်ပြန်
 လည်ရေးသားနေပြန်သည်။ မေသူ
 ထက်ပြန်လည်ရေးသားသမျှကို
 တင်နိုင်ဝင်းက လပြည့်ည၏အ
 လင်းရောင်အောက်မှာပင် သိချင်
 လောဖြင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်လေတော့
 သည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း လေသံသဲ့
 သဲ့ဖြင့် ရွက်ဆီနေပြန်သည်။

“ခင်ပွန်းယောကျ်ားရှိ သော်
 ပြားလည်း၊ဖောက်ပြားစိတ်ဝင်၊
 မဆင်ခြင်ဘဲ၊လင်ငယ်နှင့်တွေ့၊

ကြည်ပျော်မွေ့စဉ်၊ အဖျားဝင်
 သေခဲ့သည်... ကဲ့လေ။”

ဝန်ခံချက်

wasit Dream ?

by guy De Maupassant

ကိုမှီး၍ ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်
 ပါသည်။

သိန်းသန်းအောင်

(မြင်းခြံ)

ကျွန်းကျွန်း
ဝိဇ္ဇာတော် မုယာက္ခမင်္ဂလင်

ဝိဇ္ဇာတော် မုယာက္ခမင်္ဂလင်

စင်စစ် သတ္တဝါကိုး သတ္တဝါ
 တိုင်း တို့သည် သံသရာ ခရီးသို့
 ဖြစ်ကြသည်။ သံသရာထဲ၌ တတ်ကာ
 ကိုယ် အမျိုးမျိုး ဘဝအ
 ခရီးလှည့်လည်နေကြရာ ညီညီညာညာ
 လူ့ဘဝ ရောက်တော့နေကြပုံမှာ
 ကိုယ်ဖြင့် လူ့ဘဝခရီး ကောင်းလှပြီး
 ရ၏။ နတ်ဘဝရောက်လည်း ဤအကြိမ်
 ကိုယ်ဖြင့် နတ်ဘဝအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း
 ရ၏။ ကာသည်။

**ဝါးဖြူတောင်မှ
 ယက္ခမင်းထင်**

ရှေးကြီးရွှေထီး

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်
 ကာယသမားဖြစ်သည်နှင့် အညီ
 မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ခရီးလှည့်
 လည်လျက်ရှိ၏။

ခရီး လှည့်လည်ခြင်း၌ ကျွန်ုပ်
 သည် ပျော်မွေ့လျက်ရှိ၏ . . . ခရီး
 လှည့်လည်ခြင်းသည် အတွေးသစ်
 အမြင်သစ် စိတ်ကူးသစ် အတွေ့
 အကြုံသစ်တို့ကို ရရှိစေသည်ဟု . . .
 တချို့က ဆိုကြ၏။

တချို့ကမူ ခရီးလှည့်လည်ခြင်း
 သည် လူတစ်ယောက်၏ အမြင်ကို
 လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းစေသည်ဟု ဆို
 ပြန်၏။

ပြိတ္တာဘမ္မားသည် အတန်ကြာမှ
 ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် တော့ကြပြီးနောက် . . .
 လည်ရ၏။ ဘယ်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ပြန်
 ကျွန်ုပ်ကံခွာသွားကြပြီး တောတွင်း
 - နတ် - ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြ
 - အသူ တာ၏။

ခရီးတို့၌ မြွေကြီးများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်
 ရှိလည်း တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်
 ကျပ်ခြင်းမရှိကြပေ . . . သူတို့ ဘုရား
 ဖူးရှိခိုးကန်တော့ပြီးသော အခါတွင်မူ
 ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားရှိခိုး ကန်တော့ရ
 လေ၏ . . .

ထိုညတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား
 ဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်
 မက်မိလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ဘုရားဖူးနေသော
 မြွေကြီးများကိုမြင်ရပြီး ကျွန်ုပ်ကြည်

မှောင်

သင်ကြား ခံယူမှု ခရီးလည်း
၆။ . .

ကမူ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်ကို
ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခရီးစဉ်အား
ခေါ်ကြလျှင် ကျွန်ုပ်
သည် " ဖြစ်နေ

သာ ပညာရပ်
ကြားဆည်းပူး
သည် " တစ်
စင်စစ်
မျိုးပင်

၁၅ . .
အဖြစ်
ကျဲရ

၆

မြို့ကြီးပြကြီးများပေါ်ရှိ ဘုရား
ပုထိုး စေတီများကို ဖူးမြော်ရာတွင်
ဘုရားဖူး လာကြသော လူများကို
တွေ့ရသကဲ့သို့ တောထဲတောင်ထဲ
ဘုရား ပုထိုး စေတီများကို ဖူးမြော်
ရာ၌လည်း တောထဲတောင်ရှိ . . .
တိရစ္ဆာန်များ တောစောင့်နတ် . .
တောင်စောင့်နတ်များ . . ဘုမ္မဗိုး . .
ရုက္ခဗိုးများ . . ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်
နေကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ . . ရသေ့
ရဟန်း သူတော်စင်ကြီးများကိုလည်း
တွေ့ရတတ်လေ၏။

သူတို့သည် သူတို့ဘာသာ သူတို့
ဘုရားလာဖူးကြသလို ကျွန်ုပ်သည်
လည်း ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ် ဘုရား
ဖူးမိလေ၏။ သူတို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဘုရားဖူး ခရီးသည်ချင်းတူကြလေ၏။

တစ်ကြိမ်က . . ကျွန်ုပ်သည်
လွန်စွာ နက်သော တောတွင်း၌
တည်ရှိနေသည်။ ဘုရားတစ်ဆူသို့
သွားရောက် ဖူးမြော်မိလေရာ ကျွန်ုပ်
ဲ့သို့ပင် ထိုဘုရားအား လာရောက်
မြော်ကြသော မြွေကြီးများကို . .
ရလေ၏။

မြွေကြီးများမှာ စပါးအုံး စပါး
မြွေကြီးများကဲ့သို့ ကြီးမားသော

မြွေကြီးများဖြစ်ကြပြီး မြွေကောင်ရေ ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ကျော်ခန့်ရှိ မည်ဟု ထင်ရလေ၏။

ထိုမျှ ကြီးမားပြီး ထိုမျှ များပြား လှသော မြွေကြီးများသည် ဘုရား ရင်ပြင်တော် ပေါ်တွင် တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြင့် သွားလာနေကြပုံမှာ လွန်စွာ အသည်း ထိတ်စရာပင် ကောင်းလှပေ၏။

ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြွေ ကြီးများအား ဘုရားဖူးလာရောက် ကြသော မြွေကြီးများဟု မထင်မိပေ။

ဤဘုရားအနီးတောတွင်း တစ် နေရာရာတွင် မြွေသိုက်ကြီး တစ်ခုခု ရှိနေပြီး ထိုမြွေသိုက်များမှ မြွေကြီး များသည် တောထဲတွင် သွားရင်း လာရင်း ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြွေကြီးများအား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင်

မြွေကြီးများသည် ဘုရားဘက်သို့ ဦးခေါင်းပြုကာရှိခိုးကန်တော့သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ညိတ်ကာညိတ်ကာ ပြုနေကြလေ၏။

မြွေကြီးများ၏ ညီညီညာညာ ဘုရား ရှိခိုး ကန်တော့နေကြပုံမှာ လွန်စွာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပြီး ကျွန်ုပ် ဘဝတွင်လည်း ဤအကြိမ် သည် ပထဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြွေကြီးများသည် အတန်ကြာမျှ ဤသို့ ကန်တော့ကြပြီးနောက် . . ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ပြန် လည်ထွက်ခွာသွားကြပြီး တောတွင်း သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေတော့၏။

မြွေကြီးများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင် သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ် ပြုခြင်းမရှိကြပေ . . သူတို့ ဘုရား ရှိခိုးကန်တော့ပြီးသော အခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားရှိခိုး ကန်တော့ရ လေ၏ . . .

ထိုညတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ထူး ဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင် မက်မိလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ဘုရားဖူးနေသော မြွေကြီးများကိုမြင်ရပြီး ကျွန်ုပ်ကြည့်

နေ့စဉ်မှာပင် မြွေကြီးများမှာ ချော
မောလှပသော ယောက်ျားမိန်းမများနှင့်
မိန်းမပျိုများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ
သွားကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသော . . .
အဝတ်အစားများမှာ ရှေးခေတ်က
နန်းဝတ်နန်းစားများ ဖြစ်ကြ၏ . . .
သူတို့သည် လူအသွင်ဖြင့် ဘုရား
ရင်ပြင်ပေါ်၌ သွားလာကာ ဘုရား
စေယျာဝစ္စ များကို ပြုလုပ်ကြပြီး
နောက် မြွေကြီးများအသွင်သို့ ပြန်
လည်ပြောင်းလဲသွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးသော်
ထူးဆန်းသော . . . မြွေကြီးများ
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် လူသူ မနီး
တောတောင်များထဲရှိ ဘုရားများတွင်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်သည့် အခါတိုင်း
ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များ
နှင့် ကြုံတွေ့ရဟုတ်လေ့ရှိ၏။

တစ်ခြားသော လောကမှ . . .
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ပင်
ဘုရားကို လာရောက် မြော်ကြခြင်း
ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပျံ့နှံ့အနေ
ဖြင့် သူတို့ကို မြင်ရသည့်အခါလည်း
ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း သူတို့ကို
မမြင်ရပြန်ချေ . . .

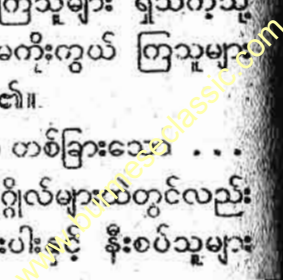
သူတို့ကို မမြင်ရသော်လည်း
သူတို့ အသံကို ကြားရသည့်အခါ
လည်းရှိလေ၏။

သူတို့၏ အရိပ်အငွေ့မျှကိုသာ
တွေ့ရသည့် အခါလည်းရှိ၏ . . .
သူတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လောက
ချင်းမတူသဖြင့် အသွင်သဏ္ဍာန်ချင်း
နေထိုင် တည်ရှိနေကြပုံချင်းလည်း
မတူကြပေ . . . ခြားနားနေသော
လောကသားများဖြစ်ကြ၏ . . .
သို့သော် ဘုရားပူကြသောအခါတွင်မူ
သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အနှောင့်
အယှက်ပြုခြင်း ဟန့်တားခြင်းများ
မရှိကြပေ . . .

သို့တစေ တချို့ကမူ ထူးထူးခြား
ခြားပင် ကျွန်ုပ်အား အနှောင့်အယှက်
ပြုခြင်း ၊ အတားအဆီးပြုခြင်းများ
ပြုလုပ်တတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လူများထဲတွင် ရတနာ
သုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် သက်
ဝင်ယုံကြည်ကြသူများ ရှိသကဲ့သို့
မယုံကြည် မကိုးကွယ် ကြသူများ
လည်း ရှိကြ၏။

ထို့အတူ တစ်ခြားသော . . .
လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင်လည်း
ရတနာ သုံးပါးနှင့် နီးစပ်သူများ

ရှိသကဲ့သို့ မနီးစပ်သူများလည်း ရှိကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူသားများနှင့် ဘဝချင်း ခြားနေသော ထိုလောကသားများကို ကျွန်ုပ်သည် တောထဲတောင်ထဲ ခရီးလှည့်လည်ရင်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် တွေ့ကြုံရတတ်လေ့ရှိပေသည်။

ယကွမင်းထင် သည် ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အခြားသော . . . လောကတစ်ခုမှ မူဂိုလ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ယကွမင်းထင်သည်

.....

.....

.....

+ + + + +

တစ်နေ့ . . .

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတန်စောင်းကြီး အတွင်း၌ ဖာမိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် စိပ်နေသော ပုတီးစိပ်ကျင့်စဉ်မှာ . . . ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုတီးစိပ်ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။

ထိုပုတီးစိပ်ကျင့်စဉ်မှာ လေကိုရှူသွင်းလိုက်စဉ် မိမိခန္ဓာလဲသို့ ဝင်လာသောလေကို " အရဟံ " ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ရ၏။

ထွက်လေကို ထုတ်လိုက်သောအခါ " ဗုဒ္ဓေါ " ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ရပြီး ပုတီးတစ်လုံးကို ချရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ထိုပုတီးစိပ် ကျင့်စဉ်ကို တစ်နေ့လျှင် ဥှစ် ပတ်တိတိ စိပ်လေ၏။ စိပ်သောနေရာမှာ ဝိဇ္ဇာတန်စောင်းကြီးအတွင်းမှာပင်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပုတီးစိပ်နေစဉ် ဥှစ် ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကဲတွင် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ပုံတော်ပေါ်လာလေ၏။

စင်စစ် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် လုံးတင်တောင်ခေါ် ပေါင်းလောင်းတောင်ထိပ်၏ တောင်စွန်းပေါ်တွင် တည်ရှိစမှယ်ကော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကဲတွင် ဝယ် ပေးလာသော ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်၏ တည်ရှိ စမှယ်ကော်မူနေပုံမှာ တစ်လုံးတည်းဖြစ်နေလေ၏။

တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်ရှိ ဖိုခ
နောက်ဆိုင် ကျောက်တုံးသုံးတုံးပေါ်
တွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးရှိ၏။

ထိုကျောက်တုံးပေါ်တွင်မှ စေတီ
တော်တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထို့ပြင် ထိုတောင်၏ တောင်ခြေ
တွင် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုနှင့်
ရေကန်ကြီးတစ်ကန်တို့လည်း ကျွန်ုပ်
၏ အာရုံထဲတွင် မြင်နေရလေ၏။

ထူးဆန်းစွာ ပေါ်လာသော . .
ထိုအာရုံကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩ
သင့်သွားမိ၏။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်၏
နောက်ဖက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်
၏အသံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်၍
လာသည်။

“အဲဒီကို သွားပါ . . ရသေ့ကြီး
အဲဒီမှာ ရသေ့ကြီး ကျင့်ရဦးမယ် . .
လမ်းကိုရွေးပြီးရင် ဆုံးအောင်လျှောက်
ဖို့တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ် . . ကြိုး
စားရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်
မကြိုးစားရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး
ရသေ့ကြီး . . .

အဲဒီနေရာကို ရသေ့ကြီးသွား
သာသွားပါ . . ရသေ့ကြီး လျှောက်
နေတဲ့ ဂန္ဓာရီလမ်းဟာ သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိ
လမ်းပဲ . . သာမန်လမ်း မဟုတ်ဘူး

ဒါကြောင့် သာမန်ကို အားထုတ်လို့
မရဘူး . . သာမန်လို ကျင့်ကြံလို့
မရဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖက်ဆီသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

နောက်ဖက်ဆီတွင်ထိုင်၍ ပုတီး
စိပ်နေသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရ၏။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်ုပ်ကို
ကြည့်နေခြင်း မရှိပေ . . မျက်လုံး
အစုံကိုသာ မှိတ်၍ ပုတီးကိုသာ
စိပ်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဖက်ဆီမှ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမရှိပေ . .
ထူးဆန်းလှပေ၏။ အသံရှင်သည်
ထို ဝတ်စုံဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှ လွဲ၍ . .
မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ပေ . . .

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား . .
သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်
မိ၏။

စိတ်ထဲတွင်လည်း ထို ပုဂ္ဂိုလ်
အား တစ်နေရာတွင် မြင်တွေ့ဖူးခဲ့
သလိုထင်နေမိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား
မနောအာရုံဖြင့် ဆက်သွယ်နေခြင်း
ပေလော . . .

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်
အာရုံထဲတွင် ပေါ်လာသည့်အတိုင်း
ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်
မြတ်ဆီသို့ ဘုရားဖူးရန်နှင့် တရား
ကားထုတ်ရန် ထွက်လာခဲ့ မိလေ
သည်။

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီ
တော်မြတ်ကြီးသည် တောတောင်များ
ဖလယ်၌ အံ့ဩဖွယ်ရာ တည်ရှိနေ
သော စေတီတော်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ
ဖြစ်၏။

ပေါင်းလောင်း တောင်တန်းကြီး
မှ တောင်ထွတ်တောင်စွယ်များသည်
အစီအရီ ထိုးထွက်နေကြ၏။ ထို
တောင်ထွတ် တောင်စွယ်များထဲမှ
တစ်ခုသော တောင်ထွတ်တောင်စွယ်
ဖြစ်သည့် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်
မြတ်ကြီး တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထို တောင်ပေါ်တွင် . . .
ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏ . .
ထိုကျောက်တောင်ကြီးသည် နက်ရှိုင်း
သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးဘက်သို့
သီးခြားပြီးထွက်နေ၏။ ထိုကျောက်
တောင်ပေါ်ရှိ ရသေ့ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးက ချောက်
ထဲသို့ ကျလှဆဲဆဲ . . မေးတင်ကာ
တည်ရှိနေ၏ . . .

ထိုရသေ့ ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် . .
ကျောက်တုံးကြီးထက်တွင်မူ ဆံတော်
ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး
က စမွယ်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဆံတော်ရှင်စေတီတော်၏ ဘွဲ့
အမည်မှာ “ ကျိုက်ကွာသိ ” ဟူ၍
ဖြစ်ပြီး “ ရသေ့ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်သော
ဘုရား ” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်
ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်
တော်ပေါ်၌ “ အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ” ဂါထာ
ကိုရွတ်၍ ပုတီးစိပ်လေ၏။

ထိုသို့ ပုတီးစိပ်၍ ၃ ရက်မြောက်
သောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံထဲ၌
စာရသေ့ကြီးတစ်ပါး၏ ရုပ်ပုံက ပေါ်
လာ၏။

ထို စာရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်အား
စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ ရသေ့ကြီးရွှေထီး . . ရသေ့
တောင်ကို အရင်သွားပါ . . ရသေ့
ဝတ်ထားပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရသေ့တောင်
ကို ဦးဆုံးသွားရောက်ပြီး ရသေ့သိပ္ပံ
တွေ တင်ရမယ် . . ရသေ့ တစ်ခု
ပြီးပြည့်စုံခြင်းရောက် ရအောင်
ရသေ့ တောင်ကိုသွားပါ . . ” ဟု
မိန့်ကြား လေ၏ . . .

ထိုသို့ မိန့်ကြားပြီးနောက် ရသေ့ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အာရုံထဲမှာ ရသေ့ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်အတိုင်း ရသေ့တောင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ရသေ့တောင်သည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏ တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိ၏။ ရှေးယခင်အခါက တိဿရသေ့ကြီး ကြွရောက် သီတင်းသုံးခဲ့သော တောင်ဖြစ်သဖြင့် ရသေ့တောင်ဟု အမည်တွင် နေခြင်းဖြစ်၏။

ရသေ့တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါကျွန်ုပ်သည်ရသေ့တောင်စေတီကို ဖူးမြော် ရလေ၏ . . . ရှင်သီလီနှင့် ရှင်ဥပဥတ္တရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး နှစ်ပါးလည်း ဖူးတွေ့ရ၏။ သူရဿတီမယ်တော်ပုံကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထိုတောင်ပေါ်ရှိ ဣစ္ဆာသယ ရသေ့ကြီး၏ ပုံတော်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ မှတ် အံ့ဩသင့်သွား မိရလေတော့၏။

အကြောင်းမှာ . . ကျိုက်ထီးရိုးစေတီရင်ပြင်တော်၌ . . . ကျွန်ုပ်

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ် အာရုံတွင်း ပေါ်လာသော စာရသေ့ကြီးမှာ ယကျွန်ုပ်တွေ့ နေရသော ဣစ္ဆာသယ ရသေ့ကြီး၏ ပုံတော်နှင့် တစ်ထေတည်း တူနေသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားနှုတ်ရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးတို့ကို ကန်တေပြီးသောအခါ ဣစ္ဆာသယ စာရသေ့ကြီးအား ကန်တော့မိလေ၏ . . . ထိုအခါ စိတ်ထဲတွင် တသိမ့်သိလှိုင်းများ ထသွားမိလေသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့တောင်ပေါ်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းကြီးအတွင်း၌ တွေ့ရှိရသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အသွင်က ကျွန်ုပ်၏ အာရုံအတွင်း၌ ပေါ်၍လာလေ၏။

ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက . . .

“ရသေ့ကြီးရွှေထီး . . . ပေါ်လောင်းတောင်တန်းတစ်လျှောက် ကျိုက်ထီးရိုးကလေးစေတီတော်ပေါ်ရှိတယ် . . ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးစေတီတော်ကြီးအတိုင်း ကိုးကွ

www.dhammadownload.com

တည်ထားကြတဲ့ စေတီတော်ကလေးတွေပဲ . . . အဲ့ဒီစေတီတော်ကလေးတွေမှာ လှည့်လည်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါ . . .

ဒီနေရာ ဒီဒေသတွေဟာ ရသေ့ကြီး အတိတ်အဝက ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေသတွေပါ။ ဒီဒေသမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိခဲ့တယ် . . . ရသေ့ကြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါ . . .

ရသေ့ကြီးရွှေထီး . . . သင်ဟာ တိဿရသေ့ကြီးရဲ့ . . . နောက်ဆုံးအဆက်အနွယ် ထဲက ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိရဲ့လား . . .

အရင်ဘဝကို ဒီနေရာမှာ နေခဲ့ဖူးလို့ အခု ဘဝမှာ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ . . . အရင်ဘဝက ရသေ့ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ အခုဘဝမှာ ရသေ့ကြီး ဖြစ်နေရတာ . . .

အားလုံးဟာ အကြောင်းဆက်အကျိုးဆက် တွေချည်းပဲ . . . အကြောင်းဆက် အကျိုးဆက်ကလွဲလို့ ဘာမျှမရှိဘူး . . . ဗုဒ္ဓတရားအရ အဲ့ဒါကို ပဋိစ္စသမုပါဒ်လို့ ခေါ်တယ် . . .

အရင်ကဖြစ်ခဲ့လို့ အခုဖြစ်ရတာ အခုဖြစ်ရင် နောင်လည်းဖြစ်ချဦးမှာပဲ . . . အခု မဖြစ်ရင် နောင်လည်း ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး ရသေ့ကြီး ဂန္ဓာရီခရီးဟာ နှစ်ခရီးရှိတယ် . . . နှစ်လမ်းရှိတယ် . . . တစ်ခရီးက မဟိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိခရီးဖြစ်တယ် . . . တစ်ခရီးကတော့ အမတခရီးဖြစ်တယ် . . .

ရသေ့ကြီးရွှေထီးကတော့ . . . မဟိဒ္ဓိသိဒ္ဓိခရီးကနေ အမတခရီးကို အရောက်လှမ်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေမဲ့ . . .” ဟု ဖော်ကြားလျက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်းလောင်းတောင်တန်းတစ်လျှောက်သို့ စတင်ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ပထမဦးစွာ . . . ကျွန်ုပ်သည် ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးမှ (၇) မိုင်ခန့် အကွာတွင် တည်ရှိသော မဲတန် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် ကလေးသို့ သွားရောက် ပိလေ၏ . . .

ထိုသို့သွားရာ၌ လမ်းခရီးတွင် ကွမ်းဆိပ်ရွာ ၊ ဆင်ပြန်ရွာ ၊ ဒူးရင်း

မင်းရွာ လေးတောရွာတို့ကို ဖြတ်
ကျော် သွားရလေ၏။

ထိုရွာများမှ လွန်လျှင် တောမှာ
နက်လှကြီး လမ်းမှာ ကြမ်းလှပေ၏။

တောင်စွယ်တစ်ခု ပေါ်တွင်
လိပ်ခုံးလို သဏ္ဍာန် ဆင်ခြေလျော

ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ခုရှိ၏ . . .
ထိုကျောက်ဖျာကြီး၏ ထပ်ကျောက်
လုံးတစ်လုံးရှိပြီး ထိုကျောက်လုံးကြီး
၏ထိပ်တွင်စေတီတော်တစ်ဆူတည်
ရှိလေ၏။

စေတီတော်မှာ . . . ဆံတော်ရှင်
ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့်
သဏ္ဍာန်တူလှပေ၏ . . . ထိုစေတီ
တော်ကလေးမှာ မဲသန်ကျွန်ုပ်ထီးရိုး
စေတီကလေးပင် ဖြစ်၏။ မဲသန်
ကျွန်ုပ်ထီးရိုးစေတီမှာလွန်စွာထူးခြား
လှသောစေတီ ဖြစ်၏။

ထိုစေတီတော်၌ ကျွန်ုပ်အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်နေစဉ် တစ်ည၌ ထူးဆန်းသော
အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ မိုးကြီးလေကြီး
ကျရောက်လျက်ရှိပြီး စေတီအနီးရှိ
တောင်မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ
အမြစ်မှ ကျွတ်ကာပြိုလဲကျလေ၏။

ထိုသို့ ပြိုလဲကျသွားစဉ် စေတီ

တည်ထားသော ကျောက်တုံးအား
ထိမိသွား၍ စေတီတော်မှာကျောက်
ဖျာအောက်သို့ လျောကျသွားလေ၏။

သို့သော်စေတီတော်မှာ နောက်
တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျောက်
တုံးထိပ် မူလနေရာတွင် ပြန်လည်
တည်ရှိ စမ္မယ်တော်မူ နေသည်ကို
တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် . . . ထို အိပ်မက်
အကြောင်းအား ထို ရသေ့တောင်၌
သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဆရာတော်
ဦးစရကအားလျှောက်ထားမေးမြန်း
ကြည့်ရာ ဆရာတော်မှ ကျွန်ုပ်အား

“ဤ ကျွန်ုပ်ထီးရိုးကလေးစေတီ
တော်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
အတန်ကြာက . . . ယခု ရသေ့ကြီး
ရွှေထီး၏ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်း
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးကြောင်း” မိန့်ကြားလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြနေမိလေ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အတန်
ကြာက ဤနေရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် . . . ကျွန်ုပ်၏
အိပ်မက်တွင်းသို့ အဘယ် ကဲ့သို့
ရောက်ရှိလာရလေသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မဲသန်ကျွန်ုပ်ထီးရိုး
ကလေး၏ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ . .

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုတီးစိပ်လေ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ပုတီးစိပ်ပြီး၍ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ငှက်ပျောသီး သုံးလုံးမှာ ဝါဝင်း၍နေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးအနက်မှ တစ်လုံးကို ယူ၍ စားလိုက်ပြီးနစ်လုံး ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်၏။

ငှက်ပျောသီးမှာ မွှေးမြ သင်း ကြိုင်လှပြီး အရသာမှာလည်းထူးကဲ လှပေ၏။ သာမန်ငှက်ပျောသီးများ ၏ အရသာနှင့် လုံးဝမတူပေ . . .

ထူးဆန်းလှသည်မှာ . . . ထို ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားပြီးနောက် ဆယ်ရက်တိတိ ဘာမှ မစားချင် တော့ပဲ အာဟာရပြည့်ဝနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို ငှက်ပျောသီးများသည် . . . တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာ အထိ အာဟာရသိဒ္ဓါပြီးစေသော ငှက်ပျော သီးများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်မိ၏။

သို့သော် ထိုငှက်ပျောသီးများကို မှည်သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ လာရောက်ချသွားရလေသနည်း . . . ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင်လော

သို့တည်းမဟုတ် ရသေ့တောင် ပေါ်မှ ကုက္ကုသယ စာရသေ့ကြီးပင် လော ကျွန်ုပ်မှာ မစဉ်းစားမိအောင် ပင် ဖြစ်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ တောင်၌ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပေါင်းလောင်း တောင်တန်းကြီး၏ တောင်စွယ်တစ်ခု ပေါ်တွင် တည်ရှိ စမ္မယ်တော်မူနေ သော ဝါးဖြူတောင် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီကလေးသို့ထွက်ခွာလာခဲ့လေ သည်။

ထို ဝါးဖြူတောင် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီကလေးသည် သိမ်ဇရပ်မြို့နှင့် ၁၀ မိုင်သာသာခန့် ကွာဝေး၏။

ဝါးဖြူ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ . . . ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ရှိ၏။ ထို ကျောက်ဖျာပေါ်၌ လုံးလုံးရှည်ရှည် ထောင်နေသော ကျောက်တုံးကြီး ကြမ်းလုံးရှိ၏။ ထိုကျောက်လုံးထိပ်၌ စေတီတော်တစ်ဆူကို တည်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောက်တုံးကြီးမှာကျောက်ဖရုံ သီးကြီးသဏ္ဍာန်ရှိပြီး စေတီတော်မှာ

ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်
မြတ်ကြီးနှင့် ဝံ့သဏ္ဍာန်တူ၏။

စေတီတော်အနီးရှိ ရင်ပြင်တော်
ပေါ်တွင် လူတစ်ရပ်အမြင့်ရှိသော
ကျောက်ပြားကြီး တစ်ချပ်သည် . . .
ထောင်လျက်အနေအထားဖြင့်ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝါးဖြူတောင်ပေါ်
သို့ ရောက်ရှိသည့် ညမှာပင် ထူး
ဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်
မက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ . . . ဆရာတော်
တစ်ပါးမှ ဦးဆောင်၍ စေတီတော်
ရင်ပြင်ကျယ်ပြန့်သွားစေရန်အတွက်
ထိုထောင်နေသောကျောက်ပြားကြီး
အား တူးဖယ်ရန် ကြိုးစားနေကြ
သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လူတစ်ချို့သည် ကျောက်ပြားကြီး
ကို ဖယ်ရှားရန်သံတူရွင်းနှင့်ထောက်
လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စေတီ
တော်တည်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီး
မှာ လှုပ်ရှားလာလေတော့၏။

ထို့နောက် ကောင်းကင်တစ်ခု
လုံး မှောင်မည်းလာပြီး လေနီကြမ်း
များ တိုက်ခတ်လာ၏။ ထိုအခါ
ဆရာတော်မှ ထောင်နေသော . . .

ကျောက်ပြားကြီးအား ဖယ်ရှားခြင်း
ပြုနေသည့် အလုပ်အား ရပ်တန့်
လိုက်ကြရန် မိန့်ကြားလိုက်သည်ကို
တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် . . . ထိုအိပ်မက်
အကြောင်းအား ဝါးဖြူတောင်ပေါ်
တွင် သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်
ဦးကောဝိဒအား လျှောက်ထား မေး
မြန်းမိပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော်မှ . . .

“ ကျွန်ုပ်၏ ထို အိပ်မက်ထဲမှ
အဖြစ်အပျက်များသည်လူ့ခွဲသော
နှစ် အတန်ကြာက ဤနေရာတွင်
အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်
ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထို
ကျောက်ပြားကြီးအား ဦးဆောင်
ဖယ်ရှားခြင်းပြုရန် ကြိုးစားခဲ့သော
ဆရာတော်မှာ ပုဗ္ဗလင် ကျေးရွာမှ
ဆရာတော် ဦးစန္ဒီမာဖြစ်ကြောင်း
ဆရာတော်ဦးကောဝိဒမှမိန့်လေ၏။

ဤနေရာ၌ နှစ်အတန်ကြာက
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ
သည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်အတွင်းသို့
အဘယ်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာကြ
လေ သနည်း . . .

ကျွန်ုပ်သည်စိတ်ထင် ထိုတောင်
ထိပ်ပေါ်မှ မမြင်ရသော လောက

သားများရှိနေကြသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလောကသားများကို မေတ္တာပို့ခြင်း အမျှဝေခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေ၏ . . .

ဝါးဖြူ တောင်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ် မိဋ္ဌာန်ဝင်၍ ငါးရက်မြောက်သော တွင် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံထဲ၌ . . သံလျက်ကိုဆွဲကိုင်ထားသော ဘီလူး တစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုဘီလူးသည် သန်လျက်ကို လက်မှချကာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ . . များတုတ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား . . .

“အသင်ရသေ့ကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းထင် ဖြစ်ပါတယ် . .

ရသေ့ကြီး၏ ညီတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ် . . ရသေ့ကြီး ဤနေရာသို့ လာရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်လိမ့်မည်ကိုလည်း သိပါတယ် . . .

ရသေ့ကြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်သော အခါ ညီတော်မှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရစေ . . .” ဟု တောင်းခံလာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . .

“ကောင်းပါပြီ . . ညီတော် သီသရာဟာ ရှည်လွန်းတဲ့အတွက်

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ညီတော်လိုပင် ဘီလူးဘဝ ရောက်ခဲ့ရဖူးသည်ကို ယခုအခါ မေ့လျော့၍ နေမိလေပြီ ညီတော် စိတ်မဆိုးပါနှင့် . . .

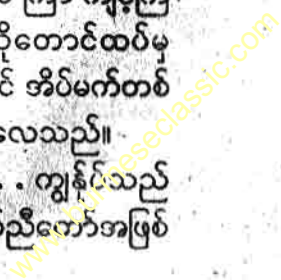
ကျွန်ုပ်၏ ကောင်းမှုကုသိုလ်အဖို့ အစုစုတို့ကို ညီတော်အား အမျှပေးဝေပါတယ် . . ညီတော် သာဓုခေါ်ပါလော့ . . .” ဟု ဆိုလိုက်မိလေရာ ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် “သာဓု . . သာဓု . . သာဓု” ဟူ၍ ရွတ်ဆိုလိုက်သံကြီးကို ပီပီသသ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ခဏကြာသော်အခါ . . ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ထောင်နေသောကျောက်ပြားချပ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်သို့ ရိပ်ကနဲ ဝင်သွားသည့်အလား မြင်လိုက်ရလေ၏ . . .

ထို ဝါးဖြူတောင်ထိပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရက်ပေါင်း ၃၀ ကြာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့၏။ ထိုတောင်ထိပ်မှ ကျွန်ုပ်ပြန်မည့်ညတွင် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိပြန်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ . . ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသောဘဝဝယ် ညီတော်အဖြစ်

တော်စပ်ခဲ့ဖူးသည် ယကွမင်းထင်
ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ
ညှိုးကျ၍နေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ကာ
“အစ်ကိုတော် ပြန်ရင် ညီတော်
လက်ဆောင်တစ်ခုပေးလိုက်ပါရစေ
အဲဒီလက်ဆောင်ကို ကျောက်ပြား
ချပ်ကြီး နောက်ကွယ်မှာ လာယူပါ
အစ်ကိုတော် . . . အဲဒီလက်ဆောင်
ဟာ အစ်ကိုတော်နဲ့ ဂန္ဓာရီခရီးလမ်း
မှာ တစ်စုံတရာ အစွမ်းထက်ပြီး
အကျိုးရှိစေပါလိမ့်မယ် . . . ” ဟု
ပြောကာပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ယာမှ နိုးလာ
သောအခါ ညီတော် ယကွမင်းထင်
ကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်နေမိ၏ . .
ညီတော်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျ၍
နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေတီတော်အနီးရှိ
လူတစ်ခန့်အမြင်ရှိသော ကျောက်ပြား
ချပ်ကြီးအနားသို့ လျှောက်သွားမိ
လေ၏။

ထိုနေရာ အရောက်တွင် ရွှေ
ရောင်တောက်ပနေသောအရာဝတ္ထု
တစ်ခုမြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်
အသေအချာ ကောက်ယူကြည့်လိုက်

မိသောအခါ ရွှေလက်စွပ်ကလေး
တစ်ကွင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏ . . .

သည် လက်စွပ်ကလေးသည်
ညီတော် ယကွမင်းထင် ၏ . .
လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေလက်စွပ်
ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိလေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်
လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ကြည့်လိုက်
လေရာ အံဝင်ကွင်ကျဖြစ်နေသည်
ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤ လက်စွပ်ကလေးသည် . .
ကျွန်ုပ် ဂန္ဓာရီလမ်း၌ မည်ကဲ့သို့
အသုံးဝင်လေမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ပြားချပ်
ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်
မိ၏ . . ကျောက်ပြားချပ်ကြီးပေါ်တွင်
ကျွန်ုပ်၏ ညီတော် ယကွမင်းထင်
ဘီးလူး၏ ပုံရိပ်ကို မြင်နေရသည်ဟု
ထင်နေမိ၏။

“ညီတော် ယကွမင်းထင် . .
အစ်ကိုတော် ပြန်တော့မယ် . . .
ညီတော်နေရစ်ခဲ့ပေတော့ . . ဒီမြေ
ဒီနေရာမှာ နေရဦးမယ့် တာဝန်ရှိ
သေးရင် ဆက်ပြီးနေရဦးမှာပဲ . . .
အဲဒီတော့ နေရစ်ခဲ့ပေးတော့ . . ”

ကျွန်ုပ်က ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုလိုက်
ကျောက်ပြားချပ်ကြီး အတွင်းမှ
လည်းညူသံကြီးလိုလို သက်ပြင်းချ
ပ်ကြီးလိုလို ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဝါးဖြူ
ဘင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း ဆင်း
ဝနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်တောင်ခြေသို့
အရောက်တွင် တောင်ပေါ်သို့ မော့
ပြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် တောင်ပေါ်မှ မီးလုံးကြီး
လုံးသည် လျင်မြန်သောအဟုန်
လိမ့်ဆင်းလာနေသည်ကို ထူး
စွာတွေ့ရလေ၏။

မီးလုံးဟု ဆိုသော်လည်း . . .
ရောင်မှာ လရောင်လို လင်းပြီး
လုံးဝန်းနေ၏။

သို့သော် . . . မီးလုံးကြီးသည်
ဘင်ခြေအထိ ရောက်ရှိ၍ မလာပဲ
ဘင်တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်
ရောက်မှာပင် တောင်ပေါ်သို့
၍ လိမ့်တက်သွားကာ ပျောက်
သိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးထဲတွင်ကား
ကွမ်းထင် ကိုသာ မြင်ယောင်
မိလေတော့သည်။

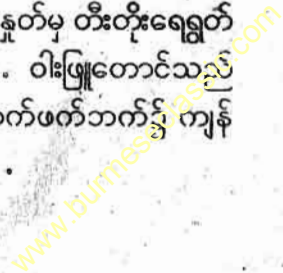
“ ညီတော်ရယ် . . . သတ္တဝါ
တွေဟာ ကံတရားရဲ့ ပစ်ချရာ နေရာ
မှာနေ . . . နေကြရတယ် . . . တကယ်
တော့ ကံတရားဆိုတာကလည်းမိမိ
ကိုယ်နှိုက်က ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်နဲ့
အကုသိုလ်တွေပဲ မဟုတ်လား . . .

ကံတရားက ပစ်ချထားတဲ့နေရာ
မှာ မနေချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဉာဏ်
တရားကို အသုံးပြုပြီး မိမိနေချင်တဲ့
နေရာကို ရောက်အောင်သွားရတယ်။

ညီတော်ရယ် . . . အစ်ကိုတော်
ကတော့ ကံတရားထက် ဉာဏ်တရား
ကိုလဲ အားကိုးပါတယ် . . . အဲဒီ
ဉာဏ်တရားနဲ့မိမိနေချင်တဲ့နေရာကို
ရောက်အောင်သွားပါတယ် . . .

ဂန္ဓာရီလမ်းမှာ ကံတရားထက်
ဉာဏ်တရားကပိုပြီးအရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား သူများထက်ထူးခြားတဲ့
အလုပ် လုပ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ
ကံတရားထက် ဉာဏ်တရားကို ပိုပြီး
အားကိုးကြပါတယ် . . . ”

ကျွန်ုပ်က နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်
နေမိလေ၏ . . . ဝါးဖြူတောင်သည်
ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဖက်ဘက်၌ ကျန်
ရစ်ခဲ့ပေပြီ . . .

မြို့နယ်ဆန်းကြယ်စေချင်

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ကြောင်းသို့
ပြန်လှည့်မည်သူ မဟုတ်ပေ . . .
ရှေ့သို့သာ တိုးသွားနေမည်သူ
ဖြစ်ပေသည်။

x x x x x

ရသေ့ကြီးရွှေထီး

မင်းသား

အောင်ကျော်စွာ

အောင်ကျော်စွာ

၁၉၅၅ ခုနှစ်

အသက်မပျောက် သေကံမရောက်

မောင်ဝင်းနိုင်(ငါ့သရောက်)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
(၃၀) ကျော် က ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ
ဆိုတာ ရခဲပါဘိ၊ ရခဲတဲ့ လူ့ဘဝကို
ပင် မိမိတို့တ ကန်ဖိုးရှိရှိ နေသွားရ
မှာပင်...။

ရလာတဲ့ လူ့ဘဝမှာ
ကောင်းကျိုးကို ကျင့်ကြံအားထုတ်

ကြသလို၊ မကောင်းမှုပြုကြသူတွေ
လည်း ဒုနဲ့ဒေးပင်...။

လူ့ဘဝတွင် ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာ စသည်ဖြင့် အလှူဒါနပြု
ခြင်း၊ ကောင်းသောအကျင့်သီလရှိ
ခြင်း၊ တရားဘာဝနာပွားများခြင်းတို့
ကို ပြုကြသည်။

နောက်ဘဝဆက်တိုင်း
ကောင်းသောဘဝကို ဆုပန်ကြ
သည်။ လူတိုင်းသည် ယခုဘဝမှ
သည် သေလွန်သည့်အခါ သေခြင်း
တရားကို လွန်ဆန်၍မရနိုင်ပေ။

အသက်အရွယ်ပိုင်းခြား၍
မရ၊ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ကွယ်လွန်
ကြသလို၊ အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ်ဆို
သကဲ့သို့ ငယ်သူတွေလည်း သေလွန်
ကြသည်။

ရောဂါဘယမျိုးစုံ ခံစား၍
သေဆုံးကြရသလို၊ မတော်တဆ ထိ
ခိုက်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးကြ၊ တစ်ချို့
လည်း မိမိကိုယ်ကိုပင် လုပ်ကြံ၍
သေလွန်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို အကြောင်းရင်းများ သည် ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံ အ ကျိုးဆက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သေကံမရောက် ၍ အသက်မပျောက်သည့် အ ကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပါ သည်။

'သားရေ... မနက်စော စောထနော်... တောသွားကြမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့... အမေ'

'အေးအေး... အဲဒါဆို သွားဖိပ်တော့နော်'

'အမေ့ရဲ့ ဇာတိမြို့ရွာက သန်လျင်းကျောက်တန်းမြို့နယ်မှ ကမာကလုပ်ကျေးရွာကလေးဖြစ်ပါ သည်။ ရွာဆိုပေမယ့် ရွာကြီးဖြစ်ပါ သည်။ ရွာတန်းရှည်ဖြစ်ပြီး ရွာ၏ရွာ ဦးထိပ်တွင် စေတီငယ်တစ်ဆူရှိ သည်။

ရွာအရှေ့ထိပ်၊ အနောက်

ထိပ်၊ မြောက်ထိပ်တို့တွင် ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်း (၃) ကျောင်းရှိသည်။

ရွာလယ်တွင် ရှေးဟောင်း ရွာလည်း ဘုရားကြီးတစ်ဆူလည်း ရှိ သည်။

ရှေးယခင်က မွန်မင်းများ လက်ထက်တွင်တည်ထားခဲ့သော မြို့ရွာများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အမေသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦး မာဒင်လုံးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး၊ သားဦးလေးဖြစ်သူ မောင်လှဌေးပင် (၈) နှစ်ခန့်ရှိပြီ။

ရွာသို့ မကြာခဏ ရောက် တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မောင်လှ ဌေး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သွားတတ်ကြသည်။ ရွာသို့သွားရာ တွင် ကုန်းတစ်တန်း၊ ရေတစ်စိန်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်သွားရ၍ အချိန်တော် တော်ယူရသည်။

ရန်ကုန်၊ သာကေတတွင် နေထိုင်ကြ၍ နံနက် (၅)နာရီခန့် တွင် ပုဂ္ဂန်တောင်သို့ ကားစီးရသည်။

ပုဇွန်တောင်၊ ညောင်တန်း၊ သင်္ဘောဆိပ်မှ 'သီတာ' အမည်ရှိ သင်္ဘောစီးရသည်။

ရန်ကုန် (ညောင်တန်း) ဆိပ်ကမ်းနှင့် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းအသွားအပြန် 'သီတာ' သင်္ဘောသည် ထိုအချိန်က နာမည်ရ သင်္ဘောလိုင်း ဖြစ်သည်။

'သီတာ' သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်း ပြေးညှင်းစွာ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။ စင်ရောင်ငှက်များသည် သင်္ဘောနောက်သို့ လိုက်ပါလာတတ်သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ စာလေးခွေစသည်တို့ကို ရောင်းချသည့် ဈေးသည်များလည်း ပါလာသည်။

ထိုအခါ သင်္ဘောစီးခရီးသည်များက ဂယ်ယူ၍စင်ရောင်ငှက်များကို အစာကျွေးကြသည်မှာ အလွန်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသော မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

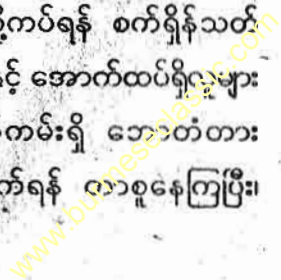
'သားမေရ... စင်ရော်လေးတွေကို ပေါင်မုန့်တို့ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တို့ကျွေးရအောင်'

'စင်ရော်လေးတွေက မေရထဲကျသွားတဲ့ ပေါင်မုန့်တွေကို တောင် အမိအရ ရအောင် ကောက်စားနိုင်တယ်နော်'

သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်နှင့် သန်လျင်ကို ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်ပြေးဆွဲပေးသည်။ ထိုအခါ စင်ရော်ငှက်များသည်လည်း ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်ပျံသန်းလိုက်ပါလျက်ရှိသည်။

ရန်ကုန် (ညောင်တန်း) ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်ထွက်ခွာလာ၍ ၄၅ မိနစ်ခန့်တွင် သံလျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

သင်္ဘောသည် 'သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်ရန် စက်ရှိန်သတ်လိုက်သည်နှင့် အောက်ထပ်ရှိလူများသည် ဆိပ်ကမ်းရှိ ဘောတံတားဘက်သို့တက်ရန် လာစုနေကြပြီး။

သဘောသည် ဖြည်းဖြည်းခြင်းကမ်း သို့ကပ်ရသည်။

တစ်ချို့သည် ကပ်ရန် နှစ်ပေ ခန့် အလိုတွင် ခုန်တက်ကြသည်။

‘သားရေ... သဘောနဲ့ ဘောတံတားနှင့် ကပ်တက်နော်၊ ခြေချော်ကြတတ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

သဘောကပ်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကသုတ်ကရက်ပင် ဆင်းကြသည်။ လူကုန်လျင် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှ ရန်ကုန်သို့ သွားမည့် ခရီးသည်များ တစ်ဖန်တက်ကြရမည်သည်။

သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှ တက်သည့်ခရီးသည်များမှာ သန်လျင်မြို့ပေါ်နေသူဖြစ်ကြသလို၊ ခရမ်း၊ သုံးခွ၊ ကျောက်တန်း စသည်ဖြင့် ခရီးဆက်ကြမည့်သူများ ပါသည်။

ခရီးဆက်ကြမည့်သူများသည် မြို့တွင်း၊ မြို့ပြင်ဆိုလျှင် မြင်း

လှည်းများစီးကြ၏။ ခရီးဝေးသွားသူများသည် မိမိတို့နေရာဒေသ အလိုက် ဆက်လက်ထွက်ခွါမည် မော်တော်ယာဉ်များဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားကြရပြန်သည်။

‘မြင်းလှည်းရမယ်၊ မြင်းလှည်း’

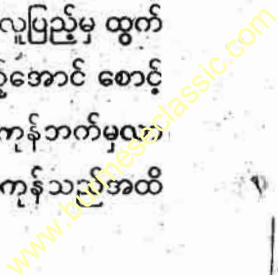
‘ကျောက်တန်းကို ကျောက်တန်း’

ခရီးဆက်နိုင်ရန် ကားဂိတ် မြင်းလှည်းဂိတ်များမှ အော်ခေါ်နေကြသည်။

‘ကျောက်တန်းကို’
ကျောက်တန်းကားဂိတ်သို့

သားအဖသုံးယောက်အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ လော်လီကားကြီးများကို ခရီးသည်တင်ကားများ အဖြစ် ပြေးဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ကားသည် လူပြည့်မှ ထွက်လေ့ရှိသဖြင့် လူပြည့်အောင် စောင့်စားကြရသည်။ ရန်ကုန်ဘက်မှလာသော ခရီးသည်များကုန်သည်အထိ

စောင့်နေတတ်ကြရ၏။

သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခရီးသည်တင်ကားကြီးသည် ကုန်းမို့ မို့တောတန်းများကို ဖြတ်သန်းလာ ခဲ့သည်။

ဖါဒကြီးဘုရား၊ ကျွန် ခေါက်ဘုရား စသည်တို့ကို ကျော် လွန်ခဲ့ပြီး၊ ကျောက်တန်းမြို့ ဆိပ် ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။

'သားရေ... ဆင်းကြဟေ့၊ မော်တော်ဆိပ်ကို သွားရအောင်'

လှဋ္ဌေးတို့သားအဖသုံးဦး သည် ခရီးဆောင်အိတ်များကို သယ် ချ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည် နှင့်နားခိုစရာ ထမင်းဆိုင်လွှက်ရည် ဆိုင် စသည်ဖြင့် ဝင်ရောက်စား သောက်နားခိုကြသည်။

ကျောက်တန်းဆိပ်ကမ်းမှ တဆင့် ကျေးရွာအသီးသီးသို့ စက် တပ်သမ္ဗန်(မော်တော်) များဖြင့် သွား ကြရသည်။

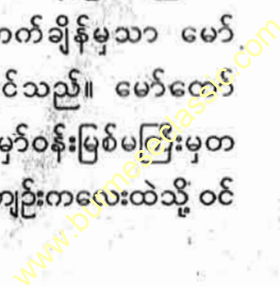
မင်္ဂလ္လာ၊ ခနောင်၊ ရွာသစ်

ကြီး၊ ရွာသစ်ကလေး၊ တံတားရွာ၊ ဥ ယျာဉ်၊ စံပြ၊ ကုန်းတန်း၊ ကွာနီး၊ ကမာကလုပ် စသည့်ရွာများသို့ ခရီး ဆက်ကြရသည်။

မိမိတို့ရွာများသို့ ရောက် သော မော်တော်များကို စီးနင်းလိုက် ပါကြရသည်။

သို့သော် ရေတက်၊ ရေကျ ချိန်ကို စောင့်၍ ထွက်ကြရပေမယ့် ကျောက်တန်းမြို့သို့ ရောက်ပြီးပေ မယ့် မော်တော်ထွက်နိုင်သည့် ရေ တက်ချိန်ကို စောင့်နေကြရတော့ သည်။ ရေတက်၊ ရေကျချိန်သည် မြန်မာနေ့ရက်အလိုက်ကွဲပြားသည်။ ဥပမာ-လပြည့်နေ့တွင် နေ့လည် မွန်းတည့် ၁၂နာရီ၊ မွန်းလွဲ ၁နာရီ ခန့်တွင် ရေတက်ချိန်ဖြစ်သည်။

ရေတက်ချိန်မှသာ မော် တော်ထွက်နိုင်သည်။ မော်တော် များသည် မှော်ဝန်းမြစ်မကြီးမှတ ဆင့် ဆောင်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်

ရောက်လာသဖြင့် ရေတက်ချိန်၊
ရေကျချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ချောင်းထဲတွင် ရေပြည့်မှ
သာ မော်တော်ခရီးဆက်နိုင်မည်။

နွေရာသီ စပါးသယ်ပို့ချိန်
တွင်မူ ကျောက်တန်းမြို့နှင့် တစ်
ဘက်ကမ်းရှိ ကျောက်မရဲဆိပ်ကမ်း
(ပန်းတော)ရွာသို့ ကူးတို့ သမ္ဗန်ဖြင့်
ကူးကြပြီး စပါးသယ်ကားများဖြင့် ရွာ
များသို့ အသီးသီးခရီးဆက်နိုင်သည်။

သို့သော် နေပူပူ ဖုန်ထူထူ
သွားရသဖြင့် ခရီးကြမ်းသည်။ ခရီး
ပန်းသည်။

လှဋ္ဌေးတို့သည် မော်တော်
ကိုသာ စောင့်၍စီးကြမည်။ ခရီးစဉ်
အရ ရွာသစ်ကလေးမော်တော်ကို
စောင့်၍စီးသည်။

မော်တော်မှာ မွန်းလွဲ (၁)
နာရီခန့်တွင် ထွက်ခွါမည်ဆိုတာသိ
ရသည်။

‘သားရေ... အဖေတို့သုံး

ယောက် ရေလယ်ဘုရား သွားဖူး
ကြဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ’

သားအဖသုံးယောက်၊

ကျောက်တန်းဈေးကို ဖြတ်ကျော်လာ
ပြီး ရေလယ်ဘုရားသို့သွားရောက်
ဖူး မြော်ရန်ဖြစ်သည်။

ဘုရားသို့ သွားရှာလမ်း
တစ်လျှောက်တွင် ပန်းသည်များ၊
ငါးစာကျွေးရန် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်
သည်များကို တွေ့ရသည်။

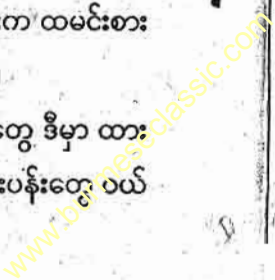
‘ပန်းလေးတွေ ဝယ်သွားပါ
ဦး’

‘ငါးစာကျွေးဖို့ ပေါက်
ပေါက်ဆုပ်လေးတွေ ဝယ်သွားပါဦး’

‘ထမင်းစားသွားကြပါဦး’

ပန်းသည်များကလည်း ခရီး
ဦးကြိုပြုရင်း ပန်းများကို ရောင်းချ
သလို၊ ထမင်းဆိုင်များက ထမင်းစား
ရန် ခေါ်ဆိုကြသည်။

‘ဘိနပ်လေးတွေ ဒီမှာ ထား
သွားလို့ရတယ်၊ ဘုရားပန်းတွေ ပယ်

သွားဦးလေ၊ ငါးစာလည်း ဝယ်ဝါဦး'

'မြိုင်ရေ... ပန်းနဲ့ငါးစာ ဝယ်ခဲ့ပါဦး၊ ကိုမာဒင် တို့ လက်မှတ် ဝယ်ထားနှင့်မယ်'

လှဌေးတို့ သားအဖနှစ် ယောက်က ရေလယ်ဘုရားသို့ဖူးရန် ကူးတို့လှေသမ္ဗန်လက်မှတ်ဝယ်ကြ သည်။

ရေလယ်တွင်တည်ရှိသော ကျိုက်မှော်ဝန်းစေတီတော် ဖြစ်ပြီး ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။

ကျောက်တန်းဆိပ်ကမ်းမှ ရေလယ်ဘုရားသို့ လှေသမ္ဗန်များ ကို စောင့်ကြသည်။ လှေသမ္ဗန်များ သည် ဘုရားနှင့် ကမ်းနားအသွား အပြန်ကူးတို့ပို့ပေးကြသည်။

'ဖြေးဖြေးတက်ပါနော်၊ ဟို အစ်မကြီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါဦး၊ ချာ တိတ်ကောင်းကောင်းတက်နော်'

'နောက်မှာ လာထိုင်ကြပါ' ကူးတို့ သမ္ဗန်သမားက

အော်၍ပြောနေသည်။

'ကဲ ကဲ... လူပြည်ပြီ၊ နောက်လာမယ့် သမ္ဗန်ကို စောင့်စီး ကြပါနော်'

ကူးတို့လှေ သမ္ဗန်ငယ်သည် ဘုရားဖူးခရီးသည်များကို တင် ဆောင်ပြီးထွက်ခွါလာခဲ့သည်။

'ခရီးသည်များခင်ဗျား၊ ဘုရားကို ပတ်ပြီး ဖူးကြဦးမလား' 'ဖူးမယ်လေ၊ ဖူးမယ်'

ဘုရားကို ပတ်ပြီးဖူးမျှော်ရ သည်။ သို့အတွက် သမ္ဗန်ခကို ထပ်မံ ပေးဆောင်ရသည်။ ကူးတို့သမားက ဘုရားကိုပတ်၍ ခုတ်မောင် ရသည်။ ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ် ဘုရားပုရဂုဏ်ကမ်းစပ်သို့ ကပ် လိုက်သည်။

ဘုရားဖူးခရီးသည် ငါး ငါး သမ္ဗန်ထက်မှ ကုန်းပေါ်သို့ တက် ရသည်။

ဘုရားဖူးပြီးသည့် ခရီးသည် များက သမ္ဗန်ပေါ်သို့တက်ကြသည်။

ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသည် မြန်မာပြည်တွင် ထင်ရှားသော တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူပင်ဖြစ်သည်။

ရိုက်မရောက်နိုင်သေးသဖြင့် ရွာသစ်ကလေးရွာသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက်၊ ကုန်းကြောင်းခရီး၊ ခြေလျင်လျောက်ကြရသည်။

ဘုရားဖူးပြီးနောက် လှဌေးတို့သားအဖသုံးယောက်သည် ရွာသို့ထွက်ရန် မော်တော်ချိန်နီးလာပြီမို့ ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းကို ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်။ ခရီးစဉ်အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ... ကရင်ချောင်ရွာကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

မော်တော်ထွက်ချိန်နီးပြီဖြစ်သဖြင့် မော်တော်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

ကရင်ချောင်ရွာကလေး မှ အထွက်တွင် အမေတို့ရွာ 'ကမာကလုပ်'ရွာကို မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

မှော်ဝန်းမြစ်ရေပြင်သည် ရေပြည့်လျှက်ရှိသည်။ ရေပြည့်၍ ကျောက်တန်းမြို့ ကမ်းနားသို့တက်ရောက်သည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျောက်တန်းမြို့ ကျက်သရေဆောင် ကျိုက်မှော်ဝန်းစေတီ (ရေလယ်ဘုရား) ကြီးမှာ ရေနစ်မြုပ်ခြင်းမရှိ၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကမာကလုပ်ရွာသို့ တိုက်

ထိုအခါ အဖေကပြောသည်။
'ဒီကောင်ကွာ... ငယ်ငယ်တုန်းက မိုးတွင်းဘက်လာကြတော့...'
'ဗျာ... ဖေဖေ'
'မိုးရွာပြီးကာစ... ရွာတွေ့စွက်တွေထဲမှာ လယ်ကန်သင်းရိုးကနေ လျှောက်ရတာချောနေတာ... ကွာ... မင်းကို ဂုတ်ပေါ်တင်ပြီး

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

လျှောက်လာတာ၊ ဒီနေရာအရောက်
ချော်လဲပါရော. . အဲ့ဒီတော့ မင်းက
ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ'

'ဗျာ. . သားက ဘာပြော
လို့လဲ'

'အဖေက ကောင်းတောင်း
မှမလျှောက်တာကိုးတဲ့. . . . '

'ဟုတ်ပါရှင်. . . ကိုမာဒင်
မှတ်မိသေးတယ်. . သား. . မင်းငယ်
ငယ်တုန်းကပြောတာ'

'ဟုတ်လား. . အမေ. ခု
သားဘာသာ သားလျှောက်နိုင်နေပါ
ပြီ'

'အေးအေး လျှောက် အမေ
တို့ရွာရောက်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ မြင်
နေရပြီ၊ အဲ့အဲ့ဆိုင်းဆိုင်းရွာတန်း
ရှည်ကြီးပဲ'

'ဟုတ်ကဲ့ မေမေ. . သား
လျှောက်နိုင်ပါတယ်'

'သားကို အဘတို့၊ အမေ
ကြီးတို့က မျှော်နေတော့မယ်၊ မြန်
မြန်လျှောက်'

သား အဖသုံးယောက်
လျှောက်ခဲ့ကြရာ ကမာကလုပ်ရွာ
ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ. . ။

'သားရေ. . ပြေးပြေးသွား
နော် ခလုတ်တိုက်လဲမယ်၊ ကန်
ပေါင်ဘေးအတိုင်းလှမ်းမြင်နေရပြီ'

'ဒေါ်နု၊ ဒေါ်ယုတို့ကို လှမ်း
ခေါ်'

'ဒေါ်နုရေ. . ဒေါ်ယု'
အော်ခေါ်ရင်း ရောက်သွား

ပြီး

'ကျွန်တော်တို့လာပြီ. . .
အမေကြီး. . . ဘာ'

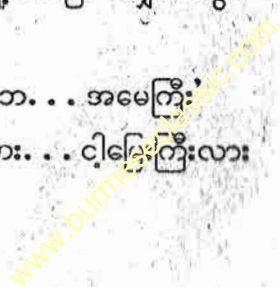
အဒေါ်ဖြစ်သူတို့က အပြေး
လာကြိုကြသည်။

လမ်းကြောင်းက အိမ်
နောက်ဖေးပေါက်ကဖြစ်သဖြင့် အိမ်
ရှေ့ပေါက်သို့ ပတ်ပြီး လျှောက်သွား
ရသည်။

'အဘ. . . အမေကြီး'

'ဟေး. . . ငါ့မြွေကြီးလား

ကွ'

အဘဖြစ်သူနှင့် အမေကြီး တို့က အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေ သည်။

‘ဒေါ်နု ဘာချက်ထားလဲ၊ ကျွန်တော်ထမင်းဆာပြီ’

‘အေးပါကွာ.. မင်းတို့လာ မယ်ဆိုလို့ တဲကနေ ဟင်းလျာလုပ် ပြီး ချက်ထားပါတယ်၊ တစ်အောင့် တစ်နား နားပြီးမှ ထမင်းစားတာ ပေါ့’

‘ဦးသာတို့၊ ဦးစိုးတို့က တဲမှာ လား၊ မနက်ကျရင် သားတို့ တဲကို သွားကြမယ်နော်’

‘အကိုကြီးတို့၊ အစ်မကြီးတို့ ထိုင်’

ဒေါ်ယုက ဖျာခင်းပေး လိုက်သဖြင့် အဖေက အဘနှင့် အမေကြီးနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

အမေကတော့ နောက်ဖေး ဘက်ဝင်သွားပြီး အဘတို့အတွက် စားဖို့ဝယ်ခြမ်းလာတဲ့ ပစ္စည်းများကို ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်နုအား ထုတ်ပေးနေ

သည်။ ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းက စည်လှသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ နန်းမ တော်မယ်နဲ့ အမည်ရှိ ဒေါ်နုက စီစဉ်ထားသည်။

အဘ၊ အမေကြီး၊ အဖေ၊ အမေတို့ကို ဟင်းလျာများ ဦးချပြီး တူဖြစ်သူ မောင်လှဌေးအား ကြက် အသည်းအမြစ်အတွဲလိုက်ကို ထည့် ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဘဲဥတစ်လုံး ထည့်ပေးသည်။

‘စားစား.. လှဌေး.. ဒါ က မင်းကြိုက်တဲ့ ရဲယိုရွက်နဲ့ ငါးခူ ချက်ထားတာ ရော’

လှဌေးသည် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်၊ နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်တို့တွင် နှစ်စဉ်အမြဲရောက် တတ်မြဲဖြစ်သည်။

အဖိုးအဖွားများနှင့်တစ်တွဲ ဦးလေး၊ အဒေါ် တို့က ချစ်ကြွသည်။

www.dhammadownload.com

အဘတို့သည် လယ်လုပ်
ငန်းကိုလုပ်ကြသဖြင့် ရွာ၏အ
နောက်ဘက်တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်
လူနေတဲ့အိမ်လေး ဆောက်ထား
သည်။

ကျွဲနွားများ၊ လယ်ယာသုံး
ပစ္စည်းများလည်း ထားသည်။

တဲအနီးတွင် ရေကန်ကြီး
တစ်ကန်လည်းရှိသည်။ တဲသို့ သွား
လျှင် ရွာအပြင်ဘက်ထွက်လိုက်
သည်နှင့် လယ်ကွက်များကို ဖြတ်
သန်းကာ လျှောက်ခဲ့ရသည်။

တဲရှေ့တွင် ထန်းတပင်ကို
တွေ့နိုင်သည်။ အဲဒီထန်းပင်သည်
အဘတို့ရဲ့ တဲကို အဝေးကနေ လှမ်း
၍မှန်းနိုင်သော အဓိကရ အမှတ်အ
သားပင်ဖြစ်သည်။

ရွာနှင့် တဲသည် နာရီဝက်
ခန့်လျှောက်ရသည်။

လှဋ္ဌေးသည် ရွာတဲတွင်နေ
ရသည်ထက် တဲတွင်နေရသည်ကို
ပိုပျော်သည်။

တဲမှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေ
ကြတဲ့ ဦးသာနှင့် ဦးစိုးတို့က သူရင်း
ငှားများနှင့်အတူ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေ
ကြသည်။ တဲနှင့်ရွာကို ကူးချည်သန်း
ချည်ပြုတ်ကြသည်။

'အစ်မကြီးရေ၊ မရွှေမြိုင်
က အစ်မကြီးတို့လာမယ်ဆိုလို့
မနက်ဖန်ညနေစာကို သူတို့အိမ်မှာ
စားဖို့ပြောထားတယ်'

'ဟုတ်လား... ကိုဘာဘူ တို့
မရွှေမြိုင်တို့က အမြိုင်ကို တော်
တော်ခင်တာပဲနော်၊ ညီမအရင်းလို
ပဲနော်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုမာဒင် ကျွန်
မတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ
နဲ့ အသက်ချင်းလည်းအတူ၊ သွားအ
တူ၊ လာအတူ၊ စိတ်ချင်းကလည်းတူ
တာ၊ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေထဲမှာ
တောင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က
ဖာခင်ဆုံးပဲ'

www.burmeseclassic.com

'ကိုဘာဘူကလည်း တော်
တော်သဘောကောင်းတယ်နော်၊ ကို
ဟပင်ကိုလည်း အရမ်းခင်တာ'

'အစ်မကြီး.. ဒီနေ့ရောက်
မယ်ဆိုလို့ ဒီညတောင် ခေါ်ထားတာ
မနုကပြောလိုက်တယ်၊ ဟိုအကောင်
က တဲကို ထွက်ဦးမှာလို့၊ တဲကနေ
မနက်စာစာပြီး လေပေါက်မှ ရွာထဲ
ကို ပြန်လာမယ်လို့ ပြောထားလိုက်
တယ်'

ဟု ဒေါ်ယုက ပြောသည်။

ဟိုအကောင်ဆိုတာ လှငွေ
ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ တဲမှာ သူ
ဦးလေးတွေဆီသွားရင်း နေ့လည်
ဘက် ကန်ပေါင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ
ကုက္ကိုပင်တွေအောက်မှာ လျှောက်
ဘောလုံးဆော့ဦး၊ ကုလားမန်ကျည်း
သီးတွေ ခူးစားဦးမှာ။

ဒါကြောင့် မနက်စာကို တဲ
မှာ စားကြရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ည
နေ လေပေါက်ချိန်လို့ခေါ်တဲ့ ၃ နာ
ရီ ၅ နာရီ လောက်နေကေးအေး

ချိန်မှာ ရွာသို့ပြန်လာကြမည်ဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်နေ့.. ညနေ
စာ စားရန်ဖိတ်ထားတဲ့ ဦးဘာဘူ၊
ဒေါ်ရွှေမြိုင်တို့ အိမ်ကိုရောက်ခဲ့
ကြပြီ။

အမေကတော့ ရွာထဲက သူ
ဆွေမျိုးသာချင်းများအိမ်သို့ လိုက်လံ
နှုတ်ဆက်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။

ဦးဘာဘူရဲ့ အိမ်ရောက်
တော့ ဒေါ်ရွှေမြိုင်က စားသောက်
ဖွယ်ရာများပြင်ဆင်ထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ရေနွေးကြမ်း၊ ငါးခြောက်
ဖုတ်၊ ဘဲဥနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်၊ လွှက်
သုပ် စသည်ဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ
စုံလင်လှသည်။

'လာ.. ကိုမာဒင်၊ ထိုင်၊
ရေနွေးကြမ်းသောက်ဦး၊ ဟေ့ကောင်း
လှငွေ.. အဲ့ဒီမှာ ကြိုက်တာယူစား

မင်းအဒေါ်က မင်းစားဖို့လုပ်ထားတာ

ဒေါ်ရွှေမြိုင်နှင့် အမေသည် သက်တူရွယ်တူဖြစ်ပြီး နာမည်ကိုပင် ဆင်တူဖြစ်အောင်မှည့်ထားကြောင်း၊ အဖေကလည်း အမေ့ထက် တစ်နှစ်ခန့်သာကြီးသည်။

ဦးဘဘူ၊ ဒေါ်ရွှေမြိုင်တို့သည် အဖေနှင့် အမေတို့ကို ညီအကို ပမာ ခင်မင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသို့ရောက်တိုင်း သူတို့အိမ်မှာပင် နေတိုင်း စားသောက် စကားစမြည်ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

ဦးဘဘူသည် အဖေကို ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်သကဲ့သို့ ဦးဘဘူ၏ မိတ်တွေများကလည်း ခင်မင်ကြသည်။

ထမင်းမစားမီ အနည်းငယ် သောက်ကြ၊ စားကြရင်း စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြသေးသည်။

သူတို့ မိတ်ဆွေတစ်စု

သောက်ကြ၊ စားကြပြီးမှ ထမင်းဝိုင်းပြင်ကြသည်။

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဟင်းမျိုးစုံလင်အောင် ချက်ပြုတ်ထားသည်။

ထမင်းဝိုင်း ပြီးတော့ အကြမ်းဝိုင်း၊ အချိုဝိုင်းအဖြစ် ဆက်လက် စားသောက်ကြရင်း စကားပြောကြတော့သည်။

'ကိုမာဒင်ရေ . . ရှင့်လူ ကိုဘာတူအကြောင်းကိုတော့ ပြောပြရဦးမယ်'

ဒေါ်ရွှေမြိုင်က စကားစလိုက်သည်။

'ဟင်. ဘာများလဲ မရွှေမြိုင်ရယ်၊ ကိုဘာတူကိုစွဲကို ၊ ဘာတူ အကြောင်းဆိုတော့ မရွှေမြိုင်ကို ရိုက်တာလား၊ နှက်တာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး'

'အင်း. . . ထင်ပါတယ်၊ ကိုဘာတူ ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့'

'ကဲ ကျွန်မပြောပါ့မယ်၊ နား

ထောင်ပါဦး'

'အင်း.. ဒီလူတော့ နောက်
တစ်ယောက်များတွေ့နေပြီလား'

ကိုမာဒင်ကတော့ ဘာမှ
ဝင်မပြောပဲ ပြုံးစိစိနဲ့ သူ့ဟန်အတိုင်း
ပင်

'ကိုမာဒင်ရယ်.. မရွှေမြိုင်
ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး' ဟု
ဝင်ပြောလိုက်ရ၏။

အနားမှာထိုင်နေတဲ့ လှဌေး
ကတော့ စားချင်တာတွေ့အကုန်စား
ပြီး အဖေတို့ရဲ့စကားဝိုင်းကိုသေချာ
စွာ နားထောင်နေမိတယ်။

'ရှင်လူကြီးတော်.. မသေ
ကောင်းမပျောက်ကောင်းပါ.. .'

'ဗျာ. မထိတ်သာ. မလန့်
သာ ပြောပါဦး'

'ဒေါ်ရွှေမြိုင်ပြောမည့်စ
ကားကို ငဲ့လင့်နေကြ၏။

'ဒီလို'
□□

ဦးဘာတူ ဒေါ်ရွှေမြိုင်တို့

သည် လယ်ကေများစွာ ပိုင်ဆိုင်ကြ
သည်။ သူတို့သည် ရွာထဲမှ အိမ်တစ်
အိမ်၊ ရွာအရှေ့ဘက်မှာတဲအိမ်တစ်
အိမ်၊ လယ်ထဲမှာတဲအိမ်ဆောက်နေ
ကြသည့်မလေ့ပင်။ ကျဲ၊ နွား၊ လှည်း
အပြည့်အစုံနှင့်။

ဦးဘတူကလည်း လယ်
ယာလုပ်ငန်းကို ဦးစီးပြီး သူရင်းငှား
များနှင့် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အလုပ်
ကို အလွန်ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေမြိုင်ကလည်း နာ
မည်ကသာ နှု တယ်လို့ဆိုရပေမယ့်
လူက ဒေါင်းတီးမောင်းတီးနဲ့ ခပ်
ကြမ်းကြမ်း၊ ဒေါ်ရွှေမြိုင်က
ယောက်ျားတွေနဲ့ယှဉ်၊ ရင်ပေါင်တန်း
လုပ်နိုင်သည်။ အိမ်၏ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းများကိုလည်း သူပင် ဦးစီး
ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုနိုင်သူဖြစ်၏။

ရွာထဲတွင် လူချမ်းသာရယ်
လို့ စာရင်းမဝင်ပေမယ့် အတော်
အသင့်ပြည့်စုံသည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှာ

အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

လယ်ထွန်၊ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနှုတ် စသည်တို့ကို လင်မယားနှစ်ယောက် ခိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ဦးဘာတူသည် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို လွန်စွာခင်မင်သည်။ သူငယ်ချင်းများအပေါ်တွင် မိတ်ဆွေကောင်းပီသသည်။ ဒေါ်ရွှေမြိုင်ကလည်း ထိုအတူပင်။

ဦးဘာတူသည် ညနေပိုင်းတွင် အနည်းငယ်သောက်တတ်သည်။ အနည်းငယ်မှ တစ်ကယ့်အနည်းငယ်ပါ။

သူမခင်ပွန်း၏ အခြေအနေကို သိလို့လည်း ဒေါ်ရွှေမြိုင်က ခွင့်ပြုထားသည်။ သူတို့ဝိုင်းအတွက် အမြည်းစီစဉ်ပေးတတ်သည်။

အမြည်းမှ သူတကာတွေလို ရေနံ့ပဲကြီးလှော် သက်သက် သာမဟုတ်၊ လွှက်သုပ်၊ ငါးရဲ့

ခြောက်ဖုတ်ကို သံပုရည်ညှစ်ပြီး လုပ်ပေးထားတာ။ ယောက်ျားကို ရှိသေချစ်ခင်တာက အဲ့သလို။

ဒေါ်ရွှေမြိုင်ကကိုလည်း ဦးဘာတူက လိုလေသေးမရှိဆောင်ရွက်ပေးထားသည်။

လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှာ ဦးဘာတူက ဦးဆောင်ပေးမယ့်၊ ဒိန်းသလိမ်းအလုပ်ကို ဒေါ်ရွှေမြိုင်ကသာ ဆောင်ရွက်နေတာ။

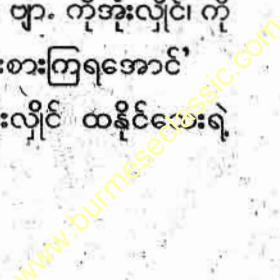
ဦးဘာတူတို့ဝိုင်းကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ အရက်နည်းနည်း အမြည်းများများ စားကြတာ။

ရယ်မောနောက်ပြောင် ပျော်ရွှင်စရာ ဝိုင်းကလေးပါပဲ။

‘အမြိုင်ရေ . . . ထမင်းစားစို့’
‘ပြီးပါပြီရှင် . . . အဆင်သင့်ပြင်ပြီးပါပြီရှင်’

‘ကဲ . . . ဗျာ . . . ကိုအုံးလှိုင်၊ ကိုမြကြိုင် ထမင်းစားကြရအောင်’

‘ကိုအုံးလှိုင် ထနိုင်သေးရဲ့လား’

ဟု မရွှေမြိုင်က ဆို၏။

မရွှေမြိုင်က နားထောင်

ရင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတာ

‘ရှင်.. စိတ်စွဲလို့များလား’

တစ်ညနေမှာ ထမင်းစားပြီး
လို့ ကိုဘတူ၊ မရွှေမြိုင်တို့ စကား
စမြည်ပြောနေကြရင်း...

‘တစ်နေ့ညနေက ရှင်ဦး
လေး မြင်းနဲ့ အိမ်ကိုလာတယ်လေ၊
ပြန်တော့ မြင်းပေါ်တက်ပြီး ကြိုး
ကွင်းကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း စီးသွား
တာကို မြင်ယောင်နေသလား’

‘မရွှေမြိုင်. ငါမနေ့ညက
အိပ်မက်မက်တယ်’

ဟု မရွှေမြိုင်က စိတ်ပြေရာ

‘ဘယ်လိုမက်တာလဲ’

ပြောကြောင်းပြောလိုက်မိ၏။

ဒေါ်ရွှေမြိုင်က သောက်
လက်စအကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ပန်း
ထဲထည့်ပြီး မေးဆတ်မေးလိုက်
သည်။

‘ငါ့ကို လူတစ်ယောက်လို
လို၊ ဒါပေမယ့် လူကိုတော့ သဲသဲကွဲ
ကွဲမတွေ့ရဘူး၊ အဲဒါ နွားတို့၊ မြင်းတို့
ကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ဖမ်းသလို ပစ်
ဖမ်းနေတယ်’

ကိုဘတူပြောပြီးကတည်း
က မရွှေမြိုင် စိတ်မှာ တထင့်ထင့်
ရယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုဘတူကို မျက်စိ
ဒေါက်ထောက်ပြီးကြည့်နေသလို၊
ဂရုတစိုက်နေရသည်။ မျက်စိ
အောက်ကကို အပျောက်မခံ။

‘ငါက ရှောင်ရှောင်နေရ
တာ၊ မိတော့ မမိဘူး၊ ကြိုးကွင်းကို
ရိပ်ကနဲတွေ့လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့
ဖြစ်နေတယ်’

သူမရှိရင် အခြားတစ်
ယောက်ကို မှာထားရသည်။ ဘာ
ရယ်လို့တော့မဟုတ်၊ အကြောင်း
အရာကိုပြောမထား၊ စိတ်ပူမှာ

လည်း စိုးရသေးသည်။

ဗေဒင်တွေဘာတွေ မေး
တော့လည်း အားလုံးအကောင်း
ချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘေး
အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဘွယ် မမြင်ရဟု
ပြောသည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်းတစ်မျိုး
စိတ်အေးရသေးသည်။

ကိုဘာတူကိုတော့ ဘုရား
မှန်မှန်ရှိခိုးဖို့၊ ပုတီးစိပ်ဖို့ တိုက်တွန်း
ပေးရသည်။

တစ်ညနေမှာ

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်
ထံ သွားလျှောက်ရသည်။ သားတွေ
ကို ရှင်ပြုဖို့ ရှင် (၁၀၀) ပြုပွဲမှာ
ထည့်ဖို့ကိစ္စ။

ဆရာတော်နဲ့ စကားစမြည်
ပြောဆိုပြီး လျှောက်ထားကြတော့
အချိန်လင့်သွားသည်။

ညနေ နေစောင်းလို့ နေဝင်
ရီတရောအချိန်ရောက်ပြီ၊ ဆရာ
တော်ကို ဝပ်ထွားရှိခိုးပြီး ကျောင်း

ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းထိပ်မှာ ချွတ်
ထားခဲ့တဲ့ ဘိနပ်ကိုစီး၍ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကိုဘာတူနှင့် မရွှေမြိုင်တို့
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောမိကြ။

လျှောက်လှမ်းလို့မကြာခင်
ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအနီးသို့
အရောက်မှာ ကိုဘာတူ ခြေလှမ်း
တွေ တန့်သွားသည်။ ရှေ့ဆက်မ
လျှောက်တော့သဖြင့် မရွှေမြိုင်
ကိုဘာတူကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

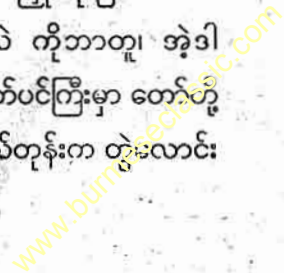
ကိုဘာတူစိတ်မှာ ကြောက်
သလိုလို ဖြစ်နေသဖြင့် ရုပ်ဟန်အ
မူအရာပျက်နေသည်။

‘ကိုဘာတူ . . ဘာဖြစ်လို့
လဲ သွားလေ’

‘ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ . .’

ဟု ဆိုပြီး ညောင်မုတ်ဆိတ်
ပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

‘ဘာလဲ ကိုဘာတူ၊ အဲ့ဒါ
ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ တော်ဟို့
ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက တွဲလောင်း

ခိုပြီး ဆော့ခဲ့ကြသေးတာ'

'မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး'

မှတ်ဆိတ်တွေလျှပ်နေတယ်'

'ဟာ... လေတိုက်လို့ လျှပ်

နေတာပဲ၊ တော်... ဘာတွေဖြစ်နေ

တာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး'

'လေတိုက်လို့လျှပ်နေတာ

မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ဆိတ်တွေ ကြီးကွင်း

ဖြစ်သွားပြီး အပေါ်တက်လိုက်၊

အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ယိမ်းနေတာ'

'ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကို

ဘတူ၊ ရှင်ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊

စိတ်ထင်လို့ပါ၊ မှတ်ဆိတ်နွယ်တွေက

သူ့ဘာသာသူနေနေတာပါ၊ လေ

တိုက်လို့သာ တစ်ချက်ချက်လျှပ်နေ

တာပါ'

'ဟာ... မမြိုင်... နင်မမြိုင်

ဘူးလား၊ နင်မမြိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ငါ

မြိုင်နေတယ်ဟ'

'ကဲပါ ကိုဘာတူရယ်၊ ရှင်

သိပ်ကြောက်နေပုံပေါ်တယ်၊ ဘာမှ

မကြောက်နဲ့၊ သံ ဗုဒ္ဓေ ဂါထာရုက်၊

ကျုပ်လည်း လိုက်ရွတ်ပေးမယ်'

'ကဲ သွားကြရအောင်'

'အေးအေး... မြန်မြန်

လျှောက်၊ မြန်မြန်'

'အိမ်ရောက်တော့ ဘုရား

စင်က ရေမန်းယူပြီး ကိုဘာတူကို

တိုက်လိုက်သည်။

ကိုဘာတူကတော့ အ

ကြောက်ပြေဟန်မတူ။

'ကိုဘာတူ... မကြောက်နဲ့

နော်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး အိပ်

နေလိုက်'

ဒီနေ့ညတော့ မရွှေမြိုင်

တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ကိုဘာ

တူကြောင့် သည်လောက်ကြောက်

တာလဲ၊ ဝေခွဲမရ၊ စဉ်းစားမရ။

ကိုဘာတူ ညဉ့်နက်မှပဲ

အိပ်ပျော်သွားရသည်။

မရွှေမြိုင်လည်း ညဉ့်နက်မှ

ပဲ အိပ်ပျော်သွားရသည်။

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

'အား... မလိုက်ဘူး၊ မ
လိုက်ဘူး... ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့'

တောကြီးမျက်မဲထဲမှာ၊ ဒီ
နေရာဒီဒေသမှာ အခုလို ရေမြေ
တောတောင်သဘာဝမရှိ၊ လယ်
ကွင်းပြင်နဲ့ မြစ်နားချောင်းနားသာ
ဖြစ်သည်။

အခုတော့ တောကြီးထဲမှာ
ကိုဘတူ သူမကို မြင်နေရသည်။ ကို
ဘတူ ရှေ့လည်းမတိုးနိုင်၊ နောက်
လည်းမဆုတ်နိုင်။

'မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး' ဟု
သာအော်နေသည်။

ဒါ့ကြောင့် သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်တော့ ဒီတော ဒီတောင်
ထဲမှာ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့လက်ထဲမှာ
စပယ်ပန်းကုံး ဖွေးဖွေးလေးကို လက်
မှဲ့ကိုင်လို့ ကိုဘတူကို
လှမ်းခေါ်နေ သလို။

ကိုဘတူက မလာဘူးလို့
အော်ပြောလိုက်တော့ ထိုမိန်းက

လေးက လက်ထဲမှာရှိတဲ့ စပယ်ပန်း
ကုံးကို လှမ်းပစ်ပြီးတော့ ဝေဝဲပြီး ကို
ဘတူ လည်ပင်းကို လာစွပ်တော့

'အား' လို့အော်ပြီး ကိုဘတူ
လဲကျသွားတော့သည်။

အဲဒါကို မရွှေ့မြိုင်မြင်လိုက်
တော့ အပြေးရောက်သွားသည်။
လဲကျနေတဲ့ ကိုဘတူကို ခလုတ်
တိုက်ပြီး မရွှေ့မြိုင်လဲကျသွားတော့
၏။

'အား' လို့ လန့်အော်ပြီး
မရွှေ့မြိုင်လန့်နိုးသွားသည်။

'အိပ်မက်လဲမှာ...'

ဘာတွေဖြစ်လဲ၊ ကိုဘတူကို
နိုးနေတာတွေ့ရတယ်။ ကိုဘတူက
ဘာမှ မမေး။

ခြင်ထောင် အမိုးပေါ်ကို
သာ မော့ကြည့်နေတာကို တွေ့ရ
တယ်။

မရွှေ့မြိုင် ခြင်ထောင်လဲမှ
ထွက်ပြီး ရေအိုးစင်နားရေစာစွက်
အဝသောက်လိုက်မိသည်။

အိပ်ယာထ ပြန်ဝင်တော့
'ကိုဘာတူ ရှင် မအိပ်သေး
ဘူးလား'

'အိပ်မပျော်နိုင်သေးတာ
လား၊ တစ်ရေးနိုးတာလား'

ကိုဘာတူ ဘာမှ ပြန်မဖြေ၊
မရွှေမြိုင် ဒီညအဖို့ အိပ်ပျော်မှာ
မဟုတ်တော့။

မရွှေမြိုင်သည် ကိုဘာတူကို
စိတ်မချနိုင်တော့ပဲ အမြဲစောင့်
ကြည့်နေတော့သည်။ သားနှစ်
ယောက်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကတော့
အဖိုးအဖွားများနှင့်သာ အတူနေကြ
တာမို့သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရွာထဲ
အိမ်မှာနေသည်။

ဒီနေ့ မိုးက တစ်စိမ့်စိမ့် ရွာ
နေသည်။ ညနေကလည်း စောင်း
တော့မည်။ လေပြေလေညှင်းလေး
က တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်
လေးဖြစ်သွားသည်။

ကိုဘာတူနှင့် မရွှေမြိုင်တို့

ညနေစာစားသောက်ပြီးဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးနောက်
ပေါင်မုန့်နှင့် ဘဲဥကြော်စားရန် ဖြစ်
သည်။ ပုလင်းထဲမှာ သကြားကုန်နေ
တာမို့ ရွာလယ်က ကုန်စုံဆိုင်ကို
သွားဝယ်ရသည်။

ဒါ့ကြောင့်မရွှေမြိုင် ပိုက်ဆံ
ယူကာ ထီးဖွင့်ဆောင်းပြီး ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ဆိုင်နှင့်အိမ်က အလှမ်းမ
ဝေးပေမယ့်၊ ဆိုင်ရောက်တော့ ဝယ်
သူတွေကျနေတာမို့ခဏ စောင့်နေရ
သည်။

'အစ်မကြီး သကြား ၁၀
သားနော်'

ကုန်စုံဆိုင်မှာ ညီမဝမ်းကွဲ
တော်သူတွေဖြစ်တော့၊

'အစ်မမြိုင်၊ ခဏလေး
စောင့်နော်၊ မနက်က ဖားတွေရလို့
ဖားသားဟင်းချက်ထားတယ်၊ နှစ်
ကိုကြီးစားဖို့ထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်'

မရွှေကြည်က ဖာသားဟင်း

ပေးလိုက်မည်ဆို၍ ခဏစောင့်နေရ
တော့လေသည်။

ပြီးမှ ညီမ မရွှေကြည်ထည့်
ပေးလိုက်သော ဖားသားဟင်းခွက်
ကို ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်အတက်မှာ ထီးကို
ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ
ထောင်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လိုက်
တော့ ကိုဘတူကို မတွေ့ရ။

ဖားဟင်းခွက်နဲ့ သကြား
ထုပ်ကို နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်က
ကြောင်အိမ်ပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး
ကိုဘတူကို ခေါ်ကြည့်သည်။

‘ကိုဘတူ . . ကိုဘတူ’
ထူးသံမကြားရ။

‘အူး . . အူး’နဲ့ အော်သံ
ကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ခန်း
ထဲမှာ

အမလေး ကြောက်စရာပါ
လား။ ထုပ်တန်းမှာ တွဲလောင်းကြီးနဲ့
လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်လို့ . . ။

မရွှေမြိုင်ဘာမှ စဉ်းစားမ

နေတော့ . . စိတ်မြန်လက်မြန်ပဲ။
အိမ်မှာ အသင့်ရှိတဲ့ ထင်းခွဲစားမကို
ပြေးယူ။

ထရံ ကြွက်လျှောက်ပေါ်
တက်ပြီး တုတ်တန်းက ကြိုးကို လှမ်း
ပြီး ခုတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။

‘ဒုတ် . . ဒုတ် . . ဒုတ်’

မရွှေမြိုင် သူသန်တဲ့ ဘယ်
လက်နဲ့ပဲ ဖားရပါးရ ခုတ်ချလိုက်
တော့ သုံးချက်ပဲ ခုတ်လိုက်ရတယ်။
ကြိုးပြတ်ပြီးတော့ ကိုဘာတူ ကိုယ်
လုံးကြီးဟာ အောက်ကို ဒုန်း ခနဲ
ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

မရွှေမြိုင်လည်း လက်ထဲက
ဓားကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အပေါ်က
နေ အောက်ကို ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

ကိုဘတူကတော့ လည်
ပင်းအစ်ပြီး အပေါ်ကပြုတ် ကျတာ
ကြောင့် သတိလစ်နေတယ်။

မရွှေမြိုင် ကိုဘာတူရင်ရင်
ဘတ်ကို ကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်
တော့ . . အသက်ရှူနေသေးတယ်။

ဒါနဲ့ ကမန်းကတန်းပဲ အိမ်
နီးနားချင်းတွေကို ခေါ်လိုက်တယ်။

‘အုံးလှိုင်ရေ . . အုံးလှိုင်၊
မြနုရေ . . လာကြပါဦးဟ’

‘ကိုကြည်ရေ . . မလှမြင့်’
မရွှေမြိုင်အော်ခေါ်သံကို

ကြားလို့ အပြေးအလွှားရောက်လာ
ကြသည်။ မရွှေမြိုင်က မမြနုကို ရေ
တစ်ခွက်ပေးရန် တောင်းလိုက်၏။

ကိုဘာတူမျက်နှာကို ရေနဲ့
တောက်လိုက်ပြီး အမူးအမော်ပြေ
အောင် သွေးဆေးမှုန့်ကိုယူပြီး ပါး
စပ်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပြီး လက်ဖဝါး
လေးထဲထည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ပွတ်
ကာ ကိုဘာတူ နှာခေါင်းကို တွေ့ပေး
လိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ အိမ်နီးနား
ချင်းတွေရောက်လာကြသည်။

‘ကိုဘာတူ၊ ကိုဘာတူ’
ခြေမကို နှိပ်ပေးကြ၊ နင်း

ပေးကြ၊ ယပ်ခပ်ပေးကြသည်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုဘာတူ

လူးလွန်လာပြီး သတိရလာသည်။

ထိုအခါမှ အနားမှာရှိတဲ့
လူတွေအကုန်လုံး ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘ကိုဘာတူ . . ကိုဘာတူ’
‘ဘာတူ . . . ဘာတူ . . .

သတိရပြီလား’
‘ရော့ . . ရော့ . . ရေလေး
သောက်လိုက်ပါဦး’

ကိုဘာတူသည် ရေခွက်ကို
လှမ်းကိုင်ပြီး မော့သောက်လိုက်
သည်။

‘ဘာတူရယ်၊ မသေကောင်း
မပျောက်ကောင်း’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုဘ
တူရယ်’

‘မင်းကွယ် . . မကြံအပ် မ
စည်အပ်’

‘ဘာတွေများ စိတ်ညစ်လို့
လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်’
အားလုံးရဲ့ ဝေဖန်သံ၊ မေး

www.burmeseclassic.com

မြန်းသံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထွက်လာသည်။

အားလုံးရဲ့ အမေးသံတွေ ရပ်သွားမှ မရွှေ့မြိုင်က

‘ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး၊ ဟို နေ့ကထဲ ယူလာတဲ့ကြိုးခွေကို ခြေရင်းကတိုင်မှာချိတ်ထားတယ်၊ ကျုပ်လည်း သတိထားပြီး အဲ့ဒီကြိုးခွေကို တစ်နေရာရွှေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ကျုပ်လည်းစိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နေလို့’

‘ဘာက ဘယ်လိုစဖြစ်မှန်း တော့ စဉ်းစားမရဘူး၊ တော်ပါသေးရဲ့ ကျုပ်အရောက်မြန်လို့သာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတော် ရွှေ့မြိုင် ကလည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ မှီလို့သာပေါ့’

‘နည်းနည်းလေး နောက်ကျရင်တော့ သေမှာ’

‘ဒီလိုလုပ်တာ အဖန်ငါးရာ၊ ငါးကမ္ဘာဆိုသလို ဘဝဆက်တိုင်း ခံစားရမှာ မောင်ဘတူရယ်..’

‘အခုတော့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်’

‘အသက် မပျောက်တာ သေကံမရောက်သေးလို့ ဆိုရမလို့ပေါ့ကွာ’ ဟု

ရွာသူကြီး ဦးလှိုင်စောက ပြောလိုက်လေတော့သည်။

(အဖြစ်အမှန် အကြောင်း အရာတစ်ခုကို ဇာတ်လမ်းအသွင် ဖွဲ့ဆိုရေးသားထားပါသည်။)

ဟောင်းပျက် { ဖျားရောက် }

